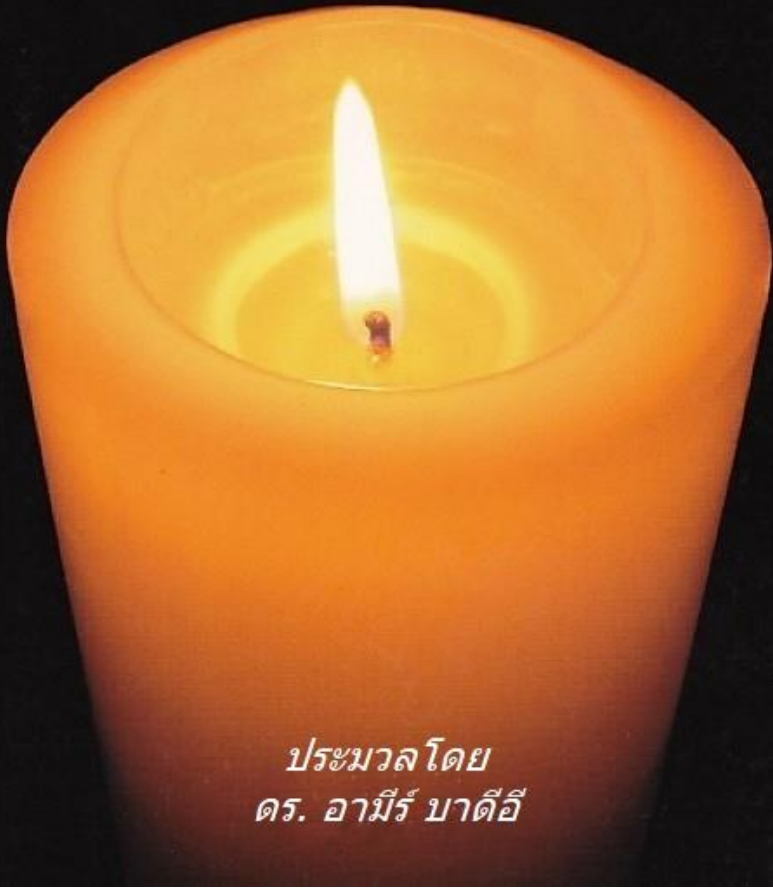

หน้าปก [Cover]

**ประมวลเรื่องราวต่างๆ
ที่เล่าโดย
พระอัมดุลบาฮา**

*ประมวลโดย
ดร. อามิร บาดีอี*

ประมวลเรื่องราวต่างๆที่เล่าโดยพระอับดุลบาศา

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

ประมวลเรื่องราวต่าง ๆ ที่เล่าโดย พระอับดุลบาศา [Stories Told By 'Abdu'l-Bahá]

ประมวลโดย © ดร. อามีร์ บาดี้ 2546
[compiled by © Dr Amir Badiei 2003]

และพิมพ์โดย
จอร์จโรนัลด์, สำนักพิมพ์, ฟอร์ด
English language publisher
George Ronald, Publisher, Ltd, Oxford

Translated into Thai with permission of
George Ronald, Publisher, Ltd, Oxford
www.grbooks.com

ลิงค์ไปยังเว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย

[Link to International Bahá'í Website
in English and other languages](#)

ศาสนาบาไฮ [Bahá'í Faith]

สารบัญ [Contents]

หน้าปก [Cover].....	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page]	2
ประมวลเรื่องราวต่าง ๆ ที่เล่าโดย พระอับดุลบาฮา [Stories Told By'Abdu'l-Bahá]	2
สารบัญ [Contents]	3
อุทิศให้ [Dedication]	15
อารัมภบท [Preface].....	16
คำนำ [Introduction].....	20
หมายเหตุจากผู้พิมพ์ [Publisher's Note]	21
กิตติกรรมประกาศ [Acknowledgements]	22
1 ชายชราผู้ปราดเปรื่อง ผู้ซึ่งคิดว่าตนเองมีอายุแค่ 12 ปี [This Witty Old Man Thought He Was Only 12 Years Old]	24
2 แบ็คทาชีผู้มีใจบริสุทธิ์ถึงแก่ความตายอย่างพิสดาร [The Pure-Hearted Baktáshí Died a Strange Death]	27
3 นาบิลเลือกสถานที่ฝังศพของตนเอง ก่อนหน้าที่เขาจะถึงแก่กรรมหนึ่งวัน [Nabíl Chose His Grave Site a Day Before His Death].....	30
4 ความเอื้อเฟื้ออันยิ่งใหญ่ของพระอับดุลบาฮา ['Abdu'l-Bahá's Great Generosity].....	32
5 คนรับใช้ผิวสีคือจุดรวมแสงโดยแท้ [This Black Servant Was Truly a Point of Light].....	35
6 อุทาหรณ์จากความรักที่มนุษย์มีต่อกันอย่างสุดซึ้ง [An Extreme Case of Philanthropy]	38
7 อุทาหรณ์จากความตระหนี่ถี่เหนียวอย่างสุดซึ้ง [An Extreme Case of Parsimony]	40
8 ม้าถูกขโมยในขณะที่คาฟูร์ กำลังทำสมาธิ [The Horse Was Taken While Kafour Was Meditating].....	43

9 ความสัตย์จริงช่วยชีวิตของผู้ชายที่อยู่ในตะกร้า [Truth Saved the Life of the Man in the Basket]	45
10 เขาไม่ยอมหันหลังให้กับสิ่งที่ถูกต้อง [He Did Not Turn His Back on What Was Right].....	47
11 ความจริงนำมาซึ่งความยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นี้ [Truth Brought Success to This Mighty King].....	50
12 สายลับที่พูดจริงอย่างเหลือเชื่อ [An Unbelievably Truthful Spy]....	53
13 การพูดเท็จจนกลายเป็นนิสัยที่สอง [Lying Had Become His Second Nature]	56
14 เขาสูญเสียบุตรชายเพราะความที่ไว้วางใจได้ของตนเอง [He Lost His Son Over His Own Trustworthiness].....	58
15 กอเซ็มผู้ซึ่งไม่มีเงินแม้แต่เพนนินเดียว ซื้อยาสูบเมืองชีราส 106 ถุง [Penniless Qásim Bought 106 Bags of Shírází Tobacco]	60
16 เขาถูกแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีทั้งๆ ที่เขาไม่เต็มใจรับตำแหน่ง [He Was Made a Minister Despite His Reluctance].....	62
17 คนบาปขอภัยโทษให้แก่คนบาปอีกคนหนึ่ง [A Sinner Asked Forgiveness for Another Sinner].....	65
18 อือฮาส ผู้ฉลาดรอบรู้และกตัญญูรู้คุณ (ตอนที่ 1 ใน 4) [The Wise and Grateful Ios (1 of 4)].....	67
19 อือฮาส ผู้ฉลาดรอบรู้และกตัญญูรู้คุณ (ตอนที่ 2 ใน 4) [The Wise and Grateful Ios (2 of 4)].....	71
20 อือฮาส ผู้ฉลาดรอบรู้และกตัญญูรู้คุณ (ตอนที่ 3 ใน 4) [The Wise and Grateful Ios (3 of 4)].....	73
21 อือฮาส ผู้ฉลาดรอบรู้และกตัญญูรู้คุณ (ตอนที่ 4 ใน 4) [The Wise and Grateful Ios (4 of 4)].....	76
22 ความฝันที่มีราคาแพง [A Costly Dream]	80
23 มุลลาห์ต้องการให้ตัดนิ้วของเขา [The Mullá Wanted His Finger Severed].....	83

24	ประมุขของประเทศซึ่งการกระทำไม่ตรงกับคำพูดของเขา [The Ruler Whose Deeds Did Not Match His Words]	85
25	เหล่าพวกหนูวางแผนใหญ่ที่นำมาใช้ในทางปฏิบัติไม่ได้ [The Mice Adopted a Great Plan Which Could Not Be Executed]	86
26	เขาเศร้าโศกเสียใจที่สุนัขของเขาอดอยาก [He Lamented Over His Starving Dog]	88
27	ยาควินินเคลือบช็อคโกแล็ต [Chocolate-Coated Quinine].....	90
28	คนยากจนยึดติดกับลาของเขาจนเกินไป [The Poor Man Was Too Attached to His Donkey].....	94
29	ความยากจนและความอ่อนแอของเขาเป็นที่ยอมรับ [His Poverty and Weakness Were Accepted]	96
30	สุนัขจิ้งจอกที่นำส่งสารสูญเสียกวาง และเสียหัวของตัวเองด้วย [The Poor Wolf Lost the Deer and His Own Head Too]	98
31	อาบูฮาร์คิดว่าตนเองสำราญใจแล้ว [Abú-Dharr Thought He Was Content].....	100
32	เสื้อของเขารบกวนการพักผ่อน [His Shirt Interfered with His Rest]	102
33	คนตัดไม้จะต้องยุติการตัดในที่สุด [A Wood-Chopper Must Eventually Stop Chopping].....	104
34	เขาพลีชีพให้ศาสนาเพราะว่าเขาต้องการให้เป็นเช่นนั้น [He Was Martyred Because He Wanted to Be].....	106
35	เยาวชนคนนี้ร้ายรำไปสู่สถานแห่งการพลีชีพ [This Youth Danced to the Scene of His Martyrdom]	108
36	คนขี้ขลาดที่กลายเป็นผู้พลีชีพแก่ศาสนาอย่างกล้าหาญ [A Timid Man Became a Dauntless Martyr]	111
37	ศาสนิกชนที่มีศรัทธาแรงกล้าอธิษฐาน ขอให้ได้สิ้นชีพพร้อมกับพระบáb [The Firm Believer Prayed to Die with the Báb].....	113
38	พระเจ้าจักรพรรดิผู้ไม่ชอบภาพลักษณ์ของตนเอง [The Emperor Who Disliked His Own Image]	115

39	แม้แต่พระเจ้าแผ่นดินก็มีอาจกล่าวอ้างได้ว่า พระองค์ทรงมีความสุขอย่างแท้จริง [Even a King Cannot Claim to be Truly Happy]	116
40	พระองค์ไม่เคยทรงประทับใน พระราชวังเดิมถึงสองครั้งในหนึ่งปี [He Never Stayed in the Same Palace Twice in a Year]	118
41	สุลต่านผู้ทรงกรรแสงแล้วกรรแสงอีก [The Sultan Who Wept and Wept].....	120
42	กษัตริย์ที่ใกล้เสด็จสวรรคตทูลว่า พระองค์น่าจะเกิดมาเป็นยากจ [The Dying King Wished He Had Been a Poor Man].....	122
43	ชายสามคนที่สร้างภาพปริศนา [The Three Men Created a Puzzling Spectacle]	123
44	กษัตริย์เปอร์เซียที่ทรงความยุติธรรม [The Just Persian Monarch] .	125
45	สุลต่านและสตรีที่รู้จักพระคัมภีร์โคหราน [The Sultan and the Woman Who Knew the Qur’án]	127
46	ปืนทุกกระบอกถูกสั้นไกแต่ไม่มีสุนัขป่าสักตัวที่ถูกยิง [All the Guns Were Fired but Not a Single Coyote Was Hit]	129
47	ยากจคนนี้มีสองสามคำถามดีๆ สำหรับพระเจ้าแผ่นดิน [This Poor Man Had Some Good Questions for the King].....	131
48	การเผากระโจมของรัฐมนตรีทำให้กลับมีระเบียบอีก [Burning a Minister’s Tent Restored Order]	133
49	จักรพรรดิผู้ทรงมีพระหทัยเย็น [The Cool-Headed Emperor]	135
50	พระมหากษัตริย์ทรงพระประสงค์จะทรง สดับพระธรรมเทศนาทางโทรศัพท์ [The King Wanted to Hear the Sermon by Telephone] ..	137
51	พระอับราฮัมทรงประณามพระราชอาคันตุกะที่นับถือเทวรูป [Abraham Rebuked His Idol-Worshipping Guest]	138
52	ทุกคนพากันร่ำรวยแต่พระโมเสสกลับสิ้นหนทาง [Everyone Became Rich and Moses Became Helpless].....	140
53	พระเอลียาห์ทรงฝึกฝนประชาชนบนภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า [Elijah Trained People on God’s Mountain]	142

54 หัวหน้าคณะสงฆ์ของศาสนาโซโรแอสเตรียนถูกโบย [The Zoroastrian High Priest Was Flogged].....	144
55 ลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าผ่านการทดสอบ [Buddha’s Disciples Passed the Test]	146
56 พระเยซูคริสต์เจ้าทรงประกาศว่า พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่ร่ำรวยที่สุดในโลก [Christ Declared Himself the Richest Man on Earth]	148
57 บทเรียนที่ยิ่งใหญ่ [A Great Lesson].....	150
58 พระเยซูคริสต์เจ้าทรงขุดสมบัติที่ซ่อนอยู่ [Christ Unearthed a Hidden Treasure]	152
59 พระวรกายของพระเยซูคริสต์ถูกตรึงกับไม้กางเขน แต่สาร์ตถะของพระองค์คงอยู่ชั่วนิรันดร์ [Christ’s Body Was Crucified but His Reality is Eternal]	156
60 เหล่าสานุศิษย์ร่วมประชุมกันบนภูเขา [The Disciples Held a Council on the Mount].....	157
61 ชาวคริสเตียนถวายนกทูกาแทนชาวยิว [The Christians Intervened on Behalf of the Jews]	159
62 บาทหลวงที่มีปัญหาพบกับเด็กที่เฉลียวฉลาด [The Bishop with a Problem Meets a Clever Boy]	161
63 พระจักรพรรดิเป็นคริสเตียนด้วยความจำเป็น [The Emperor Becomes a Christian Out of Necessity].....	163
64 เพราะด้วยการรักษาคำมั่นสัญญา ฮันซาล่า จึงได้กระตุ้นเตือนพระเจ้าแผ่นดิน [By Keeping His Promise Hanzala Awakened the King]	165
65 กษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงหลักแหลมในการพยากรณ์ [The King of Egypt Was Astute in His Forecast]	171
66 เพราะว่า "เรา"โอบอุ้มอาบูบาคร์ เขาจึงกลายเป็นพระเจ้ากาหลิบ [Since ‘We’ Encompassed Abú-Bakr, He Became the Caliph]	175
67 คำสัญญาอันน่าอัศจรรย์ของพระมุฮัมมัดเกิดขึ้นจริง [Muhammad’s Fantastic Promises Were Fulfilled]	176

68	ชาวยิวผิดคำสัญญาและต้องชดใช้กรรมอย่างสาสม [The Jews Broke Their Promise and Paid a Heavy Price]	178
69	ลาของพระเจ้ากาหลิบกลับสู่เมือง โดยที่ไม่มีพระเจ้ากาหลิบกลับมาด้วย [The Caliph's Donkey Returned to Town without Him]	180
70	ทาเฮเรย์อาสาแสดงให้ มุสลิมที่เคร่งครัดศรัทธาคนนี้เห็นพระผู้เป็นเจ้า [Táhirih Offered to Show God to This Devout Muslim]	182
71	พระบ็อบทรงรำลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา [The Báb Remembered God at All Times]	184
72	พระศาสดาที่ปราศจากผ้าโพกพระเศียรสีเขียว [A Prophet without a Green Turban?].	185
73	พระบ็อบไม่ทรงยอมประนีประนอมหลักการของพระองค์ [The Báb Did Not Compromise His Principles].....	187
74	เขาไม่มีความศรัทธาเชื่อถือเพราะ พระบ็อบทรงถูกปลงพระชนม์ [He Did Not Believe Because the Báb was Martyred]	190
75	นายกรัฐมนตรีได้รับบทเรียนในพระคัมภีร์โคหราน [The Prime Minister Received a Lesson in the Qur'án]	191
76	ทรัพย์สินสมบัติชิ้นพิเศษในครอบครองของ พระบาศาอุลลาหามีค่าอย่าง ประเมินมิได้ [Bahá'u'lláh's Unique Possessions Were Indeed Priceless].....	194
77	พระบาศาอุลลาห์ทรงประทับอยู่ ณ สถานที่ที่ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ [Bahá'u'lláh Resided Where No One Dared to Approach]	197
78	มีแค่สองก็อาจเอาชนะคนนับพันๆ ได้ [Two Could Have Defeated Thousands]	200
79	ประชาชนไม่ให้ความสนใจซึ่ด [People Just Would Not Pay Any Attention to the Shaykh].....	203
80	พระเจ้าซาห์ทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความหมาย ที่แท้จริงเกี่ยวกับความฝันของ พระองค์ [The Shaykh Learned the True Meaning of His Dream]...	205
81	โอลามา ต้องการสิ่งมหัศจรรย์เพื่อทำให้พวกเขาเชื่อ [The 'Ulamá Wanted a Miracle to Convince Them]	207

82 มีร์ชาสญูเสียชีวิตที่เขาเฝ้าถนอมไว้ [Mírzá Muḥit̄ Lost the Life He Cherished So Much]	210
83 เขาเป็นบาบีก่อนหน้าที่พระบ็อบทรงประกาศศาสนา [He Became a Bábí Before the Declaration of the Báb].....	212
84 พระดุรงค์ในศาสนาอิสลามถูกเขียนตีโดยไม่ดั้นรนขัดขืน [The Dervish Was Beaten but Showed Resignation]	214
85 บิดาคณันนี้ได้รับสิ่งที่เฝ้าปรารถนาและได้นกแห่งความหรรษาที่ดักไว้ [This Father Got His Wish and Snared His Bird of Joy]	216
86 ตะโตะที่มีความตั้งใจมั่นคนนี้ได้รับผล จากคำวิงวอนอย่างจริงใจ [The Sincere Pleadings of This Resolute Mufti Paid Off].....	219
87 กล่องที่บรรจุพระผู้เป็นเจ้าไว้ได้หายไป [His Boxed God Vanished].....	221
88 มีร์ชา จาฟา ตายไปแล้วแต่กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก [Mírzá Ja'far Was Dead but Came Alive Again]	223
89 พระอับดุลบาฮาเดินเป็นเวลา 12 ไมล์ ไปยังกระท่อมของคนยากไร้ [ʻAbdu'l-Bahá Walked 12 Miles to a Thorn-Picker's Hut]	226
90 ในไม่ช้าบัญชาของท่านสุลต่านก็ไม่มีผล [The Sultan's Decree Soon Became Ineffective]	227
91 สุนัขตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งทำให้สุนัขตัวใหญ่ห้าตัวได้อาย [A Little Dog Put Five Big Dogs to Shame]	229
92 โรคภัยของพระอับดุลบาฮาหายในเวลาที่เหมาะสม [At the Right Time, 'Abdu'l-Bahá's Malady Disappeared]	231
93 พระอับดุลบาฮารู้ภาษาอารบิก มากกว่าคนอาหรับที่คงแก่เรียน [ʻAbdu'l-Bahá Knew Arabic Better Than Any Learned Arab]	232
94 พระอับดุลบาฮาพบแหวนของท่านผู้ว่าราชการจังหวัด [ʻAbdu'l-Bahá Found the Governor's Ring]	234
95 บิดามีความฝันที่เป็นลางบอกเหตุเกี่ยวกับบุตรสาวของเขา [The Father Had an Alarming Dream about His Daughter]	236
96 เขาเก็บเสื่อผืนเก่าไว้และขายพรมเปอร์เซียอันอ่อนนุ่มไป [He Kept His Old Mat and Sold the Soft Persian Rug]	238

97 ภรรยาของฮัจจัจจาไม่คิดว่าสามีของตนเองยิ่งใหญ่อะไร [Hajjáj's Wife Didn't Think that He Was So Great].....	239
98 ลูฐที่นำสงสารได้รับความช่วยเหลือในที่สุด [The Poor Camel Was Eventually Rescued]	241
99 มีความร่วมมือแม้กระทั่งในหมู่แมลง [Cooperation is Practised Even among the Insects]	243
100 เขาตัวพองด้วยความทะนงแต่กลับขาหัก [He Was Inflated with Pride and Got a Broken Leg]	245
101 อาหารอย่างเดียวกันให้ผลต่างกัน [The Same Food Produced Such Different Results]	247
102 ไม่มีใครสามารถได้ยินโจรเป่าแตร [Nobody Could hear the Thief Playing His Trumpet].....	250
103 พระในศาสนาิวทำให้ผู้ที่ได้ฟังมีความสุขอย่างเหลือล้น [The Rabbi Made His Audience Extremely Happy].....	251
104 การเป็นปรปักษ์ต่อกันนำมาซึ่งการจบลงอย่างขมขื่น [Hostile Towards One Another to the Bitter End]	253
105 โจรแห่งกรุงแบกแดด [The Thieves of Baghdád]	255
106 ชาวคูดีชทานคนนี้มักจะลืมสวดมนต์ [This Kurd Often Forgot to Offer His Prayers]	257
107 ม้าเหล่านี้วิ่งทางไกลด้วยความเร็วสูงสุด [These Horses Run Long Distances at Great Speed]	258
108 ข่าวสารเดียวกันแต่ถูกสื่อความหมายต่างกันอย่างมาก [The Same Message Was Conveyed So Differently]	260
109 เธอทำให้เขายุ่งจนวายจนเขาไม่มีเวลาหย่าเธอ [She Kept Him Too Busy to Have Time to Divorce Her]	262
110 พระจักรพรรดิ นโปเลียนมีมากกว่า แผนที่และเข็มเพียงสองสามเล่ม [Napoleon Had More than a Map and a Few Needles]	263
111 ความจริงใจและการอุทิศตนนำมาซึ่งการยอมรับ [Sincerity and Devotion Brought Them Recognition]	265

- 112 เธอต้องการเป็นคนแรกที่จะปาระเบิดใส่ เขาก็ต้องการเป็นคนแรกที่ลงมือเช่นเดียวกัน [She Wanted to be the First One to Throw a Grenade, So Did He].....267
- 113 มุลลาห์ ฮัสซัน เป็นบาไฮและเป็น พ่อครัวที่กระฉับกระเฉงว่องไว [Mullá Hasan Became a Bahá'í and an Enkindled Cook] 269
- 114 ชายคนนี้กลายเป็นคนที่มีความรู้สึกไวและยอมรับศาสนา [This Man Became Susceptible and Accepted the Faith] 271
- 115 กษัตริย์รักเขาตั้งนั้นพระองค์จึงทรงทรมานเขา [The King Loved Him and Therefore Tortured Him].....273
- 116 การประหัตประหารบาไฮคนหนึ่งทำให้ ผู้เห็นเหตุการณ์คนนี้เปลี่ยนศาสนา [Persecution of a Bábí Converted This Bystander].....275
- 117 มุตามิด ได้รับชีวิตนิรันดรเพราะความยุติธรรมของเขา [Mu'tamid Received Eternal Life Because of His Fairness].....277
- 118 การถูกเนรเทศและการประหัตประหาร ทำให้ธงแห่งสวรรค์ถูกชักขึ้น [Banishment and Persecution Raised the Divine Flag].....279
- 119 ปืนพกไม่สามารถทำให้อูฐที่ทรงพลังตัวนี้หวาดกลัวได้ [A Revolver Couldn't Scare This Olympian Camel] 281
- 120 ชาวนาที่ยากจนรดน้ำผืนดินที่แห้งผากของเขา [The Poor Farmer Watered His Parched Piece of Land].....283
- 121 เพราะเขาไม่ได้เป็นที่รักเธอจึงลงโทษเขา [Since He Was Not Her Beloved She Punished Him] 285
- 122 ช่างตัดผมฝีมือดีที่ไม่ผ่านการทดสอบ [The Skilled Barber Did Not Pass the Test].....287
- 123 ไม่มีใครมีเงินมากพอที่จะซื้ออูฐราคาถูกตัวนี้ได้ [No One Could Afford to Buy This Cheap Camel] 289
- 124 เขารวิงวอนด้วยความจริงใจอย่างยิ่ง [He Supplcated with Much Sincerity].....291
- 125 คนบาปที่มอบตนให้อยู่กับพระเจ้า ได้เป็นที่ยอมรับของพระองค์ [A Sinner Who Depended Upon God Was Acceptable to Him].....293

- 126 พระวณะตอนหนึ่งในพระคัมภีร์โกหร่าน กระทบใจกาซาลีจนทำให้เขา
หมดสติ [A Verse from the Qur’án Knocked Ghazalí Unconscious].294
- 127 เนื่องจากเขารับพระประสงค์ของพระเจ้า เสมือนเป็นความ
ปรารถนาของตัวเอง เขาจึงมีความสุข [Since He Accepted the Will of
God as His Own, He Was Happy] 296
- 128 เพื่อที่จะธำรงไว้ซึ่งระบบ พระเจ้าแผ่นดิน จึงทรงละทิ้งราชอาณาจักร
ของพระองค์ [To Preserve His System the King Left His Kingdom] 298
- 129 ซีนอบีเยปฏิเสธที่จะเป็นพระจักรพรรดินีของกรุงโรม [Zenobia Refused
to Become the Empress of Rome] 301
- 130 แคทเธอรีน พระจักรพรรดินีที่ทางปรีชาญาณของรัสเซีย [Catherine,
the Clever Empress of Russia].....304
- 131 ทาเฮเรย์ผู้มีความรู้สูงและกล้าหาญ [The Erudite and Courageous
Ṭáhirih] 306
- 132 วาฮีดได้รับคำอธิบายอย่างละเอียดถี่ถ้วนจากทาเฮเรย์ [Vahíd
Received a Profound Lecturing from Ṭáhirih] 308
- 133 วาฮีดแสดงความอ่อนน้อมถ่อมตน และการอุทิศตนอย่างสูงสุด [Vahíd
Showed His Great Humility and Devotion].....310
- 134 ในบรรดาสมบัติทั้งหมดที่เขา มี บ้านอิฐของเขา เป็นสิ่งเดียวที่ยังคงอยู่
รอดปลอดภัย [His Adobe Brick Outlasted All His Other Possessions]
.....312
- 135 เขาสวดมนต์ด้วยความปีติยินดีอย่างยิ่ง [He Prayed with Rapture]
.....314
- 136 เขาถูกบิดาตัดขาดจากการเป็นพ่อ-ลูก กระนั้นเขาได้ครองสมบัติ
ทั้งหมด [He Was Disowned by His Father Yet He Inherited All]....316
- 137 บาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งเสียสละตนเองเพื่อ บาไฮศาสนิกชนอีกคนหนึ่ง
[One Bahá’í Sacrificed Himself for Another].....319
- 138 คำตอบที่ไม่ดีของเขาสืบเนื่องมาจากความเข้าใจผิดของเขา [His Bad
Answers Were Due to His Misunderstanding] 320

139 คนเดินทางสี่คนทะเลาะกันแค่เรื่องผลไม้ชนิดเดียวกัน [Four Travellers Quarrelled Over the Same Fruit]	323
140 สมาชิกของสโมสรนี้ฉลาดแต่เงียบ [The Members of This Club Were Clever but Silent]	325
141 คนตุรกก็นึกว่าเขาถูกหมิ่นประมาท [The Turk Thought He Was Being Insulted]	327
142 ในการแข่งขันกันครั้งนี้ ชาวกรีกได้ แค่เพียงขัดกำแพงให้แวววาวขึ้น [In This Contest the Greeks Just Polished the Wall]	328
143 เพลงที่เหมาะสมและมีความซาบซึ้ง โนมน้าวพระทัยของ พระมหากษัตริย์ [A Suitable and Touching Song Would Persuade the King]	330
144 เหล่าเสนาบดีจัดการประชุมที่ให้ประโยชน์ [The Ministers Held Useful Meetings]	331
145 นายกรัฐมนตรีท่านนี้ใช้ปัญญาและ ทักษะในการเจรจาต่อรอง [This Prime Minister Used Wisdom and Diplomacy].....	333
146 ตี๋มอีกแค่สองจอกเขาก็จะกลายเป็นพระผู้เป็นเจ้า [With Two More Drinks He Would Have Become God].....	335
147 ปีศาจปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมาสวดมนต์อย่างหยิ่งยโส [Satan Woke Him Up to Say His Prayers with Vanity]	337
148 จริงหรือที่อิรัมถูกสร้างขึ้นมาโดยกษัตริย์ในตำนานองค์นี้? [Was Iram Really Built by This Mythical King?]	339
149 จงเดินตามตัวอย่างของพระผู้เป็นเจ้า [Following God’s Example!]	341
150 พัสติคิดว่าความโหดเหี้ยมของเขา คือการทำสงครามศักดิ์สิทธิ์จีฮาด [The Jailer Thought that His Cruelty was Jihád]	342
151 เขาหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ตบ [He Turned the Other Cheek for Another Slap].....	344
152 ผู้คุ้มกันห่วงแค่ให้ตนเองได้นอนเท่านั้น [The Guard’s Only Concern Was His Own Sleep]	346

- 153 เขาจะเต้นรำบนหลังคาด้วยความหรรษาอย่างเต็มที่ [He Would Dance on the Roof with Sheer Joy].....348
- 154 นักเทววิทยาผู้จองหองว่ายน้ำไม่เป็น [The Conceited Theologian Could Not Swim] 349
- 155 เขาเปลือยกายครึ่งหนึ่งและผ่ายผอม แต่เขาได้รับการสนับสนุนที่ยิ่งใหญ่ [He Was Half Naked and Skinny but Had a Mighty Support] 351
- 156 อากาศหนาวเย็นและเขาก็ไม่อยากเป็นหวัด [It Was Chilly and He Did Not Want to Catch Cold].....353
- 157 ไก่ตัวผู้ไม่ขันแต่ดวงอาทิตย์ก็ขึ้น [The Rooster Did Not Crow but the Sun Rose].....355
- 158 อาหารที่ไม่ดีนี่กลายเป็นอาหารดีเลิศในอีกสองสามวันต่อมา [This Bad Food Became Excellent a Few Days Later] 356
- 159 อาหารที่อร่อยเคลื่อนขอบเขต [The Tasty Dish Moved the Boundary] 358
- 160 เขาไม่มีผ้าพอสำหรับหัวขโมยทั้งหมด [He Did Not Have Enough Fabric for All the Thieves].....360

อุทิศให้
[Dedication]

ข้าพเจ้าขออุทิศหนังสือเล่มนี้แด่

มุฮัมหมัด บาดิอี

บิดาของข้าพเจ้า

ผู้ซึ่งเป็นคลังเก็บข้อมูลเรื่องราวต่างๆ

ท่านได้เล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้พี่น้องและข้าพเจ้าฟัง

**มีหลายเรื่องเล่าเหล่านั้นที่ได้รวมอยู่ในประมวลเล่มนี้
แล้ว**

This book is dedicated to the memory of my late
father

Muhammad Badiei

who was a treasure house of stories

and who related to my siblings and myself
numerous stories several of which appear in this
volume

อารัมภบท [Preface]

ในช่วงประมาณร้อยปีที่ผ่านมา มีหลายท่านที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่เล่าโดยพระอับดุลบาฮา จริงๆ แล้วนับเป็นบุญของเราที่ได้เข้าถึงเรื่องราวชีวิตที่ทรงความบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ดังพระเยซูคริสต์ของปัจเจกบุคคลผู้เป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบของการแสดงออกซึ่งคำสอนของพระบาฮาอูลลาห์ ผู้ซึ่งเป็นตัวอย่างอันประเสริฐในการดำเนินชีวิตแก่คนทั้งหลายให้เจริญรอยตาม อนุชนรุ่นต่อไปจะสำนึกในบุญคุณช่วงเวลานานต่อผู้เขียนที่มีสายตากว้างไกลเหล่านั้นซึ่งได้มอบของขวัญอันล้ำค่านี้ไว้ให้แก่คนรุ่นต่อไป

เรื่องราวที่น่าเสนอในหนังสือประมวลเรื่องราวเล่มนี้ไม่ได้เกี่ยวกับชีวิตจริงของพระอับดุลบาฮา แต่เขียนขึ้นตามคำบอกเล่าของท่านในการเขียน การพูด ไม่ว่าจะเป็นทางการหรือไม่ก็ตาม พระอับดุลบาฮามักจะหยิบยกเรื่องราวต่างๆ มาประกอบคำอธิบายหลักคำสอนของศาสนาแก่ผู้อ่านและผู้ฟังเพื่อให้ความกระจ่างแจ้งในหัวข้อ ช่วยให้พวกเขาหาความหมายในชีวิต ให้พวกเขาคุ้นเคยกับเรื่องราวของบุคคลในศาสนาในประวัติศาสตร์และในตอนต่างๆ ส่งสัญญาณเตือนให้พวกเขาเห็นพฤติกรรมอันเป็นภัยจากการปองร้ายของศัตรูของศาสนา และให้สติด้วยการบอกเล่าชีวประวัติอันทรงคุณธรรมของศาสนิกชนบางท่านในยุคแรกของศาสนาและทำให้พวกเขาเบิกบานใจ อย่างไรก็ตาม หากแยกเนื้อหาของข้อเขียนหรือปาฐกถาธรรมของพระองค์ออกมา บางเรื่องราวอาจจะไม่ได้สื่อสารตรงตามที่ตั้งไว้แต่แรก ตัวอย่างเช่น เรื่องราวหมายเลข 105 พระอับดุลบาฮาเล่าในตอนที่น่าแนะนำให้เพื่อนๆ ร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการแนะนำศาสนา หากตัดปาฐกถาธรรมของพระองค์ออกไป เรื่องราวเหล่านั้นก็ไม่มีเนื้อหาที่สื่อให้เห็นเรื่องราว แต่เป็นเพียงแค่เหตุการณ์หนึ่งที่น่าสนใจเท่านั้น เพื่อที่จะลดทอนผลที่มากจากการตัดข้ามตอนดังกล่าว จึงได้มีการบรรยาย

สั้นๆ เกี่ยวกับหัวข้อที่พระอับดุลบาฮาอธิบายไว้ท้ายเรื่องราวเหล่านั้นภายใต้หัวข้อ "ที่มาของเรื่อง"

ข้อเสียเปรียบที่มีผลกระทบต่อความมั่งคั่งและใจความสำคัญของบางเรื่องราวเหล่านี้สืบเนื่องมาจากการแปลเป็นภาษาอังกฤษ โดยธรรมชาติแล้วเรื่องราวพื้นบ้านก่อตัวขึ้นมาจากเรื่องที่อยู่กับพื้นเพทางวัฒนธรรมและภาษาในถิ่นที่เกิด เสน่ห์และความจับใจที่อยู่กับแนวคิดทางวัฒนธรรมในท้องเรื่องเดิมจะขาดหายไปกับภาษาที่แปลขึ้นมาแทนที่ ด้วยเหตุนี้ บางเรื่องราวที่ไม่สามารถถ่ายทอดเนื้อหาดั้งเดิมในฉบับแปลจึงถูกตัดออกไปจากประมวลเรื่องราวในเล่มนี้ ยังมีเรื่องราวที่เล่าโดยพระอับดุลบาฮา รวมทั้งเรื่องราวที่ผู้อื่นเล่าเกี่ยวกับตัวพระองค์เองอีกจำนวนมากที่ยังไม่ได้ถูกประมวลไว้ ณ ที่นี้

ผู้อ่านอาจจะได้ยินเรื่องราวเดียวกันแต่ต่างกันทางด้านการใช้คำมาก่อน ที่จริงแล้ว เป็นเพราะพระอับดุลบาฮาเองก็ได้เล่าเรื่องราวเดียวกันแต่ในโอกาสต่างกัน ท้ายที่สุดแล้วเรื่องราวก็คือเรื่องที่เล่าสู่กันฟัง คงไม่มีใครคาดหวังให้เป็นการเล่าแบบเรียงความคำต่อคำอย่างตายตัวเหมือนในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ อย่างไรก็ตาม เนื้อหาของเรื่องยังคงเดิมแม้ว่ารูปแบบการบรรยายอาจต่างกันไปบ้าง จะต้องกล่าวในที่นี้อีกด้วยว่ามีเรื่องราวของพระอับดุลบาฮาจำนวนมากที่พบได้ในบันทึกของผู้แสวงบุญซึ่งไม่อาจถือได้ว่าเป็นแหล่งข้อมูลที่จริง

หลายเรื่องถูกแปลแล้วจากต้นฉบับภาษาเปอร์เซียเป็นภาษาอังกฤษโดยผู้รวบรวม บาไฮศาสนิกชนชาวเปอร์เซียที่ได้มาที่สหรัฐอเมริกาก็ได้แปลไว้แล้วจำนวนหนึ่งเช่นกัน ฉบับแปลเหล่านี้พบได้ในสิ่งพิมพ์เช่นหนังสือดวงดาวแห่งตะวันตก *Star of the West* หรือ *Promulgation of the Universal Peace*

พระอับดุลบาฮาโปรดที่จะเล่าและฟังเรื่องราวต่างๆ ช่วงที่พระองค์อยู่ที่สหรัฐอเมริกา มีงานจัดเลี้ยงอาหารเที่ยงต้อนรับเพื่อเป็นเกียรติแด่พระองค์โดยคุณ แอคเนส พาสันส์ ที่เมืองดับบลิน รัฐนิวแฮมป์เชียร์ คุณโคลบี ไอพี บันทึกเหตุการณ์ในวันนั้นไว้ดังนี้

"... เจ้าภาพกล่าวคำต้อนรับ โดยเข้าใจว่าพระอับดุลบาฮาจะกล่าวเกี่ยวกับเรื่องทางศาสนา

แต่พระองค์กลับถามว่าจะให้พระองค์เล่าเรื่องให้ฟังได้ไหม จากนั้นพระองค์ก็เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในซีกโลกตะวันออกซึ่งมีหลายเรื่อง พอเล่าจบทุกคนก็หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน เบิกบานใจ

เมื่อทุกคนอยู่ในบรรยากาศที่เป็นกันเองแล้ว คนอื่นๆ ก็เล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยในความทรงจำเสริมในเรื่องเดียวกับที่พระอับดุลบาฮาทรงเล่า จากนั้น ใบหน้าของพระอับดุลบาฮาก็ทรงเปล่งประกายด้วยความสุข แล้วพระองค์ก็จะเล่าเรื่องต่อไปอีกหลายเรื่อง เสียงหัวเราะของพระองค์ดังกึกก้องในห้องเลี้ยงรับรองนั้น พระองค์ทรงกล่าวว่าประชาชนในซีกโลกตะวันออกมีเรื่องราวที่สะท้อนช่วงต่างๆ มีหลายเรื่องที่ตลกมากๆ เป็นสิ่งที่ดีที่เราควรหัวเราะเพราะการหัวเราะคือการพักผ่อนทางจิตวิญญาณ

(Ives, *Portals to Freedom*, pp. 119–20.)

คนทั่วไปทุกแห่งหนชอบเรื่องเล่า ผู้รวบรวมได้แบ่งปันเรื่องราวเหล่านี้กับเพื่อนและครอบครัวมานานหลายปี เรื่องราวเหล่านี้ปลุกสำนึกความชื่นชอบในคุณค่า ความสุขและความสบายใจให้เกิดขึ้นทุกครั้งที่มีการเล่าสู่กันฟัง เสียงตอบรับจากเพื่อนๆ นับเป็นกำลังใจให้ผู้รวบรวมทำเป็นรูปเล่มเพื่อให้เพื่อนๆ ทั้งหลายได้นำไปใช้ประโยชน์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าประมวลเรื่องราวเหล่านี้จะ

อำนาจให้เกิดแสงสว่างและการอ่านที่มีคุณค่าแก่ทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่เด็กๆ ผู้ปกครองและครูสามารถใช้เรื่องราวที่มีนัยพ้องกับพระธรรมบทศกดีสิทธิ์ที่กล่าวนำเรื่องเหล่านี้ไปอ่านประจำวันกับเด็กๆ เรื่องที่เล่าโดยพระอับดุลบาฮาส่วนใหญ่เป็นเรื่องจริงที่ให้ความพึงพอใจแก่ตลาดวรรณกรรมซึ่ง ณ ปัจจุบันถูกถาโถมด้วยเรื่องในลักษณะเรีงรมย์ที่มีปัญหาทางด้านคุณธรรม

การนำเสนอเรื่องไม่ได้จัดเรียงตามลำดับใดๆ อย่างไรก็ตาม ผู้รวบรวมได้พยายามนำเสนอเรื่องที่มีสาระเดียวกันให้อยู่ในลำดับติดต่อกันเพื่อความต่อเนื่องของเนื้อหาทางธรรม

คำนำ [Introduction]

เรื่องเล่าต่างๆ ยังคงเป็นหนทางในการแสดงออกให้เห็นหลักการในการส่งเสริมและชำระไว้ซึ่งการเรียนรู้และจัดหาหนทางให้คนทุกวัยใช้เวลาอย่างมีความหมาย สำหรับบาไฮศาสนิกชน อะไรจะดีไปกว่าการรวบรวมเรื่องราวที่เล่าโดยพระอับดุลบาฮาซึ่งสาธิตให้เห็นประเด็นที่พระองค์ประสงค์จะเน้นในปาฐกถาและในสารจำนวนมากมายหลายหลากของพระองค์ เรื่องราวที่รวบรวมไว้นี้มีลักษณะเด่นเฉพาะตัวที่ท่านนายอันเป็นที่รักของเราหยิบยกมาเล่าในชุดปาฐกถาและในจดหมายโต้ตอบนั้นแรกเริ่มเดิมทีอยู่ในแวดวงของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษและมีส่วนที่เพิ่มเติมในหนังสือบาไฮที่ใช้กันอยู่ ณ ปัจจุบัน มีตั้งแต่เรื่องเข้าชั้นไปจนถึงตกลงขวานหัวตลกดจนเรื่องที่มีความเข้มข้นจริงจังและเป็นหลักธรรม มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้การศึกษาและเพื่อความบันเทิงแก่ผู้อ่าน ไม่เพียงแต่ให้คุณค่าทางด้านความสำราญใจเท่านั้น หากยังเป็นส่วนเพิ่มเติมที่สำคัญและจำเป็นต่อความต้องการของศาสนิกชนที่กำลังทวีจำนวนมากขึ้นซึ่งกำลังช่วยพัฒนาชั้นเรียนทุกระดับอายุ และในขณะเดียวกัน เรื่องราวที่รวบรวมมานี้ยังช่วยเสริมเพิ่มกลุ่มวรรณกรรมเพื่อให้มีการแพร่ขยายงานอันทรงคุณค่าทางศิลปะต่อไป วางใจได้ว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นที่โปรดปรานของคนทุกวัย!

Erica Toussaint

มิถุนายน พ.ศ.2546 (ค.ศ. 2003)

หมายเหตุจากผู้พิมพ์ [Publisher's Note]

หลายเรื่องราวในเล่มนี้อยู่ในหนังสือ "ดวงดาวแห่งตะวันตก" (*Star of the West*) และในหนังสือชื่อ "พระอับดุลบาฮาในอียิปต์" (*'Abdu'l-Bahá in Egypt*) และในหนังสือ "แสงแห่งโลก" (*Light of the World*) หนังสือเหล่านี้ถูกตีพิมพ์ก่อนหน้าที่ท่านโชกิ เอฟเฟนดีจะตั้งตัวสะกดมาตรฐานแต่ท่านผู้เป็น "องค์ศูนย์กลางของศาสนา" คำว่า "บาไฮ" และคำศัพท์เฉพาะอื่นๆ ผู้พิมพ์ตัดสินใจพิมพ์ประมวลเรื่องราวตลอดจนการสะกดชื่อและสถานที่ตามต้นฉบับที่พิมพ์ไว้แต่เดิม ทั้งนี้เพื่อมิให้เนื้อหาถูกเปลี่ยนแปลงซึ่งจะทำให้ความหมายเปลี่ยนตามไปด้วย

กิตติกรรมประกาศ [Acknowledgements]

ข้าพเจ้าขอขอบคุณ Daleer และคุณ Soha Badiei บุตรทั้งสองของข้าพเจ้าที่สนับสนุนและช่วยเหลือข้าพเจ้าในช่วงที่ข้าพเจ้าเตรียมงานเขียนหนังสือเล่มนี้จนจบ

ข้าพเจ้าขอขอบคุณ คุณจูเลีย ซุทเธอร์แลนด์ (Julie Sutherland) และคุณ เกล อัลเบอรินิ (Gail Alberini) อย่างสุดซึ้งที่ได้สละเวลาช่วยตรวจทาน แก้ไขและพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ความพร้อมช่วยเหลือด้วยความยินดีของท่านทั้งสองทำให้งานของข้าพเจ้าง่ายขึ้นอย่างมาก

ข้าพเจ้าขอขอบคุณสำนักพิมพ์และผู้ถือลิขสิทธิ์ที่อนุญาตให้มีการพิมพ์และแปลหนังสือเล่มนี้ ดังมีรายนามต่อไปนี้

สำนักพิมพ์บาไฮแห่งประเทศไทยออสเตรเลีย และ คุณแอนดรูว์ กัทซ์ ที่อนุญาตให้พิมพ์เรื่องราวจาก แอนดรูว์ กัทซ์ *Stories from 'Star of the West', 1985.*

สำนักพิมพ์บาไฮ นิวเดลลี ที่อนุญาตให้แปลเรื่องราวจาก Abdu'l-Ḥamíd-i ishráq Khávarí, *Má'idíy-i-Ásmání*, 1984; และ จาก 'Abdu'l-Ḥamíd-i ishráq Khávarí, *Payám-i-Malakút*, 1986.

ขอขอบคุณ Bahá'í-Verlag, hofheim, ที่อนุญาตให้แปลเรื่องราวจาก 'Abdu'l-Ḥamíd-i ishráq Khávarí, *Muḥádirát*, 1987 และ จาก Habíb Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb*, 1998.

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ Kalimát Press, los Angeles ที่อนุญาตให้แปลเรื่องราวจาก yúnis Afrúkhtih, *Khát.irát-i Nuh Sálih*, 1983 และจาก *The Diary of Juliet Thompson*, 1983.

ขอขอบคุณธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยและ Dr Shapour rassekh ที่อนุญาตให้แปลเรื่องราวจาก *Payám-i-Ásmání*, 2001.

ขอขอบคุณนิตยสาร Oneworld Publications, Oxford ที่อนุญาตให้แปลเรื่องราวจาก Abu'l-Qásim Afnán, *'Ahd-i A'lá Zindigání-i Hadrat-i Báb*, 2000.

ขอขอบคุณ Dr Nossrat Pesechkian ที่อนุญาตให้พิมพ์เรื่องราวจาก *The Merchant and the Parrot*, 1982

1

ชายชราผู้ปรีดาเปรี้ออง ผู้ซึ่งคิดว่าตนเองมีอายุแค่ 12 ปี
[This Witty Old Man Thought He Was Only 12 Years Old]

* * * * *

"เพราะการรับใช้มนุษย์ชาติด้วยความรักคือการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพระเจ้า และแล้วผู้ที่รับใช้จึงได้เข้าไปในอาณาจักรและได้นั่งอยู่ที่พระหัตถ์ข้างขวาของพระเจ้าเป็นนาย"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

วันหนึ่งพระราชอาชญาผู้ยิ่งใหญ่เสด็จประพาสอุทยาน และสังเกตเห็นชายชราคนหนึ่งซึ่งมีอายุประมาณเก้าสิบปีกำลังปลูกต้นไม้ พระราชาจึงถามว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ ชายชราทูลตอบว่าเขากำลังเพาะเมล็ดอินทผลัม พระราชาจึงถามต่อไปว่า "อีกนานเท่าไรอินทผลัมเหล่านี้จึงจะให้ผล?" ชายชราทูลตอบว่า "ยี่สิบปีพระเจ้าข้า" พระราชาได้ยืนดั่งนั้นจึงตรัสว่า "แต่อายุเจ้าจะไม่ยืนยาวพอที่จะเห็นผล เหตุใดเจ้าจึงเพาะเมล็ดอินทผลัมเหล่านี้?" ชายชราทูลตอบว่า "บรรพชนรุ่นที่แล้วได้ปลูกต้นไม้ซึ่งให้ผลในรุ่นของข้าพเจ้า ดังนั้น บัดนี้จึงตกเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะปลูกเพื่อยังประโยชน์แก่อนุชนรุ่นต่อไป"

พระราชอาชญาทรงพอพระทัยกับคำตอบนี้ พระองค์จึงทรงพระราชทานเงินแก่ชายชราผู้นี้หนึ่งเหรียญ ชายชราซึ่งก็คือชาวสวนคุกเขาลงและถวายบังคม พระราชาจึงตรัสถามว่า

"เหตุใดเจ้าจึงคุกเข่า?" ชายชาวสวนผู้ชราทูลตอบว่า "เพราะข้าพเจ้ามิใช่เพียงแต่ได้รับความเพลิดเพลินซึ่งก็คือโอกาสอันเป็นมงคลของการได้เพาะเมล็ดเหล่านี้เท่านั้น แต่เมล็ดเหล่านี้ได้

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 186

ให้ผลแล้ว เนื่องจากพระองค์ทรงประทานเงินนี้ให้แก่ข้าพเจ้า" คำตอบนี้เป็นที่พอพระหทัยอย่างยิ่ง พระราชาจึงทรงประทานเงินให้อีกหนึ่งเหรียญ

ชายชราชาวสวนคุกเข่าลงอีก กราบทูลพระราชาว่า "ข้าพเจ้าขอกราบถวายบังคมอีกครั้งหนึ่ง ต้นไม้ส่วนใหญ่ออกผลเพียงครั้งเดียว ในขณะที่ต้นไม้ของข้าพเจ้าออกผลสองฤดูแล้ว เนื่องจากพระองค์ทรงพระราชทานเงินให้ข้าพระพุทธเจ้าสองเหรียญ"

พระราชาทรงพระสรวลแล้วถามชาวสวนผู้ชราว่า "เจ้าอายุเท่าไร?" ชายชราตอบว่า "ข้าพเจ้ามีอายุสิบสองปี"

พระราชาทรงตรัสแย้งว่า "เป็นไปได้อย่างไร ที่แน่ๆ คือเจ้าเป็นคนแก่ แก่มากๆ ด้วย" ชายชราชาวสวนกราบทูลว่า "ในสมัยที่กษัตริย์องค์ก่อนหน้าพระองค์ทรงครองราชย์ ปวงชนต่างตกอยู่ในความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสเนื่องจากมีสงครามอยู่เนืองๆ ประชาชนตกกระกำลำบากมาก ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถนับรวมเวลาที่ทุกข์ยากเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของวันเวลาในชีวิตของข้าพเจ้านับตั้งแต่พระองค์ทรงครองราชย์ เหล่าปวงประชาล้วนมีแต่ความสุขสำราญและสงบ จึงดูเหมือนว่านับตั้งแต่พระองค์เริ่มครองแผ่นดินโดยธรรมมาได้สิบสองปี ข้าพเจ้าจึงมีอายุเพียงแค่อายุสิบสองปีเท่านั้น" คำตอบนี้ยังความพอพระหทัยแก่พระราชายังนักพระองค์จึงจำต้องประทานเงินอีกหนึ่งเหรียญแก่ชายชาวสวนผู้ชรา พร้อมตรัสว่า "ข้าจะต้องไปจากเจ้าแล้ว เพราะถ้อยคำของเจ้าหวานหูยิ่งนัก หากข้าอยู่ฟังเจ้าต่อไป ในที่สุดข้าก็จะกลายเป็นกระยาจก"^[1]

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 207-8

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

วันหนึ่งในเมืองอัคคา สตรีผู้หนึ่งกล่าวกับพระอับดุลบาฮาว่า เธอเป็นบาไฮศาสนิกชนมาได้เก้าปีแล้ว และเธอรู้สึกที่ตนเองสาวขึ้นทุกวัน พระอับดุลบาฮาบอกว่า ในความเป็นจริงแล้วเธอมีอายุแค่เก้าขวบ และนี่คือที่มาของการเล่าเรื่องนี้ของพระอับดุลบาฮา

* * * * *

2

แบ็คทาชิมิใจบริสุทธิ์ถึงแก่ความตายอย่างพิสดาร [The Pure-Hearted Baktáshí Died a Strange Death]

* * * * *

" จงรวดเร็วว่องไวในหนทางแห่งความศักดิ์สิทธิ์ และเข้าไปสู่สวรรค์แห่งการติดต่อกับเรา จงชำระหัวใจของเจ้าด้วยเครื่องขัดถูทางจิตวิญญาณ และจงรีบรุดสู่ราชสำนักอันทรงความสูงส่งที่สุด"
[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีร้านกาแฟแห่งหนึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามกับบ้านของพระอับดุลบาฮาในกรุงเอเดรียโนเปิ้ล ทุกๆ วันมีข้าราชการที่เกษียณแล้วจากกองทหารตุรกีซึ่งเป็นนิกายหนึ่งของลัทธิ แบ็คทาชิมิ^[2]มานั่งที่ร้านกาแฟแห่งนี้เป็นประจำทุกวัน ชาวแบ็คทาชิมิมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบาไฮศาสนิกชนเสมอมา พวกเขารักสงบ ทหารที่ปลดประจำการแล้วผู้รับเงินบำนาญจำนวนห้าเพียสเตอร์ (มีค่าเท่ากับ 25 เซ็นต์) ต่อวันจากรัฐบาล ทุกเช้าที่มาเขาจะยกเก้าอี้มานั่งหน้าร้านกาแฟพร้อมส่งกาแฟหนึ่งแก้ว จากนั้นผู้คนจะมาหอมล้อมเขา และฟังเรื่องที่เขาเล่าอย่างสบายใจและหัวเราะกันอย่างครื้นเครง จนกระทั่งถึงเที่ยงวัน เมื่อถึงเวลานั้นเขาก็จะเรียกบริกรและให้เงินห้าเซ็นต์เพื่อซื้อขนมปังสองแถว เนื้ออย่างสองไม้และสลัดหนึ่งจาน จากนั้นเขาก็จะขอให้ทางร้านทำความสะอาด โต๊ะและใช้ผ้าเช็ดหน้าทีดูสะอาดตาของตนเองมาปูเป็นผ้าปูโต๊ะ แต่ละวันเขาจะเชิญลูกค้าหนึ่งคนในบรรดาลูกค้าประจำของร้านมาร่วมรับประทานอาหารเที่ยงกับเขา เขาจะกล่าวเชิญชวนว่า "สหาย ผมขอเชิญคุณมานั่งกับผมที่นี่" เขาวางเก้าอี้หนึ่งตัวไว้ตรงข้ามกับเขา

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 8

[2] นิกายเหมือนซูฟี ของอิสลาม ซึ่งเริ่มขึ้นที่ตุรกี ใช้เรียกสมาชิกของนิกายนี้ด้วย

พร้อมขนมปังหนึ่งแถวและเนื้ออย่างหนึ่งไม้" เชิญเป็นแขกของผมในวันนี้" จากนั้นเขาจะเริ่มรับประทาน ทุกคำที่เขารับประทานเขาจะกล่าวประโยคสั้นๆว่า "ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบพระมหาวิทยพระองค์ อาหารเที่ยงอร่อยอะไรเช่นนี้!" เขากล่าวคำสรรเสริญเช่นนี้จนคำสุดท้าย จากนั้นเขาก็จะเริ่มสนทนากับแขกรับเชิญต่อ คำพูดของเขามักจะมีลูกเล่น หักมุมและหลักแหลม และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความปีติ ความสนุกสนานของการมีชีวิต บางวันเขาก็จะไปที่สุเหร่าสุลด่าน

ซูเลมาน ที่ซึ่งผู้ว่าราชการและข้าราชการจะร่วมวงกับเขาเพื่อใช้เวลาสนุกสนานเฮฮาด้วยกันหนึ่งชั่วโมง เรื่องที่ทหารผู้เฒ่าให้ฟังทำให้วงสนทนาพากันหัวเราะดังสนั่น อยู่มาวันหนึ่งทหาร แม็คทาชีผู้นี้มาที่สุเหร่าพร้อมด้วยพรหมผืนหนึ่งได้วางแขน เขาทักทายทุกคนพร้อมหัวเราะและกล่าวว่า "วันนี้ ข้าพเจ้าจะเริ่มเดินทางไกลตั้งนั้น ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอโหสิกรรมให้แก่ความผิดที่ข้าพเจ้าเคยล่วงเกินท่าน" คนหนึ่งในที่นั่นถามขึ้นว่า "ท่านจะไปเมืองแบกแดดหรือ?" เขาตอบว่า "ไปไกล ไกลกว่านั้นมาก" "จันท่านต้องไปประเทศจีนแน่นอน" "ยังไกลกว่านั้น" "ถ้าจันต้องเป็นออสเตรเลียแน่ ๆ" "ยังไกลกว่านั้นอีก" การพูดโต้ตอบคำถามที่คาดเดากันนี้ทำให้คนในวงสนทนาต่างพากันหัวเราะเพราะคิดว่าเป็นมุขตลกที่หักมุมตอนจบของเขา เขาพูดอ้อนวอนว่า "ได้โปรดเถอะ ได้โปรดเถอะ ข้าพเจ้าขอให้ท่านโปรดอโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้า โปรดตอบข้าพเจ้าว่าท่านได้อโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้าแล้ว"

เพื่อที่จะทำให้เขาขบขัน บรรดาคนในวงสนทนาตอบรับว่า "เอาละเราทุกคนยกโทษให้แก่ท่านแล้ว" นายทหารตอบว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้าก็มีความสุขแล้ว เพื่อนๆ ที่รัก ข้าพเจ้าก็อโหสิให้แก่พวกท่านแล้วเช่นกัน" จากนั้นเขาก็เดินไปยังลานสุเหร่า คลี่พรหมออกลาดลงบนพื้นครึ่งม้วน นอนลงและดึงพรหมที่เหลืออีกครั้งหนึ่งมาคลุมร่างกาย เพื่อนๆ ที่เฝ้าดูต่างคิดว่านี่คือตอนจบของตลกฉากนี้

แล้วจึงพากันหัวเราะดังอย่างสนั่นหวั่นไหว ห้านาทีผ่านไป พรมยังไม่เคลื่อนไหว สิบ สิบห้านาที ครึ่งชั่วโมง ก็ยังไม่มียัญญาณของชีวิตให้เห็น ความซึมเซาและความเครียดทวีขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป พวกเขา มองหน้ากันด้วยดวงตาที่พิศวงสงสัย จากนั้นพวกเขาก็พากันหัวเราะและยกไหล่ พวกเขา ลุกออกจากวงไปรวมตัวกันรอบๆ พรม คนหนึ่งในกลุ่มค่อยๆ เดินเขย่งปลายเท้า เลิกพรมมุมหนึ่ง ขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ภาพที่เห็นน่าพิศวงเหนือความพิศวงใดๆ ทหารแบ็คทาชิคคนนั้นได้หายใจเฮือกสุดท้ายแล้ว จากนั้นบรรดาเพื่อนๆ เหล่านั้นก็ห้ามเขาไว้บนป่า เดินไปหัวเราะไปและร้องเพลงไป พวกเขาห้ามเขาไปให้ลับหรือต่างๆ ที่ยังหัวเราะกันอยู่ หัวเราะกันขณะอาบน้ำศพและฟังด้วยเสียงฮาดังสนั่นหวั่นไหว นับเป็นปรากฏการณ์ที่แปลกประหลาดที่สุด

ทหารแบ็คทาชิคคนนี้...ทราบบางอย่างเกี่ยวกับศาสนานี้ ศาสนิกชนหลายคนขอเขาหลายครั้งให้ไปเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้ทรงความสมบูรณ์อันอุดมพร แต่เขาจะปฏิเสธเสมอด้วยการกล่าวว่า "ข้าพเจ้าผู้ซึ่งเป็นคนบาปจะไปยืนต่อหน้าที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงเป็นที่สาร์ตละของความศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร? ข้าพเจ้าไม่คู่ควรกับสิทธิพิเศษนั้น เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าเห็นว่าตนเองมีค่าควรกับเกียรตินี้แล้ว ข้าพเจ้าจะไปแต่ไม่ใช่เวลานี้ ไม่ใช่เวลานี้!" คนดีคนนี้มีชีวิตและถึงแก่กรรมอย่างมีความสุข ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

เราควรจะพยายามใช้ชีวิตอย่างดีและมีความสุข

* * * * *

---

[1] โฆทราบ, จากหนังสือ พระอับดุลบาฮาในอียิปต์ หน้า 220-1

3

นาบิลเลือกสถานที่ฝังศพของตนเอง ก่อนหน้าที่เขาจะถึงแก่กรรมหนึ่งวัน

[Nabíl Chose His Grave Site a Day Before His Death]

* * * * *

"การเปิดเผยพระธรรมที่ทรงความล้ำเลิศและความยิ่งใหญ่เช่นนี้ ทำให้เราสามารถจินตนาการเกียรติที่ศาสนิกชนที่ซื่อสัตย์จะได้รับพระราชทานได้ ขอความเป็นธรรมของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงความเป็นหนึ่งและเที่ยงแท้เป็นพยาน! ในตัวลมหายใจสั้นๆ ของศาสนิกชนเหล่านี้อุดมด้วยคุณค่ามากกว่าทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดในโลกนี้"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

วันเกิดเหตุ ขณะที่กำลังเดินทั่วตลาดกับเพื่อน นาบิล (จากเมืองกาอิน)^[2] พบกับคนงานขุดหลุมฝังศพชื่อ ฮาจี อาหมัด แม้วานาบิล (จากเมือง กาอิน) จะมีสุขภาพดีเยี่ยม เขาพูดพร้อมหัวเราะกับคนขุดหลุมว่า "โปรดมากับผม" เขาพร้อมด้วยศาสนิกชนที่มาเป็นเพื่อนและคนขุดหลุมก็เดินทางมาถึงนาบียูลลา ซาลีห์ ณ ที่นั้นเขา กล่าวว่า "ท่าน ฮาจี อาหมัด ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะขอร้องท่านคือ เมื่อข้าพเจ้าถึงแก่กรรม ละจากโลกนี้ไปสุภพหน้าแล้ว โปรดขุดหลุมฝังศพของข้าพเจ้าที่จุดนี้ข้างๆ หลุมของพระผู้เป็นกิงก้านบริสุทธิ์ที่สุด"^[3] นี่คือนี่ที่ข้าพเจ้าขอร้อง" เมื่อกล่าวฝากฝังแล้ว เขาก็มอบเงินเป็นของกำนัลแก่คนขุดหลุม

---

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 10

[2] มุลลาห์ มุฮัมหมัดอาลี เป็นศาสนิกชนผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีจากเมืองกาอิน อยู่ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือในอิหร่าน

[3] บุตรชายของพระบาฮาอูลลาห์ชื่อ มีร์ซา มีห์ดี ผู้ซึ่งถึงแก่กรรมขณะที่สวดมนต์ทำสมาธิและตกลงมาจากหลังคาเมื่อเย็นวันหนึ่งของปี พ.ศ. 2413 (ค.ศ. 1870)

เย็นวันนั้น หลังจากดวงอาทิตย์ตกไม่นาน มีข่าวว่านาบิล (จากเมือง กานีน) ล้มป่วยลง ข้าพเจ้าจึงเดินทางไปเยี่ยมเขาที่บ้านทันที เขากำลังนั่งและพูดคุยอยู่ ยังดูเปล่งปลั่งผ่องใส ยังหัวเราะและเล่าเรื่องขำขันในขณะนั้น แต่เหงื่อกำลังไหลจากใบหน้าของเขาอย่างหาสาเหตุมิได้ ดูเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเขานอกจากหยาดเหงื่อที่หยดลงอย่างรวดเร็ว เหงื่อยังคงไหลตลอดอย่างต่อเนื่อง เขาอ่อนแรงจึงเอนกายลงบนเตียงและถึงแก่กรรมตอนฟ้าสว่างของวันรุ่งขึ้น^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ส่วนหนึ่งของเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของนาบิล (จากเมือง กานีน) เล่าโดยพระอัครบาทบาสา

* * * * *

---

[1] พระอัครบาทบาสา จากหนังสือ *Memorials of the Faithful* หน้า 53-4

4

ความเอื้อเฟื้ออันยิ่งใหญ่ของพระอับดุลบาฮา [‘Abdu’l-Bahá’s Great Generosity]

* * * * *

"จงเป็นรุ่งเช้าแห่งความเอื้ออารี เป็นจุดที่ความลึกลับแห่งการดำรงอยู่รุ่งขึ้นมา "[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

เมื่อครั้งที่เราอยู่ที่เมืองมาซินดาราน [2] เราและเจ้ายังเป็นเด็กตัวน้อยนิด ชอบสนุกและเล่นซุกซนตามวัย ในเมืองที่อยู่มีชายคนหนึ่งชื่อ อควา ราร์ฮิม ซึ่งเป็นผู้ดูแลคนเลี้ยงแกะของเรา วันหนึ่งเขามาที่บ้านของเราและขออนุญาตมารดาของเรา ขอให้เขาพาเราไปงานเลี้ยงนอกเมืองที่จัดโดยบรรดาคนเลี้ยงแกะเหล่านั้น เขาได้รับอนุญาตหลังจากที่เพียรพยายามขอร้องอยู่พักใหญ่ เราดีใจที่มีโอกาสไปร่วมสนุกสนานนอกบ้านครั้งนี้

อควา ราร์ฮิม พาเราไปกับเขา ไม่นานนักเราก็ก่อนออกนอกเมือง เขานำเราข้ามหุบเขาสีเขียว ผ่านทุ่งหญ้าอันสวยงามจนในที่สุดเราก็มายังเชิงเขาสูงลิบลิวลูกหนึ่ง จากนั้นเราต้องเดินไปตามช่องเขาแคบๆ แล้วก็ถึงถนนที่คดเคี้ยวเลี้ยวไปเลี้ยวมา เราเดินขึ้นสู่ยอดเขาอย่างช้าๆ ด้วยความลำบากอย่างยิ่ง เมื่อขึ้นไปถึงยอดสุดของภูเขา เรากลับตื่นเต้นอย่างยิ่งที่พบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่บนลานหินที่ราบเรียบ กว้างใหญ่ไพศาลและเขียวชอุ่ม ที่ซึ่งมีไม้ที่โหนแต่เป็นท้องทุ่งที่อุดมด้วยอาหารสำหรับเลี้ยงฝูงปศุสัตว์ของเราเอง

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 242

[2] เป็นจังหวัดหนึ่งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศอิหร่าน อยู่ทางใต้ของทะเลสาบแคสเปียน

เรายังจดจำสัมผัสจากสายลมเริ่งร่าที่พัดมากระทบแก้มดังจะ
ทักทายในวันที่แจ่มใสวันนั้นได้ดี

หากไม่นับจำนวนม้าและวัวแล้ว ครอบครัวเรามีแกะและแพะ
รวมกันประมาณสี่พันตัว ส่วนอีกสองสามพันตัวเป็นสมบัติของผู้อื่น
ทั้งหมดกำลังเล็มหญ้าอย่างสงบบนที่ราบอันกว้างใหญ่ไพศาล
แห่งนี้ นับเป็นภาพที่สวยงามใจที่สุด เสมือนดังภาพวาดจิตรกรรม
ทอ่งท่งที่งดงามอย่างไม่มีที่ติ มองแต่ไกลเราสามารถเห็นคนเลี้ยง
แกะทั้งชายและหญิงจำนวนมากมาย เราขี่ม้าเดินทางต่อไปอีก
สองสามนาทีก็นั่งชมอันกว้างขวางภายใต้ต้นไม้ในสวน ณ ที่นั้น
เราได้รับการต้อนรับจากบรรดาคนเลี้ยงแกะประมาณแปดสิบคน
หรือกว่านั้น ทั้งหมดส่งเสียงต้อนรับทักทายเรา คนเลี้ยงแกะ
ทั้งหมดแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สวยงามและดีที่สุดในงานเลี้ยง
รื่นเริงในวันนี้ สำหรับเราแล้ว นับเป็นภาพที่เจริญตาน่ามองเป็น
อย่างยิ่ง

เช้าวันนั้นแกะประมาณสิบห้าตัวถูกฆ่าแหละและชำระล้างในแอ่ง
น้ำแร่ซึ่งเย็นและไหลรินอยู่ในบริเวณใกล้เคียง จากนั้นคนเลี้ยง
แกะก็เสียบแกะกับเหล็กเสียบเนื้อเพื่อนำไปย่าง ไฟกองใหญ่
มโหฬารอันน่าตื่นตาตื่นใจกำลังลุกโชน ขณะที่แกะกำลังถูกย่าง
บรรดาคนเลี้ยงแกะก็ร้องเพลงพื้นบ้านและเต้นตามทำนองเพลง
ชนบทที่ไพเราะจับใจ พอถึงเวลาเที่ยงวันพวกเขาพักกันนั่งบน
ผืนหญ้าอันเขียวชอุ่มและเลี้ยงฉลองกันอย่างเอิกเกริกด้วยอาหาร
เลิศรสที่ปรุงอย่างโอชาพร้อมเนื้ออย่างทีอรรอย

เมื่อใกล้เวลาเย็นและชั่วโมงแห่งการลาจากมาถึง คนเลี้ยงแกะต่าง
พากันมารุมล้อมเรา คำรำลาของพวกเขาส่งนัยถึงสิ่งที่พวกเขา
คาดหวังให้ข้าพเจ้ามอบบางสิ่งเป็นของขวัญแก่พวกเขาตามธรรมเนียม
ปฏิบัติที่เจ้าของที่ดินในละแวกนี้พึงกระทำ เราถาม อควา
ราห์ฮิม ว่านี่เป็นเรื่องอะไรกันและได้บอกกับพวกเขาว่าเราเป็นเด็ก

ที่ยังเล็กอยู่ พวกเขาจึงไม่ควรคาดหวังของขวัญอะไรจากเรา แล้วอีกอย่าง เราก็ไม่ได้นำสิ่งใดติดตัวมาด้วย อควา ราชฮิม ตอบว่า "ท่านจะไม่ให้ไม่ได้ ท่านเป็นเจ้านายของคนเลี้ยงแกะเหล่านี้ และตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่อยากคิดถึงถ้อยคำที่พวกเขาจะพูดหลังจากที่ท่านไปจากสถานที่นี้โดยที่ท่านไม่ได้มอบสิ่งใดแก่พวกเขาเลย"

เราดกอยู่ในหายนะแท้ๆ แต่หลังจากคิดอยู่สักครู่ก็ได้ความคิดว่า ให้แกะสองสามตัวจากฝูงแกะที่เราเป็นเจ้าของแก่คนเลี้ยงแกะแต่ละคน เราจึงพูดเรื่องนี้กับผู้ดูแลคนเลี้ยงแกะซึ่งดูจะพอใจกับความคิดนี้ มีการประกาศตามนี้อย่างเป็นทางการ จากนั้นคนเลี้ยงแกะทุกคนก็ได้รับแกะเป็นของขวัญในทันที ตอนที่เราเดินทางถึงบ้าน เมื่อพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรได้รับทราบเกี่ยวกับความใจดีของเรา พระองค์ทรงพระสรวลและทรงตรัสว่า "เราต้องแต่งตั้งผู้อนุบาลเพื่อปกป้อง-อควา- ท่านนาย-จากความโอบอ้อมอารีของเขาเอง หาไม่แล้ว สักวันหนึ่งเขาจะมอบตัวของเขาเองให้ผู้อื่นไป"

[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ความใจกว้างอันเป็นตำนานของพระอับดุลบาฮาเป็นที่ประจักษ์แม่ ในขณะที่ยังเป็นเด็กเล็กอยู่

* * * * *

---

[1] *Star of the West* เล่มที่ 13 หมายเลข 10 หน้า 271-2

5

คนรับใช้ผิวสีคือจุดรวมแสงโดยแท้ [This Black Servant Was Truly a Point of Light]

* * * * *

"ขอชีวิตของเราเป็นพยาน แสงแห่งลักษณะนิสัยที่ดีแรงกล้ากว่าแสงและรัศมีของดวงอาทิตย์ ใครก็ตามที่บรรลุถึงคุณลักษณะที่ดีดังกล่าวจะถูกนับว่าเป็นอัญมณีในห่มมนุษย์"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เรามีคนรับใช้คนหนึ่งซึ่งเป็นชนผิวดำ เขาชื่ออิสฟานดิยาร์ ถ้าจะหาคนที่สมบูรณ์พร้อมคนหนึ่งในโลกนี้ คนๆ นั้นก็คือ อิสฟานดิยาร์ เขาเป็นคนที่เปี่ยมล้นไปด้วยความรัก สดชื่นผ่องใสเพราะเขาเป็นคนที่น่าเคารพและมีความดีพร้อม เรื่องรองด้วยแสงแห่งคุณธรรม ยามใดที่เราคิดถึง อิสฟานดิยาร์ น้ำตาของเราจะไหล แม้ว่าเขาจะถึงแก่กรรมไปแล้วเมื่อห้าสิบปีก่อน เขาเป็นคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระบาฮาอุลลาห์และเป็นที่ยังใจให้เก็บความลับของพระองค์ คุณธรรมนี้คือเหตุที่ทำให้พระเจ้าซาร์แห่งเปอร์เซียทรงต้องการเขาและทรงถามถึงถิ่นที่อยู่ของเขา พระบาฮาอุลลาห์ทรงถูกขังอยู่ในคุก แต่พระเจ้าซาร์ทรงมีบัญชาให้หลายๆ คนช่วยกันติดตามหาตัว อิสฟานดิยาร์ อาจมีเจ้าหน้าที่กว่าร้อยนายที่ถูกมอบหมายให้ติดตามตัวเขา หากเจ้าหน้าที่เหล่านั้นจับเขาได้ พวกเขาจะไม่ฆ่าเขาในทันที แต่จะฉีกเนื้อของเขาออกเป็นชิ้นๆ และจะขู่ว่าจะบีบให้เขาบอกความลับของพระบาฮาอุลลาห์ แต่ อิสฟานดิยาร์ ก็ยังคงเดินไปตามตลาดและร้านค้าอย่างสง่างามผ่ายวันหนึ่งเขาเดินทางมาพบเรา มารดา น้องสาวและเราอาศัยอยู่ในบ้านใกล้ๆ กับมมตึกเนื่องจากศัตรูของเรามักจะทำร้ายเรา เราจึงตั้งใจไปอยู่ในสถานที่ที่พวกเขาไม่รู้จักเรา เรายังเป็นเด็กอยู่ใน

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 36

ขณะนั้น อิสฟานดิยาร์ เข้าบ้านเราตอนเที่ยงคืน มารดาของเรา พุดกับเขาว่า "โอ้ อิสฟานดิยาร์ มีตำรวจนับร้อยนายกำลังสืบหา เจ้าอยู่ ถ้าพวกเขาจับเจ้าได้ พวกเขาจะไม่ใช่เจ้าในทันทีแต่จะ ทรมาณเจ้าด้วยไฟ จะตัดลิ้น จะตัดหูเจ้า จะควักตาเจ้าเพื่อบีบ บังคับให้เจ้าบอกความลับของพระบาฮาอุลลาห์แก่พวกเขา จงไป เสียจากที่นี่ อย่าอยู่ที่นี้" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้ายังไปไม่ได้เพราะ ข้าพเจ้ายังติดหนี้คนตามท้องถนนและในร้านค้าอยู่ ข้าพเจ้าจะไป ได้อย่างไร?"

"พวกเขาจะรำลึกกันว่าคนรับใช้ของพระบาฮาอุลลาห์ชื่อของและ ใช้ของอุปโภคบริโภคของร้านค้าไปโดยไม่จ่ายเงินให้พวกเขา ถ้า ข้าพเจ้ายังไม่ชำระหนี้เหล่านี้เสียก่อนข้าพเจ้าก็ยังไม่ไปไม่ได้ แต่ถ้า พวกเขาต้องการจับข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ไร ถ้าเขาจะลงโทษข้าพเจ้าก็ ไม่เห็นเสียหายอะไร ถ้าพวกเขาฆ่าข้าพเจ้าตายก็อย่าเศร้าโศก แต่ การหนีจากไปนั้นทำไม่ได้แน่นอน ข้าพเจ้าต้องอยู่จนกว่าจะชำระ หนี้จนครบแล้วจึงจะไป" อิสฟานดิยาร์ เดินเข้าออกตามถนนและ ร้านค้าเป็นเวลาหนึ่งเดือน เขามีของมาขายและค่อยๆ ผ่อนชำระ หนี้จากกำไรที่หาได้ ที่จริงแล้วหนี้เหล่านี้มิใช่เป็นของเขา แต่ เป็นหนี้ที่เกิดจากคฤความเพราะทรัพย์สินทั้งหมดของเราถูกริบ ทุกสิ่งที่เรามีถูกยึดไปหมด ที่เหลือไว้คือหนี้สินของเรา อิสฟานดิ ยาร์ ชำระคืนหนี้นี้แก่เจ้าหนี้เต็มจำนวน ไม่เหลือสักเพนนีเดียวที่ คงค้างใคร จากนั้นเขาก็มาหาเราเพื่อกล่าวคำอำลาและจากไป หลังจากที่เราพระบาฮาอุลลาห์ทรงได้รับการปลดปล่อยจากคุก พวก เราเดินทางไปยังกรุงแบกแดด อิสฟานดิยาร์ ก็ไปที่นั่นด้วย เขา ต้องการอยู่บ้านเดียวกับพระบาฮาอุลลาห์ พระบาฮาอุลลาห์ผู้ทรง ความงามอันอุดมพรตรัสกับเขาว่า "ตอนที่เจ้าหลบหนีอยู่ เสนาบดี คนหนึ่งให้ที่พักรักษาแก่เจ้าในยามที่ไม่มีใครสามารถให้ที่พักรักษา และคุ้มครองเจ้าได้ เจ้าจะต้องขอสัตย์ต่อเขา หากเขาพอใจที่จะ ให้เจ้าไปจากเขา เจ้าก็จงกลับมาหาเรา แต่หากเขาไม่ต้องการให้ เจ้าไป เจ้าก็จงอยู่ อย่าละทิ้งเขา" นายของอิสฟานดิยาร์กล่าวว่า

"เราไม่ต้องการพรากจากอิสฟานดิยาร์ เราจะหาคนที่เหมือนกับเขาได้ที่ไหน คนซึ่งมีความจริงใจ ซื่อสัตย์ มีลักษณะนิสัยและพลังเช่นนี้ เราจะหาคนอย่างนี้ได้จากที่ไหนอีก? โอ อิสฟานดิยาร์ เราไม่ประสงค์ให้เจ้าไป แต่หากเจ้าเลือกที่จะไปขอให้การตัดสินใจนั้นเป็นไปตามความตั้งใจของเจ้าเอง" แต่เนื่องจากพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรได้ตรัสไว้ว่า "เจ้าจะต้องมีความซื่อสัตย์" อิสฟานดิยาร์จึงอยู่กับนายของเขาจนกระทั่งเขาถึงแก่กรรม เขาคือจตุรรวมแสงสว่าง แม้ว่าสีผิวของเขาจะดำ แต่นิสัยของเขาสมบูรณ์เพียบพร้อม จิตใจของเขาผ่องแผ้ว ใบหน้าของเขาผ่องใส ที่จริงแล้ว เขาคือจตุรรวมแสงสว่าง" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่องและข้อคิด

หลังจากเล่าเรื่องนี้จบลง พระอับดุลบาฮาบอกว่า "ดังนั้น จึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าความดีเลิศมิได้ขึ้นอยู่กับสีผิว ลักษณะนิสัยคือตัวบ่งชี้บรรทัดฐานของมนุษยชาติ"

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 426-7

6

อุทาหรณ์จากความรักที่มนุษย์มีต่อกันอย่างสุดซึ้ง [An Extreme Case of Philanthropy]

* * * * *

"พระพรอันยิ่งใหญ่แผ่รอคคนยากจนที่ทรหดอดทนและข้อนเร้น ความทนทุกข์ทรมานของตน ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแต่คนร่ำรวย ที่สละความมั่งคั่งของเขาแก่ผู้ที่แร้นแค้นขัดสน และเห็นแก่พวกเขา ก่อนคิดถึงตนเอง"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่งโตะอิหม่ามฮาซันและโตะอิหม่ามสุเซนล้มป่วยลง บิดา และมารดาของท่านทั้งสองคือโตะอิหม่ามอาลี และภรรยาของท่านคือฟาติเมห์^[2] กระทำสัตย์ปฏิญาณว่าทั้งสองจะถือศีลอดจนกระทั่งลูกทั้งสองเริ่มมีอาการดีขึ้น จากนั้นไม่นานเด็กทั้งสองก็เริ่มมีอาการดีขึ้น บิดามารดาของพวกเขาจึงถือศีลอดเป็นเวลาสามวัน ในวันแรก ทั้งสองฝังขนมปังที่ทำด้วยข้าวบาร์เลย์สี่ชิ้นแก่แต่ละคนคือ อาลี ฟาติเมห์ ฮาซันและสุเซน ครั้นถึงเวลาละศีลอดมาถึง พวกเขาได้ยินใครบางคนมาเคาะประตู

พวกเขาถามผู้มาเยือนว่าเขาเป็นใครมาจากไหน ปรากฏว่าผู้มาเยือนเป็นวณิก ทั้งครอบครัวจึงให้ขนมปังทั้งหมดแก่วณิกผู้นี้ และละศีลอดด้วยการดื่มค่าน้ำเท่านั้น เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นซ้ำอีกในวันถัดมาช่วงที่ครอบครัวนี้จะละศีลอด มีคนมาเคาะประตูและบอกว่าเขาเป็นทาส เขาได้รับขนมปังทั้งสี่ชิ้นเช่นกัน

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 202

[2] อาลี ฮาซัน และ สุเซน เป็นโตะอิหม่ามลำดับหนึ่ง สอง สาม พระฟาติมาเป็นบุตรสาวของพระศาสดามุฮัมมัดและเป็นภรรยาของโตะอิหม่ามอาลี

ในวันที่สาม มีคนมาเคาะประตูอีกและผู้มาเยือนบอกว่าเขาเป็นคนจรจัด เขาได้รับขนมปังทั้งหมดเช่นเดียวกับที่วณิพกและทาสได้รับด้วยประการฉะนี้พระเจ้าจึงทรงเผยพระธรรมบท ^[1] ในพระคัมภีร์โกหร่าน บัญชาให้ผู้มีความศรัทธามีความโอบอ้อมอารีแก่คนยากจน คนสิ้นหนทางและคนไร้ถิ่นที่อยู่ และเห็นแก่พวกเขา ก่อนคิดถึงตนเอง ^[2]

* * * * *

ข้อคิด

เรื่องนี้แสดงให้เห็นความสำคัญของการช่วยเหลือคนที่ยากจนขาดสน

* * * * *

---

[1] อ้างถึง 30:38, 2:177, 215

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Payám-i-Bahá'í* พ.ศ. 2540 (ค.ศ. 1997) หมายเลข 210 หน้า17

7

อุทาหรณ์จากความตระหนี่ถี่เหนียวอย่างสุดซึ้ง
[An Extreme Case of Parsimony]

* * * * *

"มีคนจำนวนมากมายืนเพียงใดที่มานะบากบั่นและเพียรพยายามอย่างสุดแรงเพื่อสะสมสมบัติทางโลกเพียงกำมือ และปริตาอย่างยิ่งกับการกระทำเช่นนี้ กระนั้น ในความเป็นจริงแล้ว พระผู้เป็นปากกาแห่งความสูงส่งที่สุดทรงพระบัญชาให้ความมั่งคั่งนี้ตกเป็นของผู้อื่น"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพ่อค้าคนหนึ่งในเมืองบาลโซลา^[2] ชื่อเรซา แม้ว่าเขาจะมีฐานะมั่งคั่งมากแต่เขาก็เป็นคนขี้เหนียว ใจคอคับแคบที่สุดในหมู่คนที่เคยอาศัยอยู่ในเมืองนี้ ความโลภและความแล้งน้ำใจของเขาเป็นที่เลื่องลือในหมู่เพื่อนในเมืองนั้น ความตระหนี่ถี่เหนียวของเขาทำให้ครอบครัวของเขาหิวโหยและอดอยาก

เขาจ้างเสมียนทำงานในสำนักงานด้วยค่าจ้างที่ต่ำมากๆ เสมียนของเขามีครอบครัวใหญ่และแม้ว่าเขาจะพยายามกินอยู่อย่างประหยัด เงินที่เขาหาก็ยังซั๊กหน้าไม่ถึงหลัง บ่อยครั้งที่เขาฝันว่าจะได้ขึ้นเงินเดือนแต่ก็ไม่ได้เกิดขึ้น ความคิดหนึ่งก็แวบขึ้นมาและให้ความหวังว่าเงินเดือนของเขาจะขึ้นในไม่ช้าอย่างแน่นอน ยังมีอีกสัปดาห์ก่อนวันขึ้นปีใหม่ เสมียนที่ยากจนคนนั้นคิดว่าถ้าเขามอบของขวัญแก่เจ้านาย เจ้านายก็จะตอบแทนและขึ้นเงินเดือนให้เขา

[1] บาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Compilation* หน้า 505

[2] บาสรา เป็นท่าเรือ เป็นเมืองใหญ่ลำดับที่สองในประเทศอิรัก เคยถูกเรียกว่าบาลโซลา ในเรื่องราวการเดินทางของซินแบด

อย่างแน่นอน ในวันนั้นเองเขาจึงไปตลาด ซื้อหัวแกะหัวหนึ่งมาปรุงในเตา ใส่ถาดนำไปมอบให้แก่เจ้านายของเขา หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปยังไม่มีสัญญาณใดๆ ในที่สุด เขาจึงเดินทางกลับบ้านพ่อค้าในวันขึ้นปีใหม่เพื่ออวยพรให้เจ้านายมีความสุข วันนี้เขาไปด้วยความหวังอย่างเต็มเปี่ยม และคาดหวังว่าอนาคตของเขาจะสดใสขึ้นอย่างแน่นอน

เมื่อเขาเดินเข้าไปในห้อง พ่อค้าทักทายเขาด้วยการชวนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ ทำให้เขายังมีความหวังมากขึ้น

เจ้านายพูดกับเสมียนว่า "ผมขอขอบคุณจากใจสำหรับของขวัญที่คุณส่งมาให้เราที่บ้าน ผมให้ความมั่นใจกับคุณได้ว่าอาหารนั้นช่วยเราประหยัดค่าใช้จ่ายมาก เราทานอาหารนั้นทุกวันกว่าสัปดาห์มาแล้ว วันแรกเราทานหุ วันที่สองเราทานดา วันที่สามเราทานหนังหิว วันที่สี่ลิ้น วันที่ห้าเนื้อ วันที่หกเราแตะกระดูก วันที่เจ็ดเราทานสมอง"

เสมียนรู้สึกสะอิดสะเอียนกับการแสดงความขี้ตืดของเจ้านาย เขาจึงลาออกจากงาน เดินทางออกจากเมืองและไปแสวงหาโชคที่อื่นแทน

หลังจากที่เดินทางอยู่หลายปี ได้ประสบประสบการณ์และร่ำรวยขึ้น เขาจึงกลับบ้านเกิดและทำธุรกิจของตนเอง วันหนึ่งขณะที่เขากำลังเดินอยู่บนถนนสายหลัก ความสนใจของเขามุ่งไปยังคฤหาสน์ที่สวยงามหรูหราพร้อมกับพระราชวัง เขามองผ่านประตูและเห็นอุทยานที่สวยงามที่สุดในที่สุดเขาสอบถามหนึ่งในบรรดาคนรับใช้หลายคนที่กำลังเดินทอดน่องอยู่ว่าบ้านนี้เป็นของใคร

เหล่าคนรับใช้ถามว่า: "ท่านเป็นคนแปลกหน้าหรือ?"

อดีตเสมียนเขาตอบว่า: "ก็ไม่ใช่"

คนรับใช้: "เอ้อ ท่านไม่ทราบหรือว่าเป็นคฤหาสน์ของท่าน การิม ซึ่งเป็นบุตรชายของท่านเรขา?"

อดีตเสมียน: "โอ จันหรือ รุนลูกกำลังใช้สิ่งที่รุนพ่อก็กตุนไว้"

แล้วเขาก็เดินหายไปใต้วงวน [1]

* * * * *

ข้อคิด

การก่อกตุนและความตระหนี่ถี่เหนียวมิใช่คุณธรรมที่นำภยภัย
สรรเสริญ

* * * * *

---

[1] *Star of the West* เล่มที่ 13 หมายเลข 6 หน้า 151

8

ม้าถูกขโมยในขณะที่คาฟูร์ กำลังทำสมาธิ [The Horse Was Taken While Kafour Was Meditating]

* * * * *

" การทำสมาธิก็เหมือนกับกระจกเงา ถ้าเราวางกระจกไว้หน้าวัตถุทางโลก กระจกก็จะส่องสะท้อนวัตถุทางโลกเหล่านั้น "[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งซึ่งมีคนรับใช้ชื่อคาฟูร์ หลังจากที่เขาดัดสันใจเดินทาง เขาจึงขี่ม้าตัวหนึ่งและนำคาฟูร์ไปกับเขาด้วย หลังจากที่เดินทางทั้งวัน ทั้งสองก็เดินทางมาถึงโรงเตี๊ยมซึ่งเป็นที่พักคนเดินทางที่มีสภาพปรักหักพัง ทั้งสองรู้สึกเหนื่อยล้ามากจึงตัดสินใจค้างแรมที่นั่นในคืนนั้นเพื่อที่จะได้สดชื่นขึ้นจากการได้นอนและพักร่างกายที่เมื่อยล้า พร้อมเดินทางต่อในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น เนื่องจากในระยะนั้นท้องถนนมีโจรชุกชุม ทั้งสองจึงตกลงกันว่าให้เจ้านายนอนหลับจนถึงเที่ยงคืนในขณะที่คาฟูร์เฝ้าม้าจากเที่ยงคืนเป็นช่วงเวลา คาฟูร์ได้นอนและเจ้านายเฝ้าม้าแทน หลังจากที่ทั้งสองทานอาหารเย็นแล้วเจ้านายก็เข้านอน เขานอนได้หนึ่งชั่วโมงก็ตื่นและถามคาฟูร์ว่า เจ้ากำลังทำอะไรอยู่?

คาฟูร์ตอบว่า "ข้าพเจ้ากำลังทำสมาธิ" เจ้านายถามต่อว่า "ในสมาธิของเจ้า เจ้าฟังไปที่อะไร?" "ข้าพเจ้าฟังสมาธิไปยังข้อสงสัยที่ว่าเหตุใดพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงออกแบบให้ปลายสุดของหนามเหล่านี้มีความแหลมและคมมากจนบาดได้" เจ้านายหัวเราะเบาๆ กับตัวเองขณะที่มุดศีรษะเข้าไปในผ้าห่มพร้อมกล่าวว่า "ทำสมาธิต่อไปเถอะ เรื่องที่เจ้าฟังอยู่ก็เป็นเรื่องที่ดี เขาตื่นขึ้นมาอีก

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Paris Talks* หน้า 176

ครั้งหนึ่งตอนครึ่งชั่วโมงก่อนเที่ยงคืนและถามคาฟูอย่างอารมณ์ดีว่า "ตอนนี้เจ้ากำลังเฟื่องสมาธิไปยังสิ่งใด?" " โอ้ เจ้านาย ข้าพเจ้ากำลังตั้งคำถามในสมาธิว่า พรุ่งนี้เข้าใครจะแบกอานม้ากับบังเหียน?" [1]

* * * * *

ข้อคิด

ความสะเพร่าและความประมาทก่อให้เกิดปัญหาและความเดือดเนื้อร้อนใจ

* * * * *

---

[1] *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 209-10

9

ความสัตย์จริงช่วยชีวิตของผู้ชายที่อยู่ในตะกร้า [Truth Saved the Life of the Man in the Basket]

* * * * *

"ดูกร ประชาชน จงดกแตงวาทาของเจ้าด้วยความสัตย์ และประดับจิตวิญญาณของเจ้าด้วยอลงกรณ์แห่งความสุจริต" [1]

พระมาฮาอูลลาห์

* * * * *

พระเจ้าโซโรมอนทรงเป็นบุรุษที่พูดแต่ความจริง วันหนึ่งมีคนมาเฝ้าพระองค์เพื่อขอความคุ้มครอง คนๆ นั้นต้องการให้พระเจ้าโซโรมอนปกป้องเขาให้พ้นจากศัตรูที่กำลังไล่กวตมาติดๆ

บังเอิญในวันนั้น พระเจ้าโซโรมอนกำลังทรงหิวตะกร้าใบใหญ่ พระองค์ทรงบอกให้ชายคนนั้นลงไปในตะกร้าและชายคนนั้นก็ทำตาม ครั้นแล้วพระเจ้าโซโรมอนก็ทรงเทินตะกร้าใบนั้นไว้บนพระเศียร ในไม่ช้าศัตรูของชายคนนั้นก็มาเจอกับพระเจ้าโซโรมอน และทูลถามพระองค์ว่าพระองค์ทรงเห็นชายคนนั้นหรือไม่ พระเจ้าโซโรมอนทรงตอบว่า "พบ เขากำลังอยู่ในตะกร้าเหนือหัวข้านี้เอง" ศัตรูตอบว่า "ไม่เอาน่า นี่ไม่ใช่เวลาเล่นตลกนะ" พระเจ้าโซโรมอนทรงตอบว่า "ที่ข้าบอกเจ้าไปแล้วคือความจริง" ศัตรูไม่เชื่อพระองค์และเร่งติดตามชายผู้นั้นต่อไป จากนั้นพระเจ้าโซโรมอนจึงทรงตรัสกับชายผู้นั้นว่าศัตรูของเขาไปแล้ว และตอนนี้เขาออกมาจากตะกร้าได้แล้ว ชายคนนั้นตอบว่า "ข้าแต่พระเจ้าเป็นผู้ทรงยิ่งใหญ่ทรงเป็นพยาน ข้าแต่พระเจ้าโซโรมอน ข้าพเจ้าเกือบจะตายด้วยความกลัว เหตุใดพระองค์จึงทรงบอกข้าว่าข้าพเจ้าอยู่ในตะกร้าเหนือพระเศียรของพระองค์?" พระเจ้าโซโรมอนทรงรับสั่งว่า " การพูดความจริงทำให้เรารอดชีวิตมาได้

[1] พระมาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 297

หากไม่ตอบตามนี้เขาก็คงไม่เชื่อและบางทีเขาอาจจะสังหารเรา
ทั้งสองคนไปแล้ว"[1]

* * * * *

ข้อคิด

การพูดแต่ความจริงคือคุณธรรมอันยิ่งใหญ่

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 12 หมายเลข 3 หน้า 61 (ภาคภาษาเปอร์เซีย)

10

เขาไม่ยอมหันหลังให้กับสิ่งที่ถูกต้อง [He Did Not Turn His Back on What Was Right]

* * * * *

"ดูกร บรรดาผองมิตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่อยู่ที่อยู่ในบ้านเมืองของพระองค์ และบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์ในดินแดนของพระองค์! พระผู้ทรงถูกประทุษร้ายนี้ทรงบัญชาให้เจ้ามีความซื่อสัตย์และมีความเคร่งครัดศรัทธาในศาสนา ขอพรจงมีแด่บ้านเมืองซึ่งโชติช่วงด้วยแสงนี้ ความซื่อสัตย์และความศรัทธาอันแก่กล้ายกให้มนุษย์สูงส่งขึ้น และประตูแห่งความมั่นคงปลอดภัยจะถูกเปิดออกต่อหน้าทุกสรรพสิ่ง"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

อาลี อัศคาร์ เป็นผู้ที่มึลักษณะเด่นเฉพาะตัว เขาเป็นพ่อค้าจากเมืองทาบรีซ ทุกคนที่รู้จักเขาในเมืองแอตเตอบายจานต่างเคารพนับถือเขามาก ความเคร่งในศีลธรรม ความเป็นที่ไว้วางใจได้ ความศรัทธาอันแก่กล้าและความมั่นคงในศาสนาของเขาเป็นที่เลื่องลือ ประชาชนชาวเมืองทาบรีซต่างยอมรับในความเป็นเลิศและสรรเสริญความประพฤติ แบบอย่างการใช้ชีวิต คุณลักษณะและความสามารถพิเศษด้านต่างๆ ของเขา เขาเป็นหนึ่งในบรรดาศาสนิกชนรุ่นแรกๆ และเป็นหนึ่งในบรรดาผู้มีชื่อเสียงมาก

... การถูกกดขี่โดยคนโหดร้ายผลักดันให้เขาประสบกับความเจ็บปวดรวดร้าว ทุกๆวันเขาต้องเผชิญกับความยากลำบากรูปแบบใหม่ที่ห้อมล้อมเขา แต่เขาก็ยังไม่ย่อท้อและไม่เสียกำลังใจในทางตรงกันข้าม ความเชื่อ ความศรัทธามั่นและการอุทิศตนของเขากลับทวีมากขึ้น เขาและครอบครัวเดินทางมาถึงเมืองเอเดรีย

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Epistle to the Son of the Wolf* หน้า 23

โนเบิล และที่เมืองนี้ฐานะการเงินของเขาฝืดเคืองแต่เขาก็อยู่อย่างพึงพอใจ เขาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนั้นอย่างคนที่มีเกียรติ ด้วยความอดทน สมถะ และด้วยดวงจิตที่เฟื่องฟูเสริญพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ท่านแก่เขา

ต่อมา เขานำสินค้าเล็กๆ น้อยๆ จากเมืองเอเดรียโนเบิลไปขายที่เมืองจุมเอบาซาร์เพื่อเลี้ยงชีพ สินค้าที่เขานำติดตัวไปมีจำนวนเล็กน้อยแต่ก็ยังถูกหวัชโมยเอาไปหมด เมืองกงสุลเปอร์เซียได้รับเรื่อง เขายื่นเอกสารต่อรัฐบาล เขียนระบุมูลค่าของสิ่งของที่ถูกขโมยเป็นจำนวนมหาศาล หวัชโมยถูกจับได้โดยบังเอิญ ผลพิสูจน์พบว่าหวัชโมยคนนั้นมีเงินติดตัวจำนวนค่อนข้างมาก ดังนั้นทางการจึงออกคำสั่งให้มีการสอบสวนคดีนี้ ท่านกงสุลเรียกตัวฮาจี อาลี อัศคาร์มาพบและบอกกับเขาว่า "หวัชโมยพวกนี้ร้ายวามาก ในรายงานที่เราส่งไปให้รัฐบาล เราได้ระบุมูลค่าที่ถูกโจรกรรมไปเป็นจำนวนสูงมาก ดังนั้น ท่านจะต้องไปให้ปากคำและให้การตามที่เราเขียนระบุจำนวนไว้"

ฮาลี อัศคาร์ "ใต้เท้า ท่านคาน สินค้าที่ถูกขโมยไปมีมูลค่าเล็กน้อย ข้าพเจ้าจะให้ปากคำในสิ่งที่ไม่เป็นความจริงได้อย่างไร? ตอนที่เจ้าหน้าที่ถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะให้การตามความเป็นจริง ข้าพเจ้าคิดว่านี่คือหน้าที่ ข้าพเจ้าทำได้แค่นั้น"

ท่านกงสุลกล่าวว่า "ฮาจี ตอนนี้โอกาสทองเป็นของเราแล้ว เราทั้งสองคน ทั้งท่านและเราจะได้รับผลประโยชน์ด้วยกันก็ในคราวนี้แหละ อย่าให้โอกาสซึ่งเกิดขึ้นครั้งหนึ่งในชีวิตหลุดจากมือท่านไป"

ฮาจีตอบว่า "ท่านคาน แล้วข้าพเจ้าจะซื้อตรงต่อพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ท่านได้อย่างไร? ให้ข้าพเจ้าทำตามที่แจ้งไว้แล้วเถอะ ข้าพเจ้าจะให้การตามจริง ไม่บอกเป็นอื่นนอกจากความจริงเท่านั้น"

ท่านกงสุลตื่นตัวด้วยโทสะ เขาเริ่มขู่ว่าและตำหนิอาลี อัศคา โดยขึ้นเสียงอย่างลึมสติว่า "ท่านต้องการจะให้คนเห็นว่าเราพูดโกหกอย่างนั้นหรือ" " ท่านต้องการจะให้คนเหยียดหยันเราหรือ? เราจะขังท่าน เราจะเนรเทศท่าน จะไม่ทรมานท่าน จะไว้ชีวิตท่านเพราะเดี๋ยวเราจะส่งตัวท่านให้ตำรวจและจะแจ้งข้อหาว่าท่านเป็นศัตรูของรัฐแล้วท่านก็จะถูกใส่โซ่ตรวนและถูกนำไปยังชายแดนเปอร์เซีย

ฮาจีได้แต่ยิ้ม และกล่าวว่า ท่านจินาบิ-คาน ข้าพเจ้าสละแล้วซึ่งชีวิตเพื่อความจริง ข้าพเจ้าไม่มีอะไรอีกแล้วนอกจากสิ่งนี้ ท่านบอกให้ข้าพเจ้าโกหกและให้การเป็นพยานเท็จ ท่านจะจัดการกับข้าพเจ้าอย่างไรก็ตามแต่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่หันหลังให้กับสิ่งที่ถูกต้อง

เมื่อท่านกงสุลเห็นว่าไม่มีทางทำให้อาลี อัศคา ให้การเท็จ เขาจึงกล่าวว่า "ถ้ามันจะเป็นการดีกว่าที่ท่านจะไปเสียจากที่นี่ เพื่อว่าข้าพเจ้าจะแจ้งให้ทางการทราบว่าคุณพ่อของสินค้าที่ถูกขโมยไปไม่พบ และเขาจากเมืองนี้ไปแล้ว ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะอับอายขายหน้า

อาลี อัศคา เดินทางกลับมายังเมืองเอเดรียโนเปิลและไม่บอกใครเกี่ยวกับสินค้าที่ถูกขโมยไป แต่เหตุการณ์ครั้งนี้ก็ยังเป็นที่ลวงรู้กันในหมู่คนทั่วไป ทำให้เกิดความแปลกใจกันมาก ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

นี่คือบทเรียนเกี่ยวกับความซื่อสัตย์และความเคร่งครัดศรัทธาในศาสนา

* * * * *

---

[1] พระอับดุลมาฮา จากหนังสือ *Memorials of the Faithful* หน้า 161-2

11

ความจริงนำมาซึ่งความยิ่งใหญ่แก่ษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นี้ [Truth Brought Success to This Mighty King]

* * * * *

"หากปราศจากวาจาสัตย์ ความก้าวหน้าและความสำเร็จในทุกภพของพระผู้เป็นเจ้าของไปไม่ได้สำหรับจิตวิญญาณทุกดวง เมื่อคุณธรรมอันน่าเคารพบูชาที่เกิดขึ้นในมนุษย์ คุณธรรมแห่งสวรรค์ด้านอื่นๆ ทั้งหมด ก็จะเป็นที่เข้าใจ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

มีบันทึกว่า พระเจ้านาดีร์ ซาห์^[2] ทรงบัญชาว่าเจ้าเมืองแบกแดดควรจะยกเมืองแบกแดดให้กับพระองค์ เนื่องจากว่ากำลังทางทหารของเมืองแบกแดดยังไม่เข้มแข็ง ผู้ว่าการเมืองแบกแดดจึงผ่อนปรนด้วยการตกลงว่าจะยกเมืองแบกแดดให้ประเทศอิหร่านในปีที่กำหนดไว้

ขณะที่ พระเจ้านาดีร์ ซาห์ กำลังยกทัพสู่เมืองแบกแดด พลทหารจำนวน 8,000 นายจากเมืองอิสตันบูลภายใต้การนำของอุทมาน ปาชาห์ ก็ได้มาถึงเมืองแบกแดดเพื่อช่วยหนุนทัพของเจ้าเมืองแบกแดดแล้ว

เมื่อถูกอิหร่านรุกราน เจ้าเมืองแบกแดดจึงยกเลิกสัญญาที่เคยให้ไว้ และในการทำสงครามครั้งนี้ พระเจ้านาดีร์ ซาห์ พ่ายแพ้อย่างยับเยิน ทำให้พระองค์ต้องหนีลี้ภัยไปซ่อนตัวอยู่ในเทือกเขาใหญ่แห่งหนึ่ง ณ ที่นี้เอง พระองค์ทรงเรียกตัวเลขานุการส่วนพระองค์

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Bahá'í World Faith* หน้า 384

[2] ทรงเป็นผู้ก่อตั้งราชวงศ์อาฟซาห์ ทรงครองประเทศอิหร่านระหว่างปี พ.ศ. 2279-2290 (ค.ศ. 1736-1747)

มาพบและบัญชาให้เขาเขียนถึงกองบัญชาการทหารว่า "ทัพของเราถูกตีจนพ่ายแพ้ ทหารจำนวนมากบาดเจ็บล้มตายและถูกจับเรากำลังรออยู่ที่นี้เพื่อรอรับกระสุนและทหารมาช่วย"

อย่างไรก็ตาม เลขาธิการกลับเขียนถึงกองบัญชาการทหารว่า "ด้วยพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เราได้โจมตีกองกำลังของพวกเขาสำหรับจนแตกกระจายไป สังหารศัตรูหลายพันคน ทหารฝ่ายตรงข้ามได้รับบาดเจ็บและถูกจับเป็นเชลยสงคราม เราทำลายกำลังศัตรูจนราบคาบ ขณะนี้เรากำลังวางแผนที่จะโจมตีจุดอื่นๆ อีก เรากำลังรอการมาถึงของกองร้อยทหารม้าและกระสุน จบการติดต่อ"

หลังจากที่ พระเจ้านาดีร์ ซาห์ ทรงเห็นสารฉบับนี้พระองค์ทรงพิโรธและตรัสกับเลขานุการว่า "จงเขียนตามคำที่ข้าบอกเจ้า จงเขียนลงไปว่า ทหารของเรามีจำนวนน้อยกว่าฝ่ายตรงข้าม บอกด้วยว่ามีพลทหารม้าประมาณ 8,000 นายมาช่วยฝ่ายเขา ฝ่ายเขาจึงปฏิเสธที่จะยกเมืองให้แก่ประเทศของเราตามที่สัญญาไว้ พวกเขาต่อสู้ ทำให้ฝ่ายเราพ่ายแพ้ ทหารจำนวนมากของเราถูกสังหารบาดเจ็บและถูกจับเป็นเชลย ณ เวลานี้พวกเรากำลังหลบซ่อนอยู่ในภูเขาสูงนี้ กำลังรอให้ฤดูหนาวผ่านไปก่อนที่จะเริ่มโจมตีครั้งที่สองในฤดูใบไม้ผลิ ณ เวลานี้สิ่งที่เราควรได้รับคือคลังกระสุนพลทหารม้าและอาวุธยุทธโธปกรณ์ในจำนวนที่มากกว่าเดิม หากเป็นความปรารถนาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เราจะชนะ จบการติดต่อ"

ชะตากรรมหนูนนำไปให้เหตุการณ์กลับกลายเป็นดังนี้ พวกเขาโจมตีในฤดูใบไม้ผลิที่มาถึงและประสบชัยชนะ

พระเจ้านาดีร์ ซาห์ จึงทรงตรัสกับเลขานุการคนนั้น ดังนี้ "หากเราปกปิดความจริง ตอบเขากลับด้วยความเท็จ คงจะไม่มีใครเชื่อว่าเราจะได้รับชัยชนะในการศึกครั้งนี้" [1]

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 213

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอภัยมณีเล่าให้คนที่มาพบกับพระองค์ว่าเราไม่จำเป็นต้อง
พูดโกหก หากไม่มีมูลข่าว จะเป็นการดีกว่าที่ผู้สื่อข่าวจะไม่เขียน
อะไรเลย

* * * * *

12

สายลับที่พูดจริงอย่างเหลือเชื่อ [An Unbelievably Truthful Spy]

* * * * *

"ในโลกแห่งมนุษยชาติ การพูดแต่ความจริงเป็นรากฐานของ
คุณธรรมทั้งปวง"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

มีเรื่องเล่าในยุคสมัยของ อัล อามิน และ อัล มานุม ผู้เป็นบุตรของ
ฮารูนนาร์ ราซิด ^[2] ว่า มีชายที่พูดแต่ความจริงคนหนึ่งซึ่งก้าวหน้า
ในตำแหน่งหน้าที่อย่างรวดเร็วจนน่าสังเกต อัล มานุม เคลื่อนทัพ
ใหญ่ไปยังกรุงแบกแดด ^[3] ส่วนอัล อามิน ส่งสายลับชื่อว่า อาลี
ไปยังค่ายของอัล มานุม

เมื่อกองทัพทั้งสองมาประจันหน้ากันในระยะทางสามไมล์ (
ประมาณ 6 กิโลเมตร) ทาเฮอร์ ผู้ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ
ของอัล มานุม ออกมาจากกระโจมและเริ่มสำรวจความพร้อมใน
การล้อมรบของกองทัพ ทันใดนั้น เขาสังเกตเห็นคนขี่อูฐกำลังมุ่ง
มาสู่ค่ายอย่างรวดเร็ว เมื่อเขาเข้ามาใกล้ ทาเฮอร์ จึงถามชื่อของ
เขา คนขี่อูฐตอบว่าเขาชื่ออาลี ทั้งสองจึงโต้ตอบกันดังนี้

ทาเฮอร์" เหตุใดท่านจึงมาที่นี่?"

อาลี" มาสอดแนม"

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Bahá'í World Faith* หน้า 384

[2] ทั้งหมดเป็น Abbasid caliphs ซึ่งครองราชย์ ณ กรุงแบกแดด ระหว่างปี พ.ศ. 1293-
1801 (ค.ศ. 750-1258)

[3] เป็นเมืองหลวงของ Abbasid caliphs

ทาเซอร์" ใครเป็นผู้ส่งท่านมา?"

อาลี" อีซา แม่ทัพของอัล อามิน

ทาเซอร์" ท่านต้องการอะไรกันแน่?"

อาลี" ข้าพเจ้าต้องการตรวจค้นที่นี้อย่างละเอียด จากนั้นข้าพเจ้าก็จะกลับไปยังค่ายของอัล อามินเพื่อรายงานสถานการณ์ที่นี่"

ทาเซอร์ นำเขาไปยังหอบัญชาการค่าย มอบหมายคนนำทางให้ และกำชับว่าอาลีสามารถไปตรวจตราจุดใดก็ได้ และถามได้ทุกข้อข้องใจ ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งการตรวจสอบของเขาได้

เมื่ออาลีกลับมาจากการตรวจสอบทาเซอร์ ก็ถามเขาว่าเขาได้ทำอะไรไปบ้าง?

อาลีตอบว่า "ข้าพเจ้าได้ตรวจตราอย่างละเอียดถี่ถ้วน ได้ทราบเกี่ยวกับกองกำลังของท่าน ได้ประเมินคุณภาพของแม่ทัพนายกอง ได้สอบถามเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายทางทหาร ได้ประเมินอาวุธยุทธภัณฑ์และได้ทราบเกี่ยวกับขวัญและกำลังใจของทหาร ข้าพเจ้าใช้ทุกวิถีทางในการตรวจตราและบัดนี้ ข้าพเจ้าจะกลับไปยังค่ายของข้าพเจ้าด้วยความสุข

ทาเซอร์ ประหลาดใจกับความสัตย์จริงและความซื่อสัตย์ของอาลี เขาต้อนรับขับสู้และทำให้อาลีพึงพอใจ คึ้นนั้นหลังจากทานอาหารค่ำแล้ว ทั้งหมดก็เตรียมเข้านอน ทาเซอร์ สังเกตว่าอาลียกศีรษะจากผ้าห่มขึ้นมาบ่อยครั้งและดูเหมือนเขานอนไม่หลับ

ทาเซอร์ จึงถามอาลีว่ามีอะไรบกวนใจเขาหรือ

อาลีตอบว่า "ข้าพเจ้ากำลังรอให้ท่านนอนหลับเสียก่อนจึงจะหนีไปจากที่นี่"

ทาเฮอร์ ตอบว่า "ถ้างั้น ข้าพเจ้าก็จะหลับแล้ว ท่านไปได้และขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงคุ้มครองท่านด้วย" พูดแล้ว ทาเฮอร์ ก็เอาผ้าห่มคลุมศีรษะ หลับตา อาลีได้โอกาสจึงหนีจากไป บังเอิญในการศึกครั้งนี้ ชัยชนะตกเป็นของฝ่ายอัล มานุม ส่วนอัล อามินเป็นฝ่ายปราชัย

หลังจากที่พิชิตเมืองแบกแดดได้ ทาเฮอร์ ก็ถามถึงอาลี ในขณะที่อาลีกำลังหนีและหลบซ่อนอยู่ ในที่สุดมีคนสืบหาเขาพบและได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการคลัง ทาเฮอร์ พูดกับเขาว่า "หากท่านไม่พูดจริง ข้าพเจ้าก็คงจะสังหารท่านไปตั้งแต่แรกแล้ว แต่เนื่องจากท่านมีความซื่อสัตย์และยืนกรานในความคิดเห็นของตนเอง ท่านจึงสมควรได้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการคลัง ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

เรื่องนี้แสดงให้เห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์และการมีวาจาสัตย์

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 214-15

13

การพูดเท็จจนกลายเป็นนิสัยที่สอง [Lying Had Become His Second Nature]

* * * * *

"เราทุกคนล้วนมีความสุขเมื่อได้สัมผัสกับความจริง ความเสมอต้นเสมอปลาย ความจงรักภักดีและความรัก แต่ถ้าหากเราต้องเผชิญกับการพูดเท็จ ความไม่แน่ใจในใจ ความหลอกลวง เราทุกคนก็จะทุกข์ยากลำบากใจ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ในเมืองแบกแดดมีชายผู้สูงศักดิ์ชาวเปอร์เซียผู้หนึ่งซึ่งตกกระกล่ามบากถึงกับต้องดิ้นรนหาหนทางประทังชีวิตทุกวัน วันหนึ่งชายผู้ซึ่งมีชื่อว่า เซนูลเลาะห์ อาเบดิน คาน มาหาข้าพเจ้าเพื่อเล่าสภาพความเป็นอยู่ของเขาและขอให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือ ข้าพเจ้ามีเพื่อนเป็นพระราชานายอินเดียน ชื่อมุฮัมหมัด คาน ข้าพเจ้าขอให้พระราชานายอินเดียนรับเซนูลเลาะห์ อาเบดิน คาน เข้าทำงานกับเขา พระราชานายก็เรียกตัวเขาเข้าทำงาน ให้ความกรุณาและอนุเคราะห์เขาอย่างสูงและให้เขาเป็นหุ้นส่วนด้วย ให้ความใกล้ชิดถึงกับอนุญาตให้เซนูลเลาะห์ อาเบดิน คาน นั่งโต๊ะรับประทานอาหารร่วมกับเขา นอกเหนือจากนี้ พระราชานายยังเสนอให้เงินเดือนแก่เขาเดือนละยี่สิบ تومانด้วย ^[2]

วันหนึ่ง เซนูลเลาะห์ อาเบดิน คาน มาพบข้าพเจ้าและกล่าวว่า "จะหาสภาพความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว แต่พระราชานายนี้เกลียดชังการพูดไปปดมดเท็จมาก ข้าพเจ้าเคยทำงานกับรัฐบาล

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Paris Talks* หน้า 65

[2] หน่วยเงินของอิหร่าน

กอลาห์ ^[1] มานานหลายปีและเคยชินกับการพูดเท็จแล้ว จึงเกรงว่าสักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะพลาดและพูดโกหกอีกเนื่องจากว่าข้าพเจ้าคุ้นเคยกับการพูดเท็จจนกลายเป็นนิสัย และถ้าข้าพเจ้าโกหกข้าพเจ้าก็จะถูกไล่ออกจากงาน ท่านจะพูดเรื่องนี้กับพระราชาได้ไหม?"

ข้าพเจ้าตอบว่า "ข้าพเจ้าจะพูดเรื่องอย่างนี้กับเขาได้อย่างไร?" ข้าพเจ้าเล่าเรื่องนี้ต่อหน้าพระพักตร์ของพระผู้ทรงความงามอันอุดมพร ซึ่งพระองค์ทรงพระสรวลเมื่อได้ทรงสดับ

ท้ายที่สุด พระราชาก็ไล่ เซนูลเลาะห์ อาเบดิน คาน ออกเพราะว่าเขาพูดเท็จ ^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาได้ให้บรรณาธิบายว่า เป็นการยากสำหรับคนบางคนที่จะเปลี่ยนนิสัย

* * * * *

---

[1] เป็นราชวงศ์ที่ครองอิหร่านระหว่างปี พ.ศ. 2337-2468 (ค.ศ. 1794-1925) ยุคของพระบอบ พระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮาตรงกับช่วงที่ราชวงศ์นี้ครองราชย์

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Payám-i-Bahá'í* พ.ศ. 2540 (ค.ศ. 1997) หมายเลข 210 หน้า18

14

เขาสูญเสียบุตรชายเพราะความเป็นที่ไว้วางใจได้ของตนเอง [He Lost His Son Over His Own Trustworthiness]

* * * * *

"เราควรแสดงออกซึ่งความจริงใจ ที่ดีไปกว่านั้นคือ เราจะต้องแน่วแน่ในความตรงไปตรงมา น่าเชื่อถือและความเป็นที่ไว้วางใจได้ และใช้เวลาของเราให้หมดไปกับการสวดมนต์อธิษฐานเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของทุกคน"^[1]

พระอับดุลบาฮา..

* * * * *

เอ็มโรเลาะ เค มอบหมายให้ชาวยิวชื่อซามูเอล ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าอาศัยอยู่ในประเทศซีเรียเก็บรักษาเงินไว้หนึ่งถุก กษัตริย์แห่งจาซีรา^[2] ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเพื่อที่จะเอาเงินจำนวนนี้ไว้เป็นของตนเอง พระองค์จึงทรงยึดที่ดินที่ล้อมรอบปราสาทของซามูเอลและโอบล้อมปราสาทไว้

ซามูเอล กล่าวว่า "ไม่มีประโยชน์ที่จะยึดพื้นที่เอาไว้เพราะเขาก็จะไม่ยอมมอบเงินให้เพราะว่าเงินนั้นอยู่ในความอารักขาของเขา

การสู้รบจึงเกิดขึ้นและบุตรของ ซามูเอล ก็ถูกสังหาร แต่ถึงกระนั้น ซามูเอลก็ยังคงขัดขืนและไม่ยอมให้เงินในความครอบครองดูแลนี้แก่กษัตริย์จนกระทั่งบุตรของ เอ็มโรเลาะ เค มาถึง เขาจึงมอบเงินดังกล่าวให้กับบุตรชายของ เอ็มโรเลาะ เค^[3]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 294

[2] จาซีราอยู่ตอนเหนือของเมโสโปเตเมีย ตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำสองสายคือ ไทกริสและยูเฟรติส มีกษัตริย์ทรงพระนามว่า Harith ผู้ทรงพิการ อยู่ในราชวงศ์ Ghassanid ซึ่งทรงอำนาจสูงสุดในช่วงปีที่ 6 (พุทธศตวรรษที่ 12)

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 36

* * * * *

ที่มาของเรื่องนี้

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ขณะกำลังสนทนากับผู้แสวงบุญเกี่ยวกับอารยธรรมที่แท้จริงและความหลากหลายทางด้านจรรยาบรรณในสังคมที่แตกต่างกัน

* * * * *

15

กอเซ็มผู้ซึ่งไม่มีเงินแม้แต่เพนนีเดียว ซื้อยาสูบเมืองชีราส 106 ถุง

[Penniless Qásim Bought 106 Bags of Shírází Tobacco]

* * * * *

"อย่าหวังว่าคนที่ฝ่าฝืนพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นที่วางใจได้ หรือจริงใจในศาสนาตามที่เขาปฏิญาณตนไว้ จงหลีกเลี่ยงพวกเขา และจงป้องกันตัวเองให้ดีที่สุด มิฉะนั้นเจ้าจะได้รับอันตรายจากอุบายและความประสงค์ร้ายของพวกเขา"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

กอเซ็ม เนริชชี ถูกเนรเทศออกจากเมืองแบกแดด เขาจึงเดินทางไปยังเมืองโมซุล และจากที่นั่นเขาเดินทางต่อด้วยการเดินตรงไปยังเมืองอัคคา หลังจากนั้น เขาก็ไปยังเมืองเบรุตโดยที่ไม่มีเงินติดตัวเลยแม้แต่เพนนีเดียว ตอนที่เขาไปตรวจตลาดร้านขายยาสูบ เขาสังเกตเห็นว่ามีการซื้อขายยาสูบชีราซเหมือนกับยาสูบเมืองกาซี ในขณะที่ยาสูบชีราซเป็นที่นิยมมากกว่า เขาจึงซื้อยาสูบชีราซจำนวน 106 ถุง แต่เนื่องจากเขาไม่มีเงินติดตัวเลยเขาจึงเดินทางไปหามาดี ฟาราค์ และพูดกับเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นบ่าวไฮจากเมืองอัคคา ข้าพเจ้าสั่งซื้อของโดยขอให้ท่านเป็นผู้ค้ำประกัน" มาดี ฟาราค์ จึงส่งโทรเลขไปยังเมืองอัคคาและถามอับนูดว่า ที่กอเซ็ม เนริชชี บอกเขาเป็นความจริงหรือไม่? อับนูดมาหาข้าพเจ้าและถามว่า "กอเซ็ม เนริชชี เป็นบ่าวไฮหรือเปล่า?" ข้าพเจ้าตอบว่า "ใช่ เขาเป็นบ่าวไฮ" มาดี ฟาราค์ จึงบอกว่า เขาจะไม่ค้ำประกันหนี้ กอเซ็ม เนริชชี ต่อร้านยาสูบ แต่จะจ่ายค่ายาสูบทั้ง 106 ถุง ให้เป็นเงินสด กอเซ็ม เนริชชี นำยาสูบทั้งหมดไปยังเมืองอัคคา ไฮฟา และจัฟฟาและขายได้ราคาดี จากนั้นเขา

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 233

จึงชำระหนี้ที่ค้าง มาตี ฟาราห์ ต่อจาก กอเซ็ม เนริชชี มีพ่อค้าอีกรายหนึ่งชื่อ อับดุล อาฮาด อับดุล อาฮาด ซึ่งยืมเงินจำนวนมากแต่มิได้ชำระคืนนี้เลย เขาได้ทำลายชื่อเสียงหมด หากมิใช่เป็นเพราะการกระทำของ อับดุล อาฮาด บาลีไฮศาสนิกชนทั้งหลายก็คงจะได้ครองตลาดการค้าทั้งหมดของซีเรียแล้ว ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

มีข่าวว่ามหาวิทยาลัยเบรุตรับนักศึกษาบาลีไฮ ก่อนที่พวกเขาจะลงทะเลเบียนเข้าเรียน พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้เพื่อให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการเป็นที่ไว้วางใจได้ต่อคนทั้งหลายและปฏิบัติต่อเขาอย่างให้เกียรติ

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 111

16

เขาถูกแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีทั้งๆ ที่เขาไม่เต็มใจรับตำแหน่ง

[He Was Made a Minister Despite His Reluctance]

* * * * *

" วาจาสุดท้ายคือประดุจที่ใหญ่ที่สุดที่นำไปสู่ความสุขสบายและความมั่นคงปลอดภัยของมนุษย์"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เล่าต่อๆ กันมาว่า ในสมัยของ อับดุล มาลิก อิบิ มาวาน ^[2] มีคนที่น่านับถือคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้บัญชาการที่กล้าหาญด้วย เมื่อเกิดสงครามเขาได้รับมอบหมายให้ไปยังสนามรบ เขาทราบล่วงหน้าด้วยสติปัญญาและด้วยความสุขุมสายตาไกลว่า วันหนึ่งข้างหน้าลูกๆ ของเขาจะกลายเป็นคนยากจน ด้วยความคิดนี้ที่ยังติดอยู่ในใจเขาจึงไปพบกับบุคคลที่มีความเคร่งครัดศรัทธาในศาสนา และกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะไปสู้รบในสงครามและอาจจะไม่ได้กลับมาอีก ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านโปรดเก็บรักษาเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งเป็นเงินในอารักขาของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้ารอดชีวิตกลับมาได้ ขอให้ท่านเก็บหนึ่งในสิบไว้สำหรับตัวท่านเอง ส่วนที่เหลือโปรดคืนให้แก่ข้าพเจ้า แต่ถ้าหากข้าพเจ้าไม่ได้รอดชีวิตกลับมาและลูกๆ ของข้าพเจ้าเกิดยากจนลง โปรดเก็บส่วนหนึ่งในสิบไว้สำหรับตัวท่านเอง และมอบส่วนที่เหลือให้แก่ลูกๆ ของข้าพเจ้า นี่คือนเงิน 10,000 ฑูมานที่ข้าพเจ้าขอท่านโปรดช่วยอารักขาไว้ แล้ว

[1] สารานุกรมของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 37

[2] เป็น Umayyad caliph องค์ที่ห้า ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 1228-1248 (ค.ศ. 685-705) Umayyad caliph ครองราชย์อยู่ที่เมืองดามัสกัสระหว่างปี พ.ศ. 1204-1293 (ค.ศ. 661-750)

ผู้บัญชาการทัพที่มีชื่อเสียงผู้นี้ก็เดินทางออกไปทำสงครามและแล้วเขาก็ถูกสังหาร

หลังจากนั้นไม่นาน ลูกๆ ของผู้บัญชาการก็ประสบกับภาวะยากลำบากและกลายเป็นคนยากจนข้นแค้น พวกเขาต้องการแม้กระทั่งขนมปังมาประทังชีวิตในแต่ละวัน

วันหนึ่งบุตรชายคนโตของอดีตผู้บัญชาการเดินทางไปพบกับบุรุษผู้ใจบุญคนหนึ่งและแจ้งให้เขาทราบว่าพวกเขากำลังยากจนขัดสน ไม่มีเงินแม้กระทั่งจะใช้เขียนจดหมายไปถึงกษัตริย์ตุรกี เด็กชายขอร้องให้ช่วยและด้วยความช่วยเหลือจากชายใจบุญคนนี้ เด็กชายจึงสามารถเขียนจดหมายและนำไปถวายแก่กษัตริย์ตุรกี แต่ก็ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์

กษัตริย์ทรงตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราใช้จ่ายเงินด้วยการให้แบบนี้ เงินคงคลังของเราก็จะหมดในไม่ช้า" คำตอบนี้ทำให้เด็กชายเสียใจและผิดหวังยิ่งไปกว่าเดิม

ต่อมา เมื่อชายใจบุญคนนั้นได้รับทราบรายละเอียดของสถานการณ์นี้ เขาจึงเล่าให้เด็กชายทราบเกี่ยวกับเงินของบิดาที่อยู่ในอารักขาของเขา เขากล่าวว่า "ถ้าเจ้าเห็นด้วย ขอให้เจ้าจ่ายหนึ่งในสิบให้แก่เรา แต่ถ้าหากเจ้าไม่เห็นด้วยเจ้าก็ไม่ต้องจ่ายให้แก่เรา" เด็กชายเสนอจ่ายให้เขาเป็นสองเท่า แต่บุคคลที่มีความเคร่งครัดศรัทธาในศาสนาผู้นี้กลับหักไว้สำหรับตนเองเพียงหนึ่งในสิบและมอบส่วนที่เหลือให้แก่เด็กชายผู้นั้นไป

วันหนึ่งกษัตริย์กำลังฟังข่าวการศึกสงคราม พระองค์จึงได้ทรงทราบเกี่ยวกับความกล้าหาญของผู้บัญชาการทหารท่านนี้ พระองค์จึงทรงตรัสว่า "เป็นการสมควรที่เราจะยื่นมือเข้าช่วยเหลือบุตรชายของผู้บัญชาการทหารที่มาขอความช่วยเหลือจากเรา"

บรรดาผู้ที่กำลังฟังอยู่ในขณะนั้นได้กราบทูลกษัตริย์ตุรกีว่า เด็กชายคนนั้นร่ำรวยแล้วและไม่จำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจาก กษัตริย์อีกต่อไป จากนั้นพวกเขาก็ทูลเรื่องที่เกิดขึ้นแก่กษัตริย์ ตุรกี

กษัตริย์ตุรกีจึงทรงบัญชาให้คนทั้งสองคือ บุคคลที่มีความ เกร่งแกร่งศรัทธากับบุตรชายผู้บังคับบัญชาการมาเข้าเฝ้า พระองค์ ทรงให้บุคคลทั้งสองเล่าเรื่องที่พระองค์ได้ฟังมา จากนั้นพระองค์ ทรงรับสั่งให้มอบบุญแจกคลังของรัฐบาลแก่บุคคลที่มีความ เกร่งแกร่งศรัทธาผู้นี้

แต่บุคคลผู้นี้กลับยืนยันกรานว่าเขาไม่มีคุณสมบัติคู่ควรกับงานนี้ เขา พยายามบ่ายเบี่ยงไม่รับตำแหน่ง แต่กษัตริย์ตุรกีไม่ทรงเห็นด้วย กับเขา พระองค์ทรงตรัสว่า "จะมีใครเหมาะสมมากกว่าเจ้าอีก?"

ท้ายที่สุด บุคคลที่มีความเกร่งแกร่งศรัทธาผู้นี้ก็กลายเป็นผู้ดูแลเงิน ในคลังของรัฐบาลตุรกี ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาพูดคุยกับบรรดาผู้แสวงบุญเกี่ยวกับความสำคัญของ ความเกร่งแกร่งในศาสนาและการเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 184

17

คนบาปขอภัยโทษให้แก่คนบาปอีกคนหนึ่ง [A Sinner Asked Forgiveness for Another Sinner]

* * * * *

" พระผู้เป็นเจ้าทรงรักทุกสรรพสิ่ง ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อให้ส่องรังสีจากสวรรค์และทำให้โลกเรืองรองด้วยคำพูด ด้วย ด้วยการกระทำและด้วยชีวิตของเขา"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ฟา อาลี ซาห์ ^[2] จับชาวเติร์ก (เทโอโคมาน) ^[3] จำนวนประมาณ 200 คนมาขังโดยหมายจะสังหารทั้งหมด มีร์ซา อาโบล กอเซ็ม ผู้ซึ่งเป็นซูฟี ได้ส่งสารถึงกษัตริย์ สารฉบับนั้นผู้เขียนตั้งใจจะชี้ให้กษัตริย์องค์นั้นเห็นข้อเท็จจริงว่า นักโทษที่ถูกกักขังนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์และไม่สมควรถูกประหาร

กษัตริย์ทรงเขียนสารตอบเขาที่มีความว่า "ถ้าหากเจ้าสามารถรับบาปของข้าไปและยื่นมือเข้าขอภัยโทษแทนเราในวันสุดท้าย (วันแห่งการพิพากษา) ได้ เราก็จะปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระ"

ถ้อยคำจาก มีร์ซา อาโบล กอเซ็ม ที่ตอบถวายต่อกษัตริย์นั้นน่าพิศวงเป็นอย่างยิ่ง ที่จริงแล้ว เขาเขียนด้วยคำที่อ่อนไหวและอ่อนโยนมาก เขาสวดมนต์อธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า แล้วเขียนว่า

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Paris Talks* หน้า 113

[2] กษัตริย์อิหร่านแห่งราชวงศ์ กอจาห์ ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 2340-2377 (ค.ศ. 1797-1834)

[3] ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเติร์กเมนิสถาน ซึ่งเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในเอเชียกลาง มีทะเลสาบแคสเปียนกั้นระหว่างอิหร่านกับคาซัคสถาน

"ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า คนบาปคนหนึ่งกำลังขอให้คนบาปอีกคนหนึ่งทำหน้าที่ขออภัยโทษจากพระองค์แทนเขา ข้าพเจ้าจะเข้าไปแทรกขออภัยแทนเขาในขณะที่ตัวข้าพเจ้าก็ยังตระหนักในบาปของตนเองได้อย่างไร? เขาจะบสารฉบับนั้นด้วยใจความดังนี้ "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของบรรดาผู้บริสุทธิ์กำลังตกอยู่ในอันตราย พระมหากษัตริย์ทรงวางเงื่อนไขให้การปลดปล่อยพวกเขาขึ้นอยู่กับการเอาตัวข้าพเจ้าไปแทรกเพื่อขออภัยโทษแทนพระองค์ แต่ด้วยการกระทำเช่นนี้เป็นการแสดงออกซึ่งความเมตตา ข้าพเจ้าจึงขอแทนให้ ขอพระองค์ทรงพระกรุณาประทานอภัยโทษแก่กษัตริย์ ในขณะที่ข้าพเจ้าก็ขอสารภาพบาปของตนเองด้วย ข้าพเจ้าหวังว่า พระผู้ทรงอำนาจจะทรงประทานอภัยโทษแก่พระมหา

กษัตริย์เพื่อเป็นการตอบแทนคุณกรรมนี้ "

เขาจะบสารฉบับนี้ด้วยด้วยการหยิบยกวี ^[1] บางบทของ มัดนารี ^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาให้ข้อสังเกตเรื่องราวในประวัติศาสตร์ซึ่งเกิดขึ้นในรัชสมัยของพระเจ้า ฟา อาลี ขาห์

* * * * *

---

[1] บทกวีโดย Jalál-i-Dín Rúmí แต่งไว้ในหนังสือหกเล่มระหว่างปี พ.ศ. 1789-1816 (ค.ศ. 1246-1273)

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Ishráq Khávarí, Muhádirát* หน้า 571-2

18

อิอาส ผู้ฉลาดรอบรู้และกตัญญูรู้คุณ (ตอนที่ 1 ใน 4) [The Wise and Grateful Ios (1 of 4)]

* * * * *

" ทุกๆ คนจะต้องแสดงออกซึ่งการกระทำที่บริสุทธิ์และน่าเคารพ นับถือ เพราะคำพูดเป็นสมบัติของทุกคนเหมือนกัน ในขณะที่ ความประพฤติดังกล่าวเป็นของบรรดาผู้เป็นที่รักของเรา"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

สุลต่าน มาร์มุต ซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งกาซนาวิด พระองค์หนึ่งซึ่ง ครองอิหร่านตั้งแต่ ปี พ.ศ. 1541 ถึง 1573 (ค.ศ. 998 ถึง 1030) มีข้าแผ่นดินคนหนึ่งชื่อ อิอาส ซึ่งครั้งหนึ่งเขาผู้นี้ได้เคยช่วย พระมหากษัตริย์องค์นี้ให้รอดพ้นจากอันตรายอันใหญ่หลวงอย่าง กล้าหาญ

ความคิดถึงอิอาส ยังอยู่ในพระหทัยของกษัตริย์และความเฝ้าหวัง ที่จะได้เป็น

เสมือนคนเลี้ยงแกะที่อุทิศสละตนทวิรมากขึ้นอย่างแรงกล้าจนใน ที่สุดพระองค์ก็ทรงส่งผู้นำสารของพระองค์ไปเรียกตัวเด็กเลี้ยง แกะให้มาเข้าเฝ้าที่พระราชวัง

อิอาส แทบไม่เชื่อหูตนเองที่ได้รับข่าวดีนี้ อิอาส จึงเดินทางมายัง พระราชวังด้วยใจจดจ่อด้วยความปีติยินดี เขาเข้าเฝ้าพระเจ้า แผ่นดินด้วยอาการสันสະท้านด้วยความสุข

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 76

พระเจ้าแผ่นดินทรงโปรดอิอาส มากเพราะ อิอาส ไม่ต้องการสิ่งอื่นใดนอกจากจะได้อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ ในไม่ช้า พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงแต่งตั้งให้ อิอาส เป็นนายธนากรักษ์ทำหน้าที่ดูแลเงินในคลังของพระองค์ซึ่งนับว่าเป็นตำแหน่งหน้าที่อันทรงเกียรติและต้องรับผิดชอบสูง

แต่คนอื่นๆ ที่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ต่างริษยาที่พระเจ้าแผ่นดินแสดงความโปรดปราน อิอาส พวกเขาวางแผนร่วมกันเพื่อลอบตีและหาทางจับผิด อิอาส เพื่อทำลายความเชื่อถือที่กษัตริย์มีต่อเขา ข้าราชการบริวารในราชสำนักเฝ้ามองดูอิอาส ทุกวันทุกคืน และแล้วพวกเขาก็พบสิ่งที่พวกเขากำลังมองหาอยู่

แต่ละคืน เมื่อทุกคนเข้านอนแล้ว พวกเขาจะเห็นอิอาสค่อยๆ คลานออกมาจากห้องนอนของเขา ค่อยๆ เคลื่อนตัวลัดเลี้ยวไปตามเฉลียงของพระราชวังและไต่บันได

ขึ้นไปยังห้องเล็กๆ ซึ่งอยู่บนยอดหนึ่งในหลายๆ หอคอยของวัง

พวกเขาอุทานด้วยความสนใจและกระซิบกระซาบกันว่า "ชะฮ้า เขากำลังปล้นสมบัติของกษัตริย์และกำลังเก็บสะสมไว้อย่างลับๆ เพื่อตัวเอง" พวกเขารีบรุดนำขานี้ไปทูลกษัตริย์อย่างเร่งใจ

กษัตริย์ทรงกริ้วและทรงโทมนัสเมื่อได้สดับขานี้

" ข้าไม่อยากเชื่อเรื่องแยๆ ที่พวกเจ้ากล่าวเกี่ยวกับอิอาสแต่ก่อนที่เราจะเชื่อพวกเจ้าข้าต้องสืบให้เห็นด้วยตาของตนเองว่าสิ่งที่พวกเจ้าเล่ามานั้นเป็นความจริง"

ตกตึกคืนนั้น กษัตริย์เฝ้าดูเหตุการณ์พร้อมกับข้าราชการบริวารที่ริษยา เป็นความจริงเหมือนกับที่พวกเขาทูลพระองค์ อิอาส

ออกมาจากห้องของเขาและคลานไปยังห้องเล็กๆ ในหอคอย
กษัตริย์ติดตามอีอาสไปด้วยความเศร้าใจและผลึกประตูห้องเล็กๆ
นั้นให้เปิดออกอย่างสุดแรงเสียงดังโครม

และแล้วพวกเขาก็พบว่าห้องนั้นเตียนโล่งและว่างเปล่า เว้นแต่เสื้อ
คลุมที่ใส่เพื่อใช้เลี้ยงแกะที่แขวนอยู่บนกำแพง เป็นชุดเดียวกับ
ที่อีอาสสวมตอนที่เขาพบกับกษัตริย์ในครั้งแรกและปฏึกที่เขาใช้
ต้อนฝูงแกะ อีอาส กำลังนั่งอยู่บนพื้นและจ้องดูพวกเขา

กษัตริย์ทรงร้องอุทานขึ้นมาว่า "อีอาส เจ้าทำอย่างนี้หมายความว่า
อย่างไร? เหตุใดเจ้าจึงคลานไปมาในวังของข้าอย่างเงิบๆ ใน
ยามดึกดื่นค่าคืนเช่นนี้ ก่อความสงสัยแก่ข้าในยามที่ข้าเลี้ยงดูและ
มอบความวางใจแก่เจ้า?"

อีอาส ตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ตอนที่ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ครั้งแรก
ตอนนั้นข้าพเจ้ายังยากจนและเป็นเด็กเลี้ยงแกะที่โง่เขลา ข้าพเจ้า
ขึ้นสู่ตำแหน่งหน้าที่อันสูงส่งนี้ก็เพราะจากพระบารมี ความกรุณา
ความอนุเคราะห์และความเมตตาของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่
ปรารถนาจะลืมหิวว่าตนเองเคยเป็นอะไร มาจากไหน เพื่อจะยังคง
อ่อนน้อมถ่อมตนและกตัญญูรู้คุณพระองค์ ดังนั้น ทุกคืน ข้าพเจ้า
จะมาที่นี่เพื่อระลึกถึงว่าข้าพเจ้าเคยเป็นใคร และเพื่อสรรเสริญพระ
มหากรุณาธิคุณและพระเมตตาที่เสริมส่งให้ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่
เป็น

และกษัตริย์ก็ทรงพิศวงพระหทัยที่พระองค์ทรงโชคดีที่มีคนรับใช้
เบื้องยุคลบาทที่มีความซื่อสัตย์ จงรักภักดีและเสียสละอุทิศตน
ดังเช่น อีอาส ^[1]

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 13 หมายเลข 7 หน้า 182-3 โดยแอนดรู แกส เป็นเรื่องราวในหนังสือ *Star of the West*

* * * * *

ข้อคิด

*มนุษย์ควรปรับตัวตนเองด้วยคุณลักษณะที่น่าสรรเสริญ เช่นความ
กตัญญูรู้คุณและความอ่อนน้อมถ่อมตน*

* * * * *

19

อีอาส ผู้ฉลาดรอบรู้และกตัญญูรู้คุณ (ตอนที่ 2 ใน 4) [The Wise and Grateful Ios (2 of 4)]

* * * * *

" จงโอบอ้อมอารีในยามเจริญรุ่งเรือง และจงรู้คุณในยาม ตกยาก"
[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

วันหนึ่งสุลต่านมาร์มุต ผ่าแดงโมลุกหนึ่งและให้อีอาส คนรับใช้ที่พระองค์ทรงรักและวางใจขึ้นหนึ่ง อีอาส ทานแดงโมลุกนั้นและแสดงความขอบคุณด้วยการถวายพระพรกษัตริย์อย่างล้นเหลือ เมื่อสุลต่านได้ทรงเสวยแดงโมลุกเสี้ยวหนึ่งของลูกเดียวกันนั้น พระองค์ก็ทรงพบว่าแดงโมลุกนั้นขมมาก

พระองค์จึงทรงตรัสถาม อีอาส ว่า "เจ้าทานแดงโมลุกที่ขมจัดลูกนี้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้อย่างไร ไม่ขมหรือ?"

อีอาส ตอบว่า " ไซ้ มันขมมากพระเจ้าคะ แต่เมื่อข้าพเจ้าได้รับพระราชทานจากพระหัตถ์ของพระองค์ก็นับว่าเป็นพระพรและความหอมหวานสุดซึ้งแล้ว ย่อมมีบ้างควรที่ข้าพเจ้าจะบ่นถึงความขมแค่ครั้งเดียวเท่านั้น [2]

---

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 285

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Zarqání, Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 1 หน้า 222

* * * * *

ข้อคิด

ในยามที่ประสบกับปัญหาและความยุ่งยากก็ยังคงจำเป็นที่จะต้องมี
จิตที่รู้คุณคน ทุกคนมีความสุขและยินดีในยามที่ห้อมล้อมไปด้วย
ความสุขสบายและความอุดมสมบูรณ์

* * * * *

20

อิอาส ผู้ฉลาดรอบรู้และกตัญญูรู้คุณ (ตอนที่ 3 ใน 4) [The Wise and Grateful Ios (3 of 4)]

* * * * *

"จงอย่าทิ้งความงามนิรันดร์เพื่อความงามที่จะต้องมลายไป และจงตัดเสนาห์กับโลกแห่งฐลีนี้"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

หลายปีผ่านไป กษัตริย์ทรงตัดสินพระทัยเสด็จประพาสไปทั่วราชอาณาจักรของ

พระองค์ มีการเตรียมการทันทีและภายในสองสามวันขบวนอันยิ่งใหญ่ก็พร้อมจะออกเดินทาง เหล่าเสนาบดี ทูตานุทูต นักการทูต ข้าราชการสำนัก บุคคลสำคัญ ทหาร วงดุริยางค์ ทั้งหมดอยู่ในชุดเต็มยศรวมไปกับขบวนของพระมหากษัตริย์ และแน่นอน อิอาส ผู้ซื่อสัตย์จงรักภักดีก็อยู่หน้าฝูงชนเคียงข้างกับเจ้านายอันเป็นที่รักของเขา

ทุกๆ เย็น พลพรรคที่งามสง่าช่วยกันจัดค่าย และกระโจมอันหรูหราสำหรับพระมหากษัตริย์ก็ถูกปักขึ้น กระโจมดังกล่าวสวยงามและมีค่าที่สุดเท่าที่ท่านเคยเห็นมา เพราะทอด้วยผ้าไหมประดับด้วยอัญมณีและพลอยนับร้อยๆ เม็ด ในยามค่ำคืนกระโจมนี้ส่องแสงระยิบระยับกระทบแสงตะเกียงสะท้อนประกายงดงามมาก จนเมื่อเทียบกันแล้วแสงจากดาวและเดือนดูจางลง แต่ละคืนพระมหากษัตริย์และข้าราชการบริพารจะร่วมกันเลี้ยง

---

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 37

ฉลองและร้องเพลงร่วมกัน แต่ละรุ่งอรุณเมื่อพับเก็บกระโจมแล้ว
อัญมณีก็ถูกรวบรวมไว้ในกล่องและเก็บไว้ในพระราชรถเทียมม้า
ของพระมหากษัตริย์

ขบวนเสด็จทางสถลมารคดำเนินต่อไป และพระมหากษัตริย์ก็ทรง
สำราญพระราชหฤทัยในความสุขสงบและความเจริญมั่งคั่งของ
ประเทศของพระองค์ ข้าราชการบริพารขี่ม้าอย่างมีความสุขและพูดคุย
กันตลอดทั้งวัน พอดตกค่ำก็เลี้ยงฉลองและร้องเพลงร่วมกัน

ต่อมาวันหนึ่ง ขณะที่พระมหากษัตริย์และข้าราชการบริพารเดิน
ทางผ่านภูมิประเทศ

เทศชนบทอันสวยงามที่สุด พระมหากษัตริย์ก็ทรงระลึกได้ว่า
พระองค์ทรงเคยเสด็จผ่าน

เส้นทางนี้มาก่อนหน้านี้แล้ว ที่ตรงถนนแห่งนี้เมื่อหลายปีมาแล้วที่
พระองค์ทรงเหลือบเห็นหน้าที่นาเอ็นดูของอีอาส ที่ชื่อสัตย์
จงรักภักดี

ความทรงจำอันอบอุ่นที่ประทับใจของการพบกันครั้งนั้นเข้า
ครอบงำ กระตุ้นให้กษัตริย์หันหันด้วยความรู้สึกที่เกิดโดยปัจจุบัน
ทันด่วน พระองค์ทรงคว่ำกล่องอัญมณีและโปรยลงบนพื้นถนน

ขณะที่ขบวนทางสถลมารคดำเนินต่อไป พระมหากษัตริย์ทรง
เหลียวหลังหันไปมองผู้ที่ติดตามขบวน ทั้งหมดยกเว้นอีอาส ลืม
หน้าที่ ต่างตะกายลงไปคลุกกับดินเปียดเสียด แย่งกันรวบรวมอัญ
มณีอันมีค่าเหล่านั้น

พวกเขาพิมพ์ไว้ในลำคอว่า "ดู ซีโออาส เขาช่างหยิ่งผยองเหลือเกิน ทั้งๆ ที่พระเจ้าอยู่หัวเทอัญมณีทั้งอย่างนี้แล้ว เขายังไม่สนใจลงมาเก็บ

พระมหากษัตริย์ตรัสถาม อีอาส ว่า "อีอาส เจ้าไม่ไปร่วมเก็บเพชรพลอยของเรากับพวกเขาหรือ? เจ้าชิงชังของแท่นนอนเหล่านั้นที่เป็นของเราหรือ?"

อีอาส ตอบว่า ข้าแต่กษัตริย์ ชั่วชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยดูถูกสิ่งที่เป็นของพระองค์เลยแม้เพียงแต่น้อยนิดเดียว แต่การได้อยู่ใกล้กับพระองค์และได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์เสมอก็มีค่าเพียงพอแล้วสำหรับข้าพเจ้า เหตุใดข้าพเจ้าจึงควรจะออกจากข้างพระองค์ไปเบียดเสียดกับคนอื่นเพื่อแย่งสิ่งที่พระองค์ทรงทิ้งไป?"

และแล้วอีอาส ผู้จงรักภักดีและมีความซื่อสัตย์มั่นคงอย่างเสมอต้นเสมอปลายก็ขึ้นมาเคียงข้างไปกับกษัตริย์ผู้ทรงให้ความอบอุ่นและความเมตตา สายตาของเขาไม่เคยคลาดไปจากพระพักตร์ของกษัตริย์อันเป็นที่รักยิ่ง ^[1]

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 13 หมายเลข 7 หน้า 183 โดยแอนดรู แกส เป็นเรื่องราวในหนังสือ *Star of the West*

21

อือฮาส ผู้ฉลาดรอบรู้และกตัญญูรู้คุณ (ตอนที่ 4 ใน 4) [The Wise and Grateful Ios (4 of 4)]

* * * * *

" ด้วยเหตุที่พระผู้เป็นเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก เหตุใดเราจึงอ
ยุติธรรมและไร้ความกรุณา? ในขณะที่พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงออก
ซึ่งความซื่อตรงและความเมตตา เหตุใดเราจึงแสดงความเป็นอริ
และความเกลียดชัง?"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

สิ่งที่พระมหากษัตริย์ทรงให้คุณค่าเหนือทรัพย์สินสมบัติอันวิเศษ
ดงามทั่วทั้งแผ่นดินในราชอาณาจักรคืออุทยาน อุทยานแห่งนี้
กว้างใหญ่และสวยงามมากเพราะมีต้นไม้ ดอกไม้ ทะเลสาบที่นิ่ง
สงบ สายธารใสไหลรินและน้ำพุมากมายหลายแห่ง สิ่งที่มีชีวิตทุก
อย่างในอาณาบริเวณอุทยานแห่งนี้ได้รับความคุ้มครองให้เป็นเขต
อภัยทานที่คุ้มครองความปลอดภัย ทั้งนี้เพราะมีข้อห้ามมิให้ใคร
เข้ามาฆ่าสิ่งใดในอุทยาน

มาถึงเวลานี้ พระมหากษัตริย์ทรงรักใคร่เมตตาและไว้วางใจอือฮาส
มากและพระองค์ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้พิทักษ์และผู้อารักขา
อุทยานแห่งชีวิตและความงามแห่งนี้ นับเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่
พระมหากษัตริย์ทรงสามารถกรุณาโปรดเกล้าให้ และ อือฮาส ก็ได้
รักษาความวางใจที่ได้รับจากกษัตริย์ไว้อย่างซื่อสัตย์ที่สุด

พระโอรสของกษัตริย์เป็นเพียงองค์เดียวในราชอาณาจักรที่
กษัตริย์ทรงโปรดมากกว่า อือฮาส นับเป็นแก้วตาดวงใจและไม่อาจ

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 174

ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด แม้กระนั้น เจ้าชายน้อยก็ยังรักษาอิลาสที่เขาได้รับความวางใจและความรักจากกษัตริย์

วันหนึ่งขณะที่อิลาส กำลังเดินชมสวนและตรวจตราความเรียบร้อยให้เป็นที่พอใจตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นนายของเขา เจ้าชายน้อย ย่องตามหลังอิลาส พระองค์ทรงยิง

อิลาส ด้วยลูกศรและหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว ลูกศรของเจ้าชายน้อยพลาดเป้าไปถูกหงส์ตัวหนึ่ง เลือดไหลอาบลงมาทางหน้าอก สีขาวเหมือนสีน้ำมันของมันและแล่นไหลลงทะเลสาบที่มีน้ำใส หงส์ตัวนั้นเชลลาคอดกและตาย

อิลาส ยืนตัวแข็งด้วยความสยดสยองและถูกครอบงำด้วยความทุกข์เศร้าโศกเสียใจ เขาจ้องมองดูหงส์ก่อนและก้มลงดูคันศรที่ถูกโยนลงบนพื้นดิน ขณะที่เขาก้มลงหยิบคันศรนั้นชาวสวนในวังคนหนึ่งเดินผ่านมาโดยบังเอิญพอดี เขาเห็นคันศรอยู่ในมือของอิลาส และหงส์ที่ตายในทะเลสาบในน้ำบริสุทธิ์ที่อาบไปด้วยเลือดสีชมพู เขาจึงรีบตรงไปกราบบังคมทูลพระมหากษัตริย์เพื่อให้ทราบเกี่ยวกับสิ่งที่อิลาส กระทำ

พระมหากษัตริย์ทรงบัญชาให้อิลาส มาเฝ้าพระองค์

พระองค์รับสั่งถามว่า "เจ้าได้ทำอะไรลงไป?"

อิลาส ก้มศีรษะและเงย

พระมหากษัตริย์ทรงบัญชาว่า "จงบอกมาว่าใครเป็นคนฆ่าหงส์ตัวนั้น"

แต่อ๊อส ไม่ตอบเพราะทราบดีว่ากษัตริย์ทรงรักพระโอรสมาก
เพียงใด

จากนั้น กษัตริย์ทรงส่งพระสุรเสียงอันเกรี้ยวกราดด้วยหัวใจที่แตก
สลายว่า "ความเจียมของเจ้าทำให้ข้าต้องลงโทษเจ้า เจ้าทรยศ
ต่อความไว้วางใจที่เรามีต่อเจ้า หากเจ้าไม่อธิบายว่าเหตุใดเจ้าจึง
กระทำการที่สยดสยองน่ากลัวเช่นนี้ เราก็จะเนรเทศเจ้าไปจากเรา
ชั่วชีวิต"

อ๊อส เหลือบตาขึ้นมองกษัตริย์อย่างเจียมๆ และยาวนาน เป็นการ
มองพระพักตร์ของกษัตริย์ที่เขารักเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นเขาก็
ก้มศีรษะคำนับอย่างว่าง่าย ออกไปจากห้องพระโอรสและเนรเทศ
ตนเอง เดินทางออกจากเมืองไปตามลำพัง เวลาผ่านไป จิตใต้
สำนึกรบกวนใจพระโอรสของกษัตริย์ เจ้าชายจึงอยู่อย่างไร้
ความสุข เขาเห็นว่ากษัตริย์ซึ่งเป็นพระบิดาของเขาจมอยู่ในความ
เศร้าต่อการจากไปของอ๊อส และเห็นด้วยว่า ต่อให้เด็กเลี้ยงแกะ
จากไปแล้ว ความรักที่บิดามีต่อเขานั้นก็จะไม่มีทางเพิ่มมาก
กว่าเดิมที่มี ต่อมาเมื่อเขามาถึงพระองค์ อ๊อส ผู้ซึ่งหัวใจแตกสลาย
กำลังจะตายในกระท่อมของเขาที่อยู่ในที่รกร้างห่างไกล

พระโอรสเข้าเฝ้าพระมหากษัตริย์ด้วยความเสียใจและหมอบแทบ
ฝ่าพระบาทของบิดา

"ได้โปรดยกโทษให้ลูกเถิด โปรดอภัยให้แก่ความชั่วที่ข้าพเจ้า
ทำต่อท่านและต่อความประสงค์ร้ายที่ข้าพเจ้าทำต่ออ๊อส" และ
พระโอรสก็สารภาพสิ่งที่เขาได้กระทำลงไปจนหมดสิ้น

พระมหากษัตริย์ทรงกริ้วอย่างมาก พระองค์ผลัดลุกขึ้นจากบัลลังก์
และทรงบัญชาเสียงก้องว่า "จงพาข้าไปหาอ๊อส เดียวนี้!"

พระมหากษัตริย์ประทับบนอาชาแล้วมุ่งอย่างรวดเร็วไปยังกระท่อมที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวในที่เปล่าเปลี่ยวและทรงพบว่าอิอาส กำลังใกล้ตาย พระองค์รีบถลาเข้าไปหาและกอดเขาไว้ในวงแขนขณะที่ชลธีไหลจากพระเนตรของพระองค์

" โอ อิอาส ผู้เป็นทั้งคนรับใช้และเพื่อนอันเป็นที่รัก เจ้าจะต้องไม่จากข้าไป เจ้าเป็นคนรับใช้ที่ซื่อรักและไว้วางใจมากที่สุด เจ้าเสียสละความสุขและชีวิตของเจ้าเพื่อข้าและบุตรของข้า!"

ขณะที่อิอาส อยู่ในอ้อมแขนของเจ้านายอันเป็นที่รัก เขาจ้องมองพระพักตร์ของบุคคลที่เขารักมากแล้วกราบทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าเพ่งดูพระพักตร์อันประเสริฐสูงส่งของพระองค์ได้อีกครั้งแล้ว ข้าพเจ้าจะตายอย่างมีความสุขและมีความพึงพอใจในสวรรค์" พูดเสร็จเขาก็ตายจากไปอย่างสงบ

เรื่องเล่านี้คือบทเรียนที่แสดงให้เห็นความซื่อสัตย์จงรักภักดีและการเสียสละพลีตน ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

เรื่องนี้ให้บทเรียนเกี่ยวกับความจงรักภักดีและการสละตนเอง

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 13 หมายเลข 7 หน้า 183-4 โดยแอนดรู แกส เป็นเรื่องราวในหนังสือ *Star of the West*

22

ความฝันที่มีราคาแพง [A Costly Dream]

* * * * *

" ดูกร บุตรแห่งมนุษย์ ทุกสรรพสิ่งมีเครื่องหมาย เครื่องหมาย
ของความรัก คือการอดทนต่อประกาศิตและการทดสอบจากเรา"
[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีชายคนหนึ่งซึ่งชอบไปงาน โรลเวอ คาร์นิ [2] ซึ่งเป็นงานชุมนุม
ไวท์ทุกซ์เพื่อระลึกถึงโตะอิหม่ามสุเซน ซึ่งทรงพลีชีพของพระองค์
ในเมืองคาบालาและฟังเรื่องเกี่ยวกับความตายอันโหดร้ายน่า
สยดสยองของพระองค์ เขามักจะหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาและเริ่ม
ร่ำไห้ด้วยเสียงอันดังลั่น เขามักจะกล่าวว่า "ข้าแต่โตะอิหม่ามผู้
เป็นที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้อยู่กับท่าน เพื่อที่ว่าเราทั้งหลาย
จะได้บรรลุสู่ความพ้นภัย เราเฝ้าปรารถนาจะได้อยู่บนท้องทุ่งแห่ง
เมือง คาบาลา"

คืนวันเกิดเหตุเขาฝัน ฝันว่าเขาได้พบเห็นยาซิด [3] เคลื่อนทัพ
ใหญ่มาที่เมืองคาบาลาเขาได้พบตัวเองอยู่บนทุ่งหญ้าแห่งเมือง
คาบาลา ร่วมกับเจ้าชายแห่งการพลีชีพ (สุเซน) จากนั้นเขาเห็น
อาลี-อัคบา [4] (อาลี-อัคบาและคาซิม เป็นสมาชิกในครอบครัว

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาอาหรับ หมายเลขที่ 48

[2] พิธีตามประเพณีที่ศาสนิกชนมาชุมนุมกันเพื่อแสดงความเศร้าโศกเสียใจต่อการที่
โตะอิหม่ามสุเซนถูกประหาร

[3] Umayyad Caliph องค์ที่สอง พ .ศ .1223-1226 (ค .ศ .680-683) ผู้สั่งการ
ประหารโตะอิหม่ามสุเซน

[4] อาลี อัคบา และ คาซิม เป็นสมาชิกในครอบครัวสุเซน

ของท่านสุเชน) ถวายตนต่อหน้าพระพักตร์โตะอิหม่าม ซึ่งเมื่ออาลี-อัคบาได้รับอนุญาตจากท่านอิหม่ามไปรบอย่างพลีชีพ เขาก็ไปรบที่สนามรบและถูกสังหาร คนต่อมาคือคาซิม เขาได้รับอนุญาตให้ไปร่วมรบที่สนามรบและเสียชีวิตด้วยเช่นกัน เช่นเดียวกับอีกคนหลายคนที่ขอไปก็ถูกสังหารเป็นการพลีชีพที่ละคนเช่นกัน

ลำดับต่อไปคือเขา โตะอิหม่ามบัญชาให้เขาไปรบที่สนามรบ เขาถามว่า

"ข้าพเจ้าจะไปได้อย่างไร? ข้าพเจ้าไม่มีม้า"

ท่านสาธุคุณโตะอิหม่ามตอบเขาว่า "จงเอาม้าของข้าไป"

เขานำม้าออกมาและขึ้นขี่ แล้วกล่าวต่อไปอีกว่า "ข้าพเจ้าไม่มีดาบ"

ท่านโตะอิหม่ามตอบว่า "จงเอาดาบข้าไป"

เขารับดาบมา ณ เวลานั้นเขาเห็นโอกาสทองที่จะหนีและลงมือในทันที เขาเลือกที่จะหนีแทนความตั้งใจเดิมที่จะมีความซื่อสัตย์จงรักภักดีและแน่วแน่ ในการหนีครั้งนี้เขาได้นำม้าและดาบของท่านโตะอิหม่ามติดตัวมาและไม่มีม้าและดาบเหลือให้ท่านโตะอิหม่ามใช้เลย วันรุ่งขึ้นเขาเล่าความฝันนี้ให้ญาติมิตรของเขาฟัง

เรื่องนี้รู้ไปถึงหูของท่านเจ้าเมืองซึ่งสั่งให้เขามาพบ เจ้าเมืองกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ยินมาว่าท่านฝันดี เล่าให้ข้าพเจ้าฟังหน่อยซิ ต้องน่าสนใจมาก"

ชายผู้นี้จึงเล่าความฝันให้เจ้าเมืองฟังอย่างละเอียด ท่านเจ้าเมืองถามว่า "ม้าตัวนั้นของท่านอิหม่ามราคาเท่าไร?" เขาตอบว่า "คงประมาณ 400 ทูมาน" จากนั้นท่านเจ้าเมืองถามถึงราคาตาบ

เขาตอบว่า "ตกประมาณ 300 ทูมาน"

หลังจากนั้น ท่านผู้ว่าฯ ก็ออกคำสั่งให้ข้าราชการในปกครองของเขาเรียกเก็บเงิน

700 ทูมานจากชายคนนี้จะปล่อยให้ไป ท่านผู้ว่าฯ แจ้งข้อกล่าวหาคือ " ท่านเป็นคนที่ไม่ยุติธรรม ไม่เพียงแต่ท่านจะไม่ช่วยเหลือท่านโตะอิหม่ามเท่านั้น ท่านยังเอาสิ่งของของท่านไปและทิ้งท่านไว้เบื้องหลังโดยไม่มีม้าและตาบใช้ ม้าและตาบของท่านโตะอิหม่ามมีค่ามากกว่า 700 ทูมานมากนัก แต่ก่อนท่านจะถูกปล่อยให้ไป ท่านต้องจ่ายเงินจำนวน 700 ทูมานเสียก่อน ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

เรื่องนี้เล่าโดย ชีค ซาลีห์ ซึ่งหวาดกลัวสงครามซึ่งกำลังชับเคียวกันอย่างดุเดือดในขณะนั้น เขาเล่าความฝันอันน่ากลัวเกี่ยวกับสงครามให้พระอับดุลบาฮาฟัง

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Khátirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 150-1

23

มุลลาห์ต้องการให้ตัดนิ้วของเขา [The Mullá Wanted His Finger Severed]

* * * * *

" หัวใจของความศรัทธาเลื่อมใสอยู่ที่การพูดน้อยแต่ทำให้มาก ใครที่พูดมากกว่าทำ จง รู้ไว้ว่า ที่จริงแล้ว เขาตายจากไปเสียยิ่ง ดีกว่าที่เขาจะมีชีวิตอยู่"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่ง โมหะมีตัน มุลลาห์ อาคูน (ซึ่งเป็นนักบวชมุสลิม เป็นนักเทววิทยา เป็นผู้พิพากษา) เกิดความคิดว่านิ้วหนึ่งของเขาไม่สะอาดบริสุทธิ์เพราะเขาได้

ไปหยิบจับสิ่งของที่ไม่สะอาด ทำให้เขาคิดว่าเขาควรจะตัดนิ้วนั้นทิ้งไปเสีย ^[2] ขณะที่เดินผ่านร้านขายเนื้อ เขาหยุดและขอให้พ่อค้าเนื้อตัดนิ้วของเขา เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการมัน" พ่อค้าเนื้อประหลาดใจและปฏิเสธไม่ยอมทำตามที่เขาขอ ท่านมุลลาห์จึงอธิบายเหตุผลและยังยืนยันกรานให้ทำตามความต้องการอันประหลาดผิดธรรมดา นี้ พ่อค้าเนื้อกล่าวในที่สุดว่า "เอาละ วางมือของท่านไว้บนเขียงและข้าพเจ้าจะตัดนิ้วของท่านออก" จากนั้นเขาก็เอามีดสับเนื้อเล่มใหญ่ลงมา เห็นชัดเจนว่าเขาเอามีดด้านที่อกลง ตั้งท่าจะสับลงบนมือของมุลลาห์อย่างสุดแรง ยังไม่ทันยกมีดขึ้นมุลลาห์ก็รู้สึกเจ็บปวดในจุดที่ยังไม่ได้ถูกคมมีดตัดเลย เขารีบชักมือออกในขณะที่ร้องเสียงดัง ส่งเสียงสบถสาปแช่งพ่อค้าเนื้อที่มีหัวใจอำมหิตไร้ความเมตตา คร่ำครวญว่า "ดูซิ เจ้าคนกตขี้ข่ม

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 156

[2] มุสลิมบางคนเชื่อว่าถ้าพวกเขาแตะต้องสิ่งสกปรกหรือแตะตัวคนบางคน (คนที่ไม่เชื่อพระเจ้า หรือคนที่นับถือศาสนาอื่น) แล้วตัวของพวกเขาเองก็จะสกปรกไปด้วย

heng ข้าไปทำอะไรให้เจ้า เจ้าจึงมาตัดมือข้า?" เมื่อพ่อค้าเนื้อเห็นความอ่อนแออย่างที่สุดของมุลลาห์จึงหัวเราะพร้อมกล่าวว่า "ใจเย็นๆ ข้าไม่ได้ตัดมือเจ้าหรอก เจ้าคนขี้ขลาด ข้าเพียงแต่ทดสอบว่าเจ้าเป็นคนกล้าหาญอย่างที่พูดหรือเปล่าเท่านั้น" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

อาจสรุปจากปาฐกถาธรรมพระอับดุลบาฮาในวันนั้นด้วยคำที่ท่านกล่าวเองว่า : "สรุปแล้วก็คือ เป็นการง่ายที่จะเขียนหรือพูดเกี่ยวกับเรื่องท่านองนี้ (อุดมการณ์อันสูงสุด) แต่ยากที่จะนำมาปฏิบัติ" [2]

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 207

[2] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 10 หน้า 108-9

24

ประมุขของประเทศซึ่งการกระทำไม่ตรงกับคำพูดของเขา [The Ruler Whose Deeds Did Not Match His Words]

* * * * *

" *ดูกร ประชาชนแห่งบาฮา จงระวัง มิฉะนั้นเจ้าจะเดินในวิถีของผู้ที่พูดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง*" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

พระเจ้าซาร์แห่งรัสเซียทรงแนะนำให้มีการประชุมเพื่อสันติภาพที่กรุงเฮก และทรงเสนอให้ทุกประเทศลดอาวุธ ที่ประชุมเห็นว่าการมีสันติภาพเป็นประโยชน์แก่ทุกประเทศ ในขณะที่สงครามทำลายการค้าและความสัมพันธ์ด้านอื่นๆ ที่ประเทศต่างๆ มีต่อกัน พระดำริสของพระเจ้าซาร์เป็นที่ยกย่องชมเชยแม้ว่าหลังจากการประชุมครั้งนั้นสิ้นสุดลงแล้ว กลับเป็นพระเจ้าซาร์เองที่เป็นคนแรกที่ประกาศสงคราม (กับประเทศญี่ปุ่น) [2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

*พระอับดุลบาฮากล่าวเกี่ยวกับการทำตามคำพูด ท่านกล่าวว่า
อุดมการณ์อันเลิศเลอจะต้องแปรออกมาเป็นการลงมือกระทำ มิใช่
เป็นแค่เพียงให้เป็นที่รู้กันหรือเป็นเสียงที่ออกมาจากปากเท่านั้น*

* * * * *

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 305

[2] จากหนังสือ *พระอับดุลบาฮาในกรุงลอนดอน* หน้า 60

25

เหล่าพวกหนูวางแผนใหญ่ที่นำมาใช้ในทางปฏิบัติไม่ได้ [The Mice Adopted a Great Plan Which Could Not Be Executed]

* * * * *

" เป้าหมายสำคัญของศาสนาจากพระผู้เป็นเจ้าก็คือ การสถาปนาสันติภาพและความสามัคคีในหมู่มนุษย์ ดังนั้น แก่นแท้ของทุกศาสนาจึงเป็นหนึ่งเดียวกัน ผลที่ทุกศาสนามุ่งให้สัมฤทธิ์ก็คือความเป็นเอกและความเสมอภาคกันโดยทั่วไป"^[1]

พระอับดุลบาฮา.

* * * * *

ครั้งหนึ่งพวกหนูตัวเล็กตัวใหญ่ร่วมประชุมครั้งสำคัญในหัวข้อว่าทำอะไรจึงจะปรองดองกับแมวได้ หลังจากมีข้อถกเถียงอย่างเผ็ดร้อนกันอยู่นาน จึงตกลงกันว่าทางออกที่ดีที่สุดน่าจะต้องผูกกระพรวนรอบคอแมว เพื่อว่าการเคลื่อนไหวของแมวจะส่งสัญญาณเตือนพวกหนู ทำให้พวกมันสามารถหลบหนีแมวได้ทัน

แผนการนี้ดูดีมาก ต่อเมื่อมีคำถามว่าใครจะทำหน้าที่อันตรายด้วยการเอากระพรวนไปผูกคอแมว ปรากฏว่าไม่มีหนูแม้แต่ตัวเดียวที่ขบความคิดนี้ หนูทั้งหมดคิดว่าพวกมันอ่อนแอเกินกว่าจะลงมือทำปฏิบัติการตามแผนนี้ได้ พวกหนูจึงกระจัดกระจายออกจากที่ประชุมกันอย่างอลหม่าน ^[2]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 98

[2] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Portals to Freedom* หน้า 196

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮา กล่าวว่า เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์ของการประชุม
สันติภาพของมนุษย์ซึ่งเริ่มต้นด้วยคำพูดแต่จบด้วยคำพูด ไม่มีผล
ทางด้านการศึกษาปฏิบัติอย่างชัดเจน

* * * * *

26

เขาเศร้าโศกเสียใจที่สุนัขของเขาอดอยาก [He Lamented Over His Starving Dog]

* * * * *

" เป็นภาระหน้าที่ที่เจ้าจะต้องตั้งใจจริงและมานะบากบั่นเพื่อว่า
หน้าหนังสือของวิญญาณจะได้สะอาดและถูกชำระจากสนิมแห่ง
ความผูกพันกับโลกอันไม่มีความจริงยั่งยืนนี้"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ชายอาหรับที่นำสารคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่ที่ทะเลทรายใกล้ๆกับ
สุนัขที่กำลังใกล้ตายของเขา เขาร้องไห้และคร่ำครวญที่สัตว์เลี้ยง
ตัวนี้กำลังจะตาย คนเดินทางคนหนึ่งผ่านมาและถามว่า เหตุใดเขา
จึงร่ำไห้คร่ำครวญเช่นนี้

ชายอาหรับตอบว่า "สุนัขตัวนี้เป็นทั้งเพื่อนข้างกายและนำทาง
ข้ามาช้านาน ตอนนี้นมันกำลังจะตายในที่รกร้างเปล่าเปลี่ยวนี้เพราะ
ความหิว และข้าไม่สามารถช่วยชีวิตมันได้"

คนเดินทางซึ่งก็เป็นคนยากจนและขัดสนเกิดความสงสาร สิ่งเดียว
ที่เขาทำได้คือ พยายามพูดจาปลอบใจ เขากล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง
นะที่เจ้าจะร่ำไห้และเศร้าโศกเสียใจกับสุนัขที่กำลังจะตาย"

ทันทีที่พูดจบ เสียงร่ำไห้ของชายอาหรับก็ยิ่งดังมากขึ้น เขาตอบ
ว่า" พระเจ้า! นี่มันไม่ใช่สุนัขธรรมดาๆ นะ มันเป็นทั้งเพื่อนของข้า
และยังเป็นเพื่อนคู่กายที่ซื่อสัตย์มันคง มันรับใช้และช่วยข้าให้รอด
พ้นจากสถานการณ์ที่อันตรายต่างๆมาแล้วมากมาย" ชายอาหรับ
พูดถึงคุณงามความดีของสุนัขและยกย่องเทิดทูนมันจนกระทั่ง

---

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 2 หน้า 445

ชายเดินทางรู้สึกสะเทือนใจด้วยความเศร้าและเห็นใจจึงร่วมร้องไห้ไปกับชะตากรรมของชายอาหรับคนนี้ด้วย

เวลาผ่านไป ท้ายที่สุดชายที่เดินทางผ่านก็ลุกขึ้นจากพื้นทรายเพื่อจะเดินทางต่อไป ตอนที่เขาลุกเขาเอามือยันเบ้าที่อยู่ข้างหลังชายอาหรับเพื่อพยุงตัวและก็ได้ยินเสียงดังก๊อบ

แก๊บ เขาก็ถามชายอาหรับว่ามีอะไรอยู่ในนั้น

ชายอาหรับตอบว่า "ขนมปังแห้ง เป็นเสบียงสำหรับเดินทาง"

ชายที่เดินทางผ่านถามว่า "เหตุใดเจ้าจึงไม่แบ่งให้สุนัขของเจ้ากินขนมปังเหล่านี้บ้าง?"

คำถามนี้ทำให้ชายอาหรับไม่พอใจอย่างยิ่ง เขาจึงมองดูชายที่เดินทางผ่านอย่างไม่พอใจแล้วตอบว่า "ข้าไม่ได้ชอบมันมากพอที่จะให้ขนมปังของข้าแก่มันได้" [1]

* * * * *

ข้อคิด

เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความไม่จริงใจและความเห็นแก่ตัว

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Afrúkhtih, *Khátirát-i Nuh Sálíh* หน้า 371

27

ยาควินินเคลือบช็อคโกแล็ต [Chocolate-Coated Quinine]

* * * * *

" เจ้าเป็นเหมือนดวงดาวที่รุ่งขึ้นมาก่อนแสง แม้จะดูเหมือนมีรัศมีและความเรืองรอง แต่ก็นำคนเดินทางในเมืองของเราให้หลงไปในทางแห่งความวิनाศ"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งจากบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์เป็นเวลาหกปีเพื่อร่ำเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และโหราศาสตร์^[2] ในช่วงเวลาอันยาวนานดังกล่าว เขาเรียนหนักและได้รับความยากลำบากมากในต่างแดน ในที่สุดเขาก็ได้รับผลจากความเพียรพยายาม เขาสอบผ่านภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติและได้รับปริญญาทางด้านโหราศาสตร์ เขามีความยินดีกับความสำเร็จนี้อันและเริ่มขี้อวดเดินทางกลับบ้านด้วยความสุขหรรษา

ระหว่างเดินทางกลับบ้าน เขามีโอกาสใช้วิชาโหราศาสตร์ที่ได้ร่ำเรียนมา เมื่อใดก็ตามที่เขาพบคนใดคนหนึ่งเขาก็จะพิจารณาลักษณะหน้าตาของเขาอย่างละเอียดและทำนายทายทักเขาผู้นั้น วันหนึ่งเขาเห็นชายคนหนึ่งเดินมาแต่ไกล เขาเห็นเค้าของความตระหนี่ ความริษยา ความโลภและความใจคอคับแคบในชายคนนั้น เขารำพึงกับตนเองว่า

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 24

[2] ศิลปะในการหยั่งรู้นิสัยหรือคุณลักษณะของบุคคลจากลักษณะทางกายโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ใบหน้า

" พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าขอแสวงหาที่หลบภัยจากความพิโรธของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่เคยทราบและไม่เคยพบเห็นความอัปมงคลและกลางร้ายเช่นนี้มาก่อน ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะรู้จักมักคุ้นกับบุคคลนี้ เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ทดสอบวิชาความรู้ที่ได้ค้นคว้าและร่ำเรียนมา"

เขากำลังจมอยู่ในความคิดขณะที่คนแปลกหน้าที่มีใบหน้ายิ้มละไมด้วยความสุขเดินเข้ามาหาพร้อมกล่าวว่า "ท่านซิค ขอเรียนถามท่านว่าท่านมาจากไหนและกำลังจะเดินทางไปไหน?"

ท่านซิค กล่าวว่า เขาเริ่มเดินทางมาจากประเทศอียิปต์ และกำลังมุ่งหน้ากลับบ้านและคิดว่าคืนนี้จะค้างอยู่ในหมู่บ้าน

คนแปลกหน้ากล่าวอย่างสุภาพว่า "ท่านครับ หมู่บ้านที่ท่านว่านั้นอยู่ไกลจากที่นี่มาก ตอนนี้ก็ใกล้ค่ำแล้วและบ้านของข้าพเจ้าก็อยู่ใกล้แค่นี้เอง ข้าพเจ้าจะมีความสุขที่สุดหากท่านจะให้เกียรติมาค้างแรมที่บ้านของข้าพเจ้า"

ซิคคนนั้นรู้สึกว่ข้อสังเกตของเขาเองนั้นกลับตรงกันข้ามกับคำพูดและการกระทำของชายชาวอาหรับคนนั้นอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น เขาจึงเริ่มสงสัยในความรู้ของตนเอง และเพื่อจะทดสอบความรู้ของตัวเองต่อไป เขาจึงรับคำเชิญของชายแปลกหน้าและเดินตามไปบ้านเขา

ชายแปลกหน้าให้การรับรองและต้อนรับซิคคนนั้นอย่างมีความสุขและเต็มใจ เขา

เสิร์ฟเครื่องดื่มทุกชนิดรวมทั้งน้ำและเชิญชวนซิคแล้วซิคอีกให้เขาทานอาหาร การเคี้ยว

คะยอของชายแปลกหน้าทำให้ซิคได้ดื่มกินและพยายามมีความสุขกับการต้อนรับที่ได้รับแบบไม่คาดฝันนี้ ทุกครั้งที่เจ้าบ้านที่เปี่ยมไปด้วยความสภาพพูดกับเขาด้วยความ

กรุณา เขาก็จะถอนหายใจพร้อมกับคิดว่าเขาเสียแรงเสียเวลาไปเปล่าๆ และการรำเรียนของเขาก็ไร้ประโยชน์

เมื่อเวลาอาหารเย็นมาถึง ซิคก็พบว่าบนโต๊ะมีอาหารนานาชนิดพร้อมให้เขารับประทาน อีกครั้งหนึ่งที่เขาเสียใจกับการสำคัญผิดคิดว่าคนที่ดีและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เช่นนี้

เป็นคนเลวและขี้ตระหนี่ถี่เหนียว หลังอาหารเย็นเขาเข้านอนด้วยความรู้สึกหดหู่และเศร้าสลด

รุ่งเช้า ซิคต้องการลาจากไปแต่เจ้าบ้านไม่ยอม เขาเกลี้ยกล่อมซิคด้วยคำพูดที่เมตตาและด้วยอัธยาศัยไมตรีให้อยู่ต่อจนถึงเวลาอาหารกลางวันและเตรียมทุกอย่างให้เขามีความสะดวกสบายโดยสรุปแล้ว ด้วยการยืงกรานของคนแปลกหน้า เขาจึงเป็นแขกของบ้านนั้นเป็นเวลาสามวันสามคืน

ท้ายที่สุด ซิคก็ประสบความสำเร็จในการหวานล้อมเจ้าของบ้านว่าเขาจำ

เป็นต้องเดินทางต่อ เมื่อเป็นที่แน่ชัดว่า ซิคจำเป็นต้องจากไป คนแปลกหน้าก็ทำความสะดวกปล่อยให้และช่วยแขกของเขาขึ้นขีล่อด้วยความเคารพนับถือ จากนั้นเขาก็จับบังเหียนแน่นด้วยมือข้างหนึ่งขณะที่มืออีกข้างหนึ่งส่งถุงกระดาษให้ซิค ดูเสมือนว่าถุงนั้นบรรจุบางสิ่งที่จะต้องใช้ในระหว่างเดินทาง ซิคจึงถามคนแปลกหน้าว่าภายในถุงบรรจุอะไร ชายคนนั้นตอบว่าในถุงนั้นบรรจุรายการที่เขาต้องจ่ายก่อนจากไป

ซิค ถามว่า "รายการอะไรกัน?"

ณ จุดนี้เองที่คนแปลกหน้าเผยโฉมออกมาจากมารยาและมานแห่งความหลอกลวงก็เปิดต่อหน้าเขา คนแปลกหน้าขมวดคิ้วที่เหี่ยวยื่น ทำหน้าถมึงทึงและพูดว่า "ท่านคิดหรือว่าของกินของใช้เหล่านั้นไม่ต้องเสียเงินซื้อหามา?"

ซิคผู้ซึ่งตัวสันสะเกทือนด้วยความรู้สึกกระคายเคือง เขาเปิดดูกระดาษ อ่านรายการและพบว่าสิ่งที่เขาได้รับประทานหรือมองดู ถูกบันทึกราคาไว้เป็นมูลค่าสูงกว่าราคาตลาดนับร้อยๆเท่า เมื่อซิคตระหนักว่าเงินที่เขาถืออยู่นั้นน้อยกว่าที่จะต้องจ่ายอย่างมากมาย เขาจึงลงจากล้อ มอบล้อและอ่านพร้อมสิ่งของที่บรรจุในกระเป๋าให้แก่ชายแปลกหน้าคนนั้นไป

จากนั้นเขาก็เดินทางกลับบ้านด้วยการเดินอย่างมีความสุขและขอบพระคุณพระผู้เป็นเจ้าของสำหรับหกปีแห่งการศึกษาและความเพียรพยายามซึ่งเขาพบในที่สุดว่าไม่ได้เปล่าประโยชน์เลย จากนั้นเขาก็เริ่มเดินเท้ากลับบ้าน ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

"ที่เมืองอัคคา มีนายแพทย์คนหนึ่งซึ่งมุ่งร้ายต่อบาไฮ เขาจะรักษาบาไฮอย่างดีแต่คิดค่ารักษาพยาบาลในราคาที่แพงมาก พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังหลังจากวันที่ท่านได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลในราคาที่แพงเกินจริงอย่างเหลือล้น"

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Afrúkhtih, *Khátirát-i Nuh Sálíh* หน้า 366-8

28

คนยากจนยึดติดกับลาของเขาจนเกินไป [The Poor Man Was Too Attached to His Donkey]

* * * * *

"ข้าพเจ้าขอแสวงหาการได้อยู่ร่วมกับพระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นนาย กระนั้นข้าพเจ้าก็ยังไม่สามารถบรรลุถึงพระองค์ฉันใดนอกจากจะต้องได้รับความรู้แห่งปลดตนเองจากทุกอย่างนอกจากพระองค์ ข้าพเจ้าเฝ้าถวิลหาความรักของพระองค์ แต่ก็ไม่สามารถหาพบนอกจากจะต้องสละทุกอย่างนอกจากพระองค์"^[1]

พระบ็อบ

* * * * *

มีเพื่อนสองคน คนหนึ่งเป็นคนร่ำรวยผู้ซึ่งไม่ยึดมั่นถือมั่น ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนยากจนแต่ฝึกฝนทางโลกวิฤต จากคำชักชวนของเพื่อนที่ยากจน ทั้งสองจึงตัดสินใจที่จะเริ่มเดินทางอย่างกะทันหันเพื่อไปแสวงบุญที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์และทิ้งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง คนยากจนตระหนักว่าเพื่อนที่ร่ำรวยของเขาตั้งใจและไม่คิดจะกลับมาอีก เพื่อนคนที่ยากจนจึงกล่าวว่า "ตอนนี้เรากำลังจะทิ้งทุกอย่างไปจริงๆ แล้ว รอดตรงนี้เดี๋ยวนะ ให้ข้าพเจ้ากลับไปเอาลาก่อน"

เพื่อนคนที่ร่ำรวยกล่าวว่า "ถ้าทำเช่นนั้น ท่านก็ไม่ใช่คนที่เหมาะที่จะเดินทางครั้งนี้แล้ว แคลาเพียงตัวเดียวท่านก็ยังไม่ยอมทิ้งมันไว้เบื้องหลัง ที่ท่านแนะนำแต่แรกทำให้ข้าพเจ้าเริ่มเดินทางครั้งนี้โดยละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง ข้าพเจ้าไม่เคยคิดฝันหวนว่าจะกลับมาอีกแม้ว่าจะมีทรัพย์สินศฤงคารมากมาย แต่ท่านไม่มีอะไรเลยนอกจากลาเพียงตัวเดียวท่านก็ยังคงกลับมาเอา"^[2]

---

[1] พระบ็อบ จากหนังสือ *Selections* หน้า 121

[2] ดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi 'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 178

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้เพื่อนที่กรุงปารีสฟังเพื่อให้เห็นว่า การไม่ยึดติดกับสิ่งใดคือการปลดตนให้เป็นอิสระจากความผูกพันทางโลก ซึ่งไม่เกี่ยวกับว่าจะมั่งมีหรือยากจน

* * * * *

29

ความยากจนและความอ่อนแอของเขาเป็นที่ยอมรับ [His Poverty and Weakness Were Accepted]

* * * * *

" *ดูกร บุตรแห่งกิเลส จงชำระตนเองให้บริสุทธิ์ปราศจากมลทินของความร่ำรวยและเข้าไปอยู่ในอาณาจักรแห่งความยากจนด้วยใจสงบนิ่ง เพื่อว่าเจ้าจะได้ดื่มน้ำอมฤตแห่งชีวิตนิรันดร์จากสายธารแห่งความไม่ยึดมั่น* ^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

อุททาด อิสมาอิล เดินทางไปยังเมืองอัคคาเพื่อเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ เมื่อตอนที่เขาไปถึง ประตูยังปิดอยู่ เขาจึงยืนอยู่ข้างคูน้ำแ่งที่สอง หวังว่าจะได้เห็นพระผู้เป็นนายที่หน้าตาคูเพียงแวมเดียว แต่สายตาของเขาไม่ดีเขาจึงหันหลังกลับด้วยความเศร้าใจ

เขาใช้ถ้าที่อยู่นอกเมืองเป็นที่พักอาศัย เขานำสินค้าได้แก่แหวน พลอกสวมนิ้วและเข็มกลัดที่มีราคาไม่แพงเรียงไว้ในถาด และเดินเร่ขายไปตามท้องถนนต่างๆ ตั้งแต่เช้าจนเที่ยง ในวันหนึ่งเขาจะขายได้ 20 ถึง 30 เหรียญทองแดง และวันดีคืนดีเขาจะได้ 40 เหรียญทองแดง จากนั้นเขาก็จะกลับไปที่บ้านถ้าเพื่อทานอาหารที่มีอยู่แค่พอประทังชีวิต และแล้วเขาก็จะสวดมนต์และกล่าวสรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นนาย เขามีชีวิตอยู่อย่างสมถะและระลึกถึงพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเขาเสมอ ^[2]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 121

[2] ตัดแปลงมาจากหนังสือ *'Abdu'l-Bahá* โดย Balyuzi หน้า 30-1

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

"_พระอับดุลบาฮากล่าวว่า มีคนได้ยื่นพระบาฮาอุลลาห์ตรีส์แสดง
ความพอพระหทัย อุททาด อิสมาอีล ผู้นี้"

* * * * *

30

สุนัขจิ้งจอกที่นำส่งสารสูญเสียวาง และเสียหัวของตัวเองด้วย

[The Poor Wolf Lost the Deer and His Own Head Too]

* * * * *

" กล่าวคือ บุคคลที่เคร่งในศาสนา ย่อมไม่นำพาความปรารถนา
ของตนเองและมุ่งแสวงหาทุกหนทางที่เขาจะสามารถทำ
ประโยชน์อย่างเต็มใจแก่สาธารณชนโดยรวม นอกเสียจากว่าจะ
ยึดมั่นความเชื่อในศาสนาโดยแท้ ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์
ชาติจะละวางประโยชน์ส่วนตนและพลีความสุขสวัสดิ์ของตนเอง
เพื่อให้ความสุขสวัสดิ์บังเกิดแก่ชุมชน"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

สิงโต สุนัขป่า สุนัขจิ้งจอก ออกล่าเหยื่อ ทั้งสามจับลาป่า เนื้อ
ทรายและกระต่ายป่าได้อย่างละหนึ่งตัว สิงโตพูดกับสุนัขป่าว่า
"มาแบ่งส่วนที่เราล่ามาได้กันเถอะ" สุนัขป่ากล่าวว่า "ง่ายมาก
ท่านเอาลาตัวนั้นไป เนื้อทรายเป็นของข้าพเจ้า กระต่ายป่าเป็น
ของสุนัขจิ้งจอก" สิงโตกัดหัวสุนัขป่าขาดแล้วกล่าวกับสุนัข
จิ้งจอกว่า "ถึงตาเจ้าแบ่งแล้ว" สุนัขจิ้งจอกกล่าวว่า "ลาป่า เนื้อ
ทรายและกระต่ายป่า ทั้งหมดเป็นของท่าน" สิงโตมองสุนัขจิ้งจอก
แล้วกล่าวว่า "เพราะว่าเจ้าเห็นว่าตัวเองไม่มีความสำคัญเจ้าจึงควร
ได้รับเหยื่อทั้งสามตัวนี้ไป" [2]

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Secret of Divine Civilization* หน้า 96

[2] กรุนตี จากหนังสือ *Ten Days in the Light of Akká* หน้า 13-14

* * * * *

ข้อคิด

การไม่สำคัญตนเป็นการกระทำที่น่าสรรเสริญ

* * * * *

31

อาบูซาร์คิดว่าตนเองสำราญใจแล้ว [Abú-Dharr Thought He Was Content]

* * * * *

" บ่อเกิดของความดีงามทั้งปวงคือการวางใจในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ยอม
จำนวนต่อพระบัญชาของพระองค์ และพอใจในพระประสงค์และ
ความยินดีของพระองค์"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่ง ซาลมัน เขิญอาบูซาร์^[2] มาทานอาหารเที่ยง แต่เขาซื้อ
ขนมปังไว้แค่สองแถว อาบูซาร์กล่าวว่า "โอ ซาลมัน ท่านมีอะไรที่
จะทานกับขนมปังนี้ไหม?"

ซาลมัน รู้สึกอับอาย เขามีกระทะซึ่งนำไปจำหน่ายเพื่อนำเงินสดมา
ซื้อขนมเปรี้ยว และมอบขนมเปรี้ยวนั้นให้แก่อาบูซาร์

หลังจากที่รับประทานเสร็จอาบูซาร์ กล่าวว่า "ขอความสรรเสริญ
จงมีแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่ทรงให้เราทานอาหารด้วยความสำราญใจ
และด้วยความมัทย์สถ้อยยิ่ง"

ซาลมัน ตอบว่า "ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า นี่ไม่ใช่ความสำราญใจ หาก
ท่านพอใจและมีความสุขแค่ได้รับประทานขนมปังแล้ว ข้าพเจ้าก็
ไม่ควรนำหม้อของตนเองที่มีอยู่เพียงใบเดียวไปแลกเงินสดมา"^[3]

---

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 155

[2] มุสลิมรุ่นแรกๆ และสาวกผู้ติดตามพระศาสดามุฮัมมัด

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Ischráq Khávarí, Muḥáḍirát* หน้า 126-7

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้เพื่อนที่มาชุมนุมกันฟังว่าพวกเขาควรจะพึงพอใจกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ จะต้องแนะนำศาสนาและพยายามรับใช้แทบพระธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

* * * * *

32

เสื้อของเขารบกวนการพักผ่อน [His Shirt Interfered with His Rest]

* * * * *

"จงอย่ากังวลกับความผูกพันและกิเลสอันปราศจากแก่นสารในโลกนี้ จงระวังอย่าเข้าไปใกล้สิ่งเหล่านี้ เนื่องด้วยความผูกพันเหล่านี้จะกระตุ้นให้เจ้าหลงเดินตามกิเลสและตัณหา ของตัวเอง และจะขัดขวางเจ้าจากการได้เข้าสู่หนทางอันเที่ยงตรงและเรื่องจริงนี้"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

ในสมัยก่อน บาไฮศาสนิกชนชาวอิหร่านในยุคแรกๆ เดินทางด้วยการเดินเท้า เหนื่อยที่ไหนก็จะพักผ่อนนอนหลับใต้ต้นไม้

ครั้งหนึ่ง มีบาไฮคนหนึ่งซึ่งมีความสนิทสนมกับเจ้าชาย เจ้าชายองค์นี้ทรงพระประสงค์จะมอบของขวัญชิ้นหนึ่งแก่เขา หลังจากที่เขาได้มอบของขวัญชิ้นหนึ่งจากพระองค์ ในการเดินทางช่วงถัดมาเมื่อชายคนนี้รู้สึกเหนื่อย เขาใช้เสื้อตัวนั้นเป็นหมอนหนุนและนอนหลับใต้ต้นไม้ แต่เขาก็หลับไม่ลงเนื่องจากว่าเขายังคงมีความสงสัยและกังวล เขามักจะระแวงอยู่เนืองๆ ว่ามีโจรจะมาลักขโมยเสื้อตัวใหม่ที่เพิ่งได้มานี้ ในที่สุด เขาก็ลุกขึ้นและขว้างเสื้อตัวนั้นทิ้งไป เขากล่าวว่า "ตราบดีที่เสื้อตัวนี้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะยังยึดติดอยู่กับมันและจะไม่รู้สึกสบายใจหรือผ่อนคลายเป็นเลย"^[2]

---

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 276

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Zarqání, Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 1 หน้า 271

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

"_พระอับดุลบาศาเล่าเกี่ยวกับการไม่ยึดติดและการเป็นอิสระจาก
ความหวังใย่วัตถุทางโลก"

* * * * *

33

คนตัดไม้จะต้องยุติการตัดในที่สุด

[A Wood-Chopper Must Eventually Stop Chopping]

* * * * *

" เราให้ความตายเป็นผู้นำสารแห่งความปีติมายังเจ้า เหตุไฉนเจ้าจึงเสรำโศก เราให้แสงสว่างสาตรศมีมายังเจ้า เหตุไฉนเจ้าจึงไม่ออกมารับแสง?"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อตอนที่บาไฮศาสนิกชนอยู่ที่เมืองเอเดรียโนเปิล มีชาวแบ็คคาทอลิกคนหนึ่งอาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน ใกล้ๆ กับ พวกเขา ชาวแบ็คคาทอลิกคนนี้ มีอาชีพตัดไม้ เขาชอบพูดเล่นเป็นส่วนนเวลาอยู่ในแวดวงมิตรสหาย ครั้งหนึ่ง เขาป่วยหนักจนเกือบเสียชีวิต (ข้าพเจ้า) ไปเยี่ยมเขาเมื่อทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขากำลังนอนบนเปลสูงเรียกพื้นซึ่งดูไม่น่าอนสบายนัก ข้างเปลมีภรรยาสูงอายุซึ่งมีร่องรอยความห่วงใยและความกังวลปรากฏอยู่บนใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เธอกล่าวว่า "ท่านกำลังจะหายป่วยในเร็ววัน ความเจ็บไข่นี้จะผ่านพ้นไปและท่านจะกลับมาแข็งแรง โอ ท่านผู้ที่รักยิ่ง ! ข้าพเจ้ากำลังสวดมนต์ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดให้ท่านหายจากความป่วยไข้โดยไว ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดได้ยินคำสวดมนต์ของข้าพเจ้าด้วยเถิด! คนป่วยค่อยๆ ล้มตาศั้นมาครั้งหนึ่งประหนึ่งพยายามจะตื่นจากความหลับใหลเขื่องซิม และกล่าวว่า "ข้าจะทำอะไรได้แม้จะหายดีแล้ว? ข้าเพื่อโลกและอยากจะจากโลกนี้ไป โอ อนิจจา ! ข้าพเจ้าเหนื่อย เหนื่อยเหลือเกิน" จากนั้นเขาก็หลับตาลง ภรรยาของเขาบังเกิดความรอนใจเมื่อได้ยินดังนั้น เธอกล่าวว่า "โอ ! อย่างนะ อย่า ! ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงอย่าให้วันอันมีดมนนั้นมาถึงเลย ท่านผู้ที่รักของข้าพเจ้า ! สุขภาพของท่านจะกลับ

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาอาหรับ หมายเลขที่ 32

ดีขึ้น เราจะเข้าไปในสวนและที่นั่นเราจะกินผลไม้มานานาชนิดด้วยกัน เราจะจับมือกันเดินไปตามพุ่มไม้และฟังเสียงร้องของนกนานาชนิด ไข่แล้ว ไข่แล้ว ข้าพเจ้าจะพยายามท่านให้มีสุขภาพกลับมาดีอีก ข้าแต่ท่านผู้เป็นแก้วตาดวงใจของข้าพเจ้า"

คนป่วยตื่น รวบรวมพลังตอบภรรยาของเขาต่างๆ ที่ยังไม่ลืมตาและดูเหมือนใช้ความพยายามอย่างหนักว่า "ภรรยาของข้า จงเงยบเถอะ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกถ้าข้าหายดี ที่จะเกิดตามมาก็คือ ข้าจะต้องตัดไม้เพิ่มขึ้นอีกสิบหรือยี่สิบเท่าเท่านั้นเอง ที่ผ่านมาข้ายังตัดให้ไม่พออีกหรือ? โปรดให้ข้าตายจากไปเถิด" [1]

* * * * *

ข้อคิด

เราทั้งหลายต่างก็เป็นคนตัดไม้ในโลกนี้

* * * * *

---

[1] โฆหราบ, จากหนังสือ พระอับดุลมาฮาในอียิปต์ หน้า 217-8

34

เขาพลีชีพให้ศาสนาเพราะว่าเขาต้องการให้เป็นเช่นนั้น [He Was Martyred Because He Wanted to Be]

* * * * *

" ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ขอทรงเมตตาต่อข้าพเจ้า ขอทรงยกข้าพเจ้าเข้าสู่พระองค์ และให้ข้าพเจ้าได้ตีมาจากภัยแห่งการพลีชีพเพื่อศาสนา เพราะโลกอันกว้างและความใหญ่ไพศาลของมันไม่สามารถรองรับข้าพเจ้าได้ อีกต่อไป"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

หนึ่งในบรรดาผู้เป็นที่เคารพรักยิ่งซึ่งทนทุกข์ทรมานจากการพลีชีพที่ป้อมซิคทาบาซี ก็คือบุรุษคนหนึ่งชื่อ มอลซิด สาธุคุณ มอลซิด ผู้ซึ่งรับนับถือศาสนาบาบีที่เมืองเทهرانเคยมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลสำคัญต่างๆ และเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ป้องกันป้อม มอลซิด มีความศรัทธาต่อคำปฏิญาณที่ศ็ตรงจารึกและประทับตราไว้ที่พระคัมภีร์โกหร่าน ด้วยประการฉะนี้เขาจึงยอมมอบตัวต่อศัตรูและถูกนำตัวไปให้ มีร์ดี โกลี มีร์ชา^[2]

ซุเลมาน คาน ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาผู้นำในกองทัพรัฐจัก มอลซิดทันทีที่เขาเห็น มอลซิด เขาประหลาดใจมากและตะโกนว่า "มอลซิด ท่านมาทำอะไรอยู่ที่นี่?"

มอลซิด ตอบว่า "ใช่แน่แล้ว จากอุบัติเหตุการณ์ในโลก"

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Will and Testament* หน้า 23

[2] ผู้บัญชาการกองทัพของมาซินดาราณและเป็นน้องชายของมุฮัมหมัดซาร์ห์ ซึ่งอยู่ในราชวงศ์ควาจา

ชูเลมาน คาน ตอบว่า "ท่านต้องขอบพระคุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ได้ส่งข้าพเจ้ามาที่นี่เพื่อช่วยชีวิตของท่าน หากไม่แล้วพวกเขาคงจะสังหารท่านในทันทีก่อนหน้านี้แล้ว"

มอลซิด ตอบด้วยเสียงอันสั้นเครือและจริงใจว่า โอชูเลมาน คาน หากท่านจะให้รางวัลเราด้วยเห็นแก่มิตรภาพที่เรามีต่อกันแต่เก่าก่อนแล้ว ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดอย่าขอรภัยโทษแทนข้าพเจ้า เพราะจะทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้รับผลบุญจากการพลีชีพเพื่อศาสนา ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้าล้าหลังเพื่อนๆ และกลายเป็นเชลยของโลกนี้ อีก ข้าพเจ้าได้ประจักษ์และผ่านร้อนผ่านหนาวในโลกนี้มาทั้งหมดแล้ว ข้าพเจ้าไม่ยึดติดและไม่ผูกเสวนากับโลกนี้ต่อไปอีกแล้ว ณ ขณะนี้ ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้ตายและผ่านพ้นไปสู่โลกหน้า

หลังจากนั้นเขาก็ถูกประหารชีวิต ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

บุคคลซึ่งมีความศรัทธาอันแรงกล้าและมีความเข้าใจอย่างแท้จริง มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเห็น ไปสู่โลกหน้า

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 12 หมายเลข 7 หน้า 109 (ภาคภาษาเปอร์เซีย)

35

เยาวชนคนนี้ร้ายรำไปสู่สถานแห่งการพลีชีพ [This Youth Danced to the Scene of His Martyrdom]

* * * * *

" ดูกร บุตรแห่งมนุษย์ ความงามของเราเป็นพยาน ในสายตาของเรานั้นการละเล่นเส้นผมของเจ้าด้วยเลือดยิ่งใหญ่มากว่าการสร้างจักรวาลและตะวันของทั้งสองภพ ดูกร คนรับใช้ จงพยายามบรรลุตามนี้"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

วันหนึ่งขณะที่ พระผู้ทรงความงามอันอุดมพร ทรงพระดำเนินผ่านคาเซเมน ไปยังเมืองคาบิลาและแบกแดดเป็นครั้งแรก พระองค์ทรงได้รับการวิงวอนขอร้องจากชายหนุ่มชื่อ อับดุล วาฮับ ผู้ซึ่งมีความศรัทธาในพระองค์อย่างมาก อับดุล วาฮับกล่าวว่า

" ข้าแต่พระผู้เป็นนาย ข้าพเจ้าใคร่วิงวอนต่อท่านว่า บิดาและมารดาของข้าพเจ้าได้มาใช้ชีวิตบั้นปลายและจะตายจากไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ บิดาและมารดาของข้าพเจ้ามีความเชื่อในศาสนาอย่างมาก ข้าพเจ้าขออธิษฐานให้ท่านทั้งสองได้รับความเมตตาด้วยการได้ดื่มจากถ้วยแห่งชีวิต"

พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสตอบว่า "จงไปเชิญให้บิดาของเจ้ามาหาเรา"

อับดุล วาฮับ ก็ไปและกล่าวกับบิดาของเขาว่า

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาอาหรับ หมายเลขที่ 47

" โอ บิดาของข้าพเจ้า ณ สถานที่แห่งนี้มีบุคคลที่ทรงเกียรติจากเทหราน ซึ่งถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงสวมคลุมลาห์ และมีได้ทรงหมวกโทกพระเศียร แต่พระองค์ก็ทรงเป็นทะเลแห่งความรู้จากสวรรค์ที่สะอาด พระองค์ทรงมีพระพักตร์ที่แจ่มใส ทรงเปล่งปลั่งด้วยรัศมีแห่งความสุขสรรหา ควรอย่างยิ่งที่เราจะไปเข้าเฝ้าพระองค์

ทันทีที่เข้าเฝ้า บิดาของเขาร้องอุทานว่า

" ข้าแต่พระผู้เป็นนาย เราเคยได้ยินพระผู้หนึ่งซึ่งเชิญชวนให้เรารับนับถือศาสนา ดังนั้นเราเชื่อแล้ว โปรดอภัยบาปของเราด้วยเถิด" [1]

ในทันทีที่เขาเข้าใจและเชื่อ เขาเริ่มสอนศาสนาแก่สาธารณชน และกลายเป็นบาบีที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง

อับดุล วาฮับ (ผู้เป็นบุตร) ร้องวอนขอให้เขาได้ร่วมเดินทางไปกับพระบาฮาอูลลาห์ แต่ก็ได้รับคำแนะนำว่าเขาควรอยู่กับบิดามารดาซึ่งรักเขามาก อับดุล วาฮับ ก็ยังคงรบเร้าขออนุญาตบิดาให้เขาไปเพื่อร่วมเดินทางกับพระบาฮาอูลลาห์ เขาเฝ้าร้องขอยุานานจนบิดาของเขายอมตกลง เขาจึงเดินทางไปยังเมืองเทหรานแต่ก็ไม่สามารถพบพระผู้ที่เป็นที่รักของเขา

ในระหว่างนั้น เขาดำเนินการแนะนำศาสนาแก่ประชาชนทั่วไปอย่างเปิดเผยตามท้องถนน โดยไม่คำนึงถึงความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายต่อตัวเขาเอง

เหตุอันน่าดำหนิเกิดขึ้นจากการที่ มีร์ซา อับดุล วาฮับ กระทำการอันวิกลจริตด้วยการยิงพระเจ้าซาห์ เขาจึงถูกรวบตัวในที่เกิดเหตุ

---

[1] พระคัมภีร์โคหราน 3: 193

และถูกนำตัวไปเข้าคุกอันน่ากลัวซึ่งไม่นานหลังจากนั้นพระบาฮา อุลลาห์ซึ่งทรงถูกจับที่หมู่บ้านของพระองค์ชื่อนิยาวารานก็มาถึง คุกแห่งนี้ในสภาพที่ทรงดำเนินด้วยพระบาท มีโซ่อันหนักบนพระ ศอ และโซ่ตรวนพันธนาการพระบาทและพระพาหา ไม่มีคูลลาห์ บนพระเคียร เพื่อนๆ ใดเห็นพระผู้เป็นที่รักในสภาพดังกล่าว

มีร์ซา อับดุล วาฮับ ถูกจำขังในคุกใต้ดินแห่งนั้น เขาอยู่อย่าง หรรษาและมีความสุข ที่เป็นดังนี้เพราะเขาไม่ได้อยู่ในอาณา บริเวณของพระองค์ผู้ซึ่งเขาเชิดชูบูชาว่าเป็นพระผู้เป็นนายของ เขาหรือ?

ทุกวัน เพชฌฆาตจะมาและเรียกชื่อคนใดคนหนึ่ง

และแล้วก็ถึงตาของอับดุล วาฮับ เขาลุกขึ้นและเต็นรำในคุก ด้วย ตระหนักดีว่าชั่วโมงแห่งการพลีชีพมาถึงแล้ว เขาจับมือของผู้เป็นที่รัก และมอบตัวให้แก่เพชฌฆาตและผู้ทรมานซึ่งเป็นผู้ช่วยของเขา

เมื่อขบวนนี้ไปถึงบิดาของเขา เขาน้อมศีรษะลงและขอบคุณพระผู้ เป็นเจ้าที่ความเสียสละของเขาเป็นที่ยอมรับ ณ ธรณีประดุแห่ง สวรรค์ ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

จูเลียต ทอมป์สัน ได้ฟังเรื่องราวของเยาวยชนที่พลีชีพเพื่อศาสนา ท้ายสุดพระอับดุลบาฮากล่าวกับเธอว่า "ดูซิ! จงดูผลของการพลีชีพที่มีต่อโลก เหตุการณ์นี้ได้เปลี่ยนแปลงสภาพของเรา"

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา ในบลอมฟิวด์ *Chosen Highway* หน้า 196-7

36

คนขี้ขลาดที่กลายเป็นผู้พลีชีพแก่ศาสนาอย่างกล้าหาญ [A Timid Man Became a Dauntless Martyr]

* * * * *

"สถานะอันสูงส่งจะเป็นของเจ้าหากเจ้ายังคงยึดมั่นในศาสนาของ
พระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

มีร์ชา โภบาน อาลี (มีร์ชา อาบาน อาลี) หนึ่งในเจ็ดของผู้สละชีพ
เพื่อศาสนา (แห่งเทهران) เป็นชายใจบุญและมีความรู้ เป็นบาบี่
ที่เข้มแข็งแต่ว่าเขาเป็นคนขี้กลัวและขี้อายมาก เขาเกรงว่าคนจะรู้
ว่าเขาเป็นบาบี่ศาสนิกชน เมื่อเขาพบเพื่อนตามถนนหนทางเขาจึง
ไม่ยอมมองพวกเขา เขาหลีกเลี่ยงการคบหาสมาคมกับพวก
เพื่อนๆ กระนั้นเหล่าศัตรูก็ยังสืบจนรู้ว่าเขาเป็นบาบี่ศาสนิก
ชน และนำเขาไปขังในคุก เนื่องด้วยสติปัญญาและการอุทิศตน
ของเขาเป็นที่เลื่องลือในบรรดาหมู่เสนาธิการทหาร ข้าราชการที่มี
ตำแหน่งสูงสองคนจึงขอเข้าพบ มีร์ชา อากา คาน ^[2] ผู้ซึ่งเป็น
นายกรัฐมนตรีเพื่อขออภัยโทษให้แก่ มีร์ชา โภบาน อาลี (มีร์ชา
อาบาน อาลี) เมื่อนายกรัฐมนตรีเห็นว่ามีข้าราชการระดับสูงมาขอ
อภัยโทษแทนเช่นนี้ เขาจึงผ่อนผันและสั่งให้นายทหารทั้งสองนำ
ตัว มีร์ชา อาบาน อาลี มาพบเพื่อที่ว่าเขาจะได้ประกาศเลิกนับถือ
ศาสนาบาบี่ นายกรัฐมนตรีคนนี้มีนิสัยขี้เม่งหวดกวดขันและกระหาย
เลือด ดังนั้นทั้งกองทัพจึงมีความยำเกรงต่อเขาจนถึงขั้นที่ว่าหาก
เขาเดินตรวจแถวทหาร ถ้าสายตาของเขาสบตาทหารคนหนึ่ง
ทหารคนนั้นก็ตัวสั่นเทาด้วยความเกรงกลัว ท้ายที่สุดแล้ว

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 246

[2] เป็นนายกรัฐมนตรีอิหร่านช่วงที่พระเจ้านาริดซิดินซาร์ครองราชย์ เป็นบุคคลที่สั่งการ
ให้ปลงพระชนม์พระมือบ

ข้าราชการทั้งสองได้นำตัวมีร์ชา โทบาน อาลี มาพบ นายกรัฐมนตรี ทั้งสองวาดฝันอย่างมีความสุขว่าเขาจะได้รับการปล่อยตัว ในไม่ช้า เมื่อเขาถูกนำตัวเข้ามาอยู่ต่อหน้านายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีมองเขาแล้วกล่าวว่า "เพื่อนของเจ้าทั้งสองนายนี้ เข้ามาขอภัยโทษให้แก่เจ้า เจ้าพร้อมที่จะประกาศเลิกนับถืออาลี โมฮัมหมัด (อาลี โมฮัมหมัด พระบ็อบ) หรือไม่?มีร์ชา โทบาน อาลี หันมองไปมองรอบตัว เห็นเพชรฆาตยืนอยู่ห่างจากเขาประมาณ สิบห้าฟุต เขาหันกลับมาหานายกรัฐมนตรี ถามว่า "จะให้ข้าพเจ้า ประกาศเลิกนับถืออาลี หรือ โมฮัมหมัด (โมฮัมหมัด คือพระ ศาสดา ส่วนอาลี คือบุตรเขย ทั้งสองพระองค์ทรงมีความศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่สักการะในโลกอิสลาม พระนามของพระบ็อบประกอบด้วย พระนามของสองพระองค์รวมกัน) นายกรัฐมนตรีโกรธมาก เขาจึง ออกคำสั่งให้เพชรฆาตนำตัว มีร์ชา โทบาน อาลี ไปประหาร มีร์ ชา โทบาน อาลี จากนายกรัฐมนตรีด้วยสีหน้าที่สงบ มีรอยยิ้ม อย่างเป็นสุขประทับบนใบหน้าของเขา ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ก่อนเล่าเรื่องนี้ พระอับดุลบาฮา กล่าวว่า ในยามที่ถูกทดสอบ การ รักรองอันน่าพิศวงจากสวรรค์จะถูกประทานลงมาและทำให้มนุษย์ กลายเป็นสิ่งสร้างสรรค์ใหม่ ^[2]

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 3 หมายเลข 11 หน้า 6

[2] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 3 หมายเลข 11 หน้า 6

37

ศาสนิกชนที่มีศรัทธาแรงกล้าอธิษฐาน ขอให้ได้สิ้นชีพพร้อมกับพระบ๊อบ

[The Firm Believer Prayed to Die with the Báb]

* * * * *

" ดูกร บุตรแห่งมนุษย์ จงตรีกตรองและคิดคำนึง เจ้าปรารถนาจะตายบนเตียงของเจ้า หรือจะหลังเลือดบนพื้นดิน สละชีวิตในหนทางของเรา เพื่อแสดงอำนาจบังคับบัญชาของเราให้ประจักษ์และฉายรัศมีของเราในสวรรค์ชั้นสูงสุด ดูกร คนรับใช้ จงขังใจให้ดี" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีสองคนในบรรดาสานุศิษย์ของพระบ๊อบ คนหนึ่งคือเลขานุการ และอีกคนหนึ่งคือศาสนิกชนที่มีความศรัทธาอย่างมั่นคงแน่วแน่ ต่อนานก่อนวันที่พระบ๊อบจะถูกประหาร ศาสนิกชนที่มีความแน่วแน่ในศรัทธาอธิษฐานดังนี้ "โอ ขอให้ข้าพเจ้าตายกับพระองค์เถิด" ส่วนเลขานุการอธิษฐานดังนี้ " ข้าพเจ้าต้องทำอะไร?"

" ข้าพเจ้าต้องทำอะไร?"... พระองค์ทรงต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร?" สานุศิษย์ได้ตายร่วมกับพระบ๊อบ ศีรษะของเขาพึ่งอยู่กับพระอุระของพระบ๊อบ และเมื่อความตายมาถึง ร่างของทั้งสองก็ผสมกลมกลืนเป็นร่างเดียวกัน อย่างไรก็ตาม สานุศิษย์อีกคนหนึ่งก็ถึงแก่ความตายในที่คุมขัง ขอให้เราคิดถึงสถานะของเขาทั้งสองว่าแตกต่างกันอย่างไร! [2]

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาอาหรับ หมายเลขที่ 46

[2] บันทึกของคุณจูเลียต ทอมป์สัน หน้า 319

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

"_ก่อนที่จะเล่าเรื่องนี้ พระอับดุลบาฮาบอกว่า "พวกเจ้ายังจำเรื่องราวเกี่ยวกับคนหนุ่มที่ร่ำรวยซึ่งต้องการอยู่ใกล้กับพระเยซูคริสต์ได้ไหม? เมื่อเขาทราบว่าเขาต้องสูญเสียอะไรเพื่อจะได้อยู่ใกล้กับพระองค์ ซึ่งก็คือเขาจะต้องสูญเสียทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด และต้องแบกไม้กางเขนติดตามพระคริสต์ เขาจึงหลบหนีไป"

* * * * *

38

พระจักรพรรดิผู้ไม่ชอบภาพลักษณ์ของตนเอง [The Emperor Who Disliked His Own Image]

* * * * *

"จงอย่าละทิ้งความงามนิรันดร์เพื่อความงามที่จะต้องมลายไป และจงตัดเส่นหากับโลกแห่งฐลีนี"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีจักรพรรดิผู้ทรงชราภาพแล้วองค์หนึ่งซึ่งมักจะส่องคั่นจ้องดูพระวรกายของพระองค์และทรงแสดงความรู้สึกเศร้าเสียใจที่เห็นสภาพของพระองค์เอง พระองค์ทรงตรัสว่า "แต่ก่อนข้าช่างแข็งแรงและรูปร่างมาก แต่มาบัดนี้มันกลับเหยียวย่นและชางนำเกลียดเสียนี้กระไร ข้าเคยมีรูปร่างที่งามสง่ายิ่งนัก แต่มาบัดนี้ร่างกายของข้ากลับโค้งงอ" พระจักรพรรดิจะคร่ำครวญถึงสภาพร่างกายแต่ละส่วนเมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ และทรงแสดงความรู้สึกเศร้าและขุนเคืองใจต่อสภาพร่างกายที่เสื่อมลง ^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาบอกให้สตรีบาไฮจากเมืองฟีลลาเดลเฟียผู้หนึ่งว่า เธอควรพยายามมีความสุขอยู่ตลอดเวลา ท่านบอกกับเธอว่า คุณธรรมทางจิตวิญญาณคือที่มาของความสุขนิรันดร์ ในขณะที่ความสุขทางโลกสามารถผันแปรเปลี่ยนแปลงได้

* * * * *

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาอาหรับ หมายเลขที่ 14

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u'-'Áthár* เล่มที่ 1 หน้า 29

39

แม้แต่พระเจ้าแผ่นดินก็มีอาจกล่าวอ้างได้ว่า พระองค์ทรงมีความสุขอย่างแท้จริง [Even a King Cannot Claim to be Truly Happy]

* * * * *

"ไม่ว่าโลกทางวัตถุจะก้าวหน้าไปเพียงใดก็ตามก็ยังไม่สามารถให้ความสุขแก่มนุษย์ชาติได้ ความสุขจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนหากอารยธรรมทางวัตถุและทางศีลธรรมได้เชื่อมประสานและควบคู่กันไปเท่านั้น"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

สมเด็จพระโซโลมอนทรงตรัสว่า "เมื่อตอนที่ข้ายังเป็นเด็กเราคิดว่าความสุขก็คือการได้ขี่ม้าหรือออกไปข้างนอก เมื่อโตขึ้นเป็นยุวชนข้าได้ไปเที่ยวในสถานที่ต่างๆ มากมายและได้ขี่ม้าไปไหนมาไหนบ่อยมาก

ในไม่ช้า ข้าก็ได้ตระหนักว่าการท่องเที่ยวและการขี่ม้ามิได้ให้ความเพลิดเพลินอย่างแท้จริง ข้าจึงบอกกับตัวเองว่าความสุขจะต้องมาจากการทำหน้าที่ปกครองดูแลและการเป็นพระเจ้าแผ่นดินที่ทรงอำนาจ หลังจากที่ข้าเป็นกษัตริย์ข้าก็ได้เข้าใจอีกด้วยว่า การเป็นกษัตริย์มิได้นำความสุขที่แท้จริงและยั่งยืนมาให้ ซึ่งก็เหมือนกับทุกสิ่งทุกอย่างในโลก เมื่อข้าได้มาซึ่งสิ่งที่น่าปรารถนาและน่าสนใจแล้ว ข้าก็พบว่าสิ่งที่ได้มาเหล่านั้นไม่เป็นที่ดึงดูดใจอีกต่อไป ท้ายที่สุดแล้ว ข้าก็ได้ตระหนักว่าความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ความรักในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ^[2]

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 109

[2] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Khīṭábát-i-'Abdu'l-Bahá* หน้า 16-17

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ในการสนทนา พระอับดุลบาฮาได้สื่อกับเราว่าความสุขในโลกนี้ไม่
ยั่งยืนนาน แต่ความสุขและความสงบในความรักพระผู้เป็นเจ้าคง
อยู่ชั่ววันรันดร์

* * * * *

40

พระองค์ไม่เคยทรงประทับใน พระราชวังเดิมถึงสองครั้งในหนึ่งปี

[He Never Stayed in the Same Palace Twice in a Year]

* * * * *

" จงตั้งตาซึ่งที่ไม่มีวันผิดพลาดของพระผู้เป็นเจ้าไว้เบื้องหน้าของ
เจ้า และขณะที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ จงขังการ
กระทำของเจ้ากับเครื่องซึ่งนี้ทุกวันเวลาตลอดชีวิตของเจ้า จง
สำรวจตัวเองก่อนที่จะถูกเรียกไปชำระบัญชี...."^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

" มีบันทึกเรื่องราวแห่งเมืองดีอาแบ็ค ^[2] ซึ่งเป็นที่ประทับของ
กษัตริย์ อิบเน แมฆทุท ซึ่งทรงเป็นหนึ่งในบรรดากษัตริย์องค์แรก
ที่ประสบความสำเร็จในโลกอิสลาม ความสุขสราญจากทุกแหล่ง
แห่งหนหลังไหลมายังพระองค์ตามแต่จะทรงพระบัญชา ช่วงที่
พระองค์ทรงครองราชย์ไม่มีเหตุใดๆที่จะทำให้พระองค์ทรงกังวล
และราชอาณาจักรของพระองค์ก็อยู่ในความสงบมั่นคงปลอดภัย
อย่างบริบูรณ์ หลายครั้งที่พระองค์ต่อสู้ในสงครามครูเสด และทุก
ครั้งพระองค์ก็ทรงมีชัย พระองค์ทรงปกครองประเทศหลายปีและ
ไม่เคยพบปัญหาใดๆ และเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้ากาหลิบ ^[3]
อย่างยิ่งจนกระทั่งพระเจ้ากาหลิบทรงปลดรัฐมนตรีของพระองค์
ออกและให้กษัตริย์ อิบเน แมฆทุท เป็นแทน

---

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 236

[2] เป็นเมืองอยู่ทางภาคใต้ของตุรกีบนฝั่งแม่น้ำไทกริส

[3] ในช่วงเวลานั้น บรรดากษัตริย์ทุกพระองค์ในโลกมุสลิมต่างอยู่ใต้อำนาจบังคับบัญชา
ของพระเจ้ากาหลิบ

กษัตริย์พระองค์นี้ทรงมีพระราชวัง 360 แห่ง ในแต่ละแห่งพระองค์ทรงให้สนมนางหนึ่งจากตระกูลที่มีชื่อเสียงอยู่ พระองค์จะทรงประทับในพระราชวังแต่ละแห่งเป็นเวลาหนึ่งทิวาหนึ่งราตรีหมุนเวียนกันไปตลอดปีและจะไม่ทรงประทับในพระราชวังเดิมสองครั้ง นางสนมซึ่งเข้าเฝ้าประจำการถวายการต้อนรับก็จะจัดเตรียมระบำรำฟ้อนและดนตรีและทำทุกอย่างให้พร้อมถวายความสำราญพระราชหฤทัยแต่กษัตริย์

ก่อนหน้าที่จะสวรรคตไม่นาน กษัตริย์ทรงกรรแสงและทรงตรัสว่า "ทั้งหมดนี้ช่างไร้สาระจริงๆ เหตุใดข้าจึงมัวยุ่งอยู่กับเรื่องไร้สาระเหมือนเด็กๆ และจบลงอย่างสูญเสียดังนี้? ข้าน่าจะเกิดเป็นฆาตนาและใช้เวลาอย่างมีประโยชน์และทำกิจที่เป็นกุศล" ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

ตำแหน่ง ชื่อเสียงและความมั่งคั่งในโลกนี้ไม่ได้นำมาซึ่งความสุขนิรันดร์

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Payám-i-Bahá'í*, พ.ศ. 2541 (ค.ศ. 1998) หมายเลขที่ 218 หน้า 18-19

41

สุลต่านผู้ทรงกรแสงแล้วกรแสงอีก [The Sultan Who Wept and Wept]

* * * * *

" เราเรียกเจ้าไปสู่ความเป็นนิรันดร์ แต่เจ้าก็ยังแสวงหาสิ่งที่ต้องมลายจากไป อะไรทำให้เจ้าหันหน้าหนีจากความปรารถนาของเรา แล้วหันไปแสวงหาสิ่งที่ตนต้องการ?"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีเรื่องเล่าว่าพระเจ้า ซาโบกทาकिन ^[2] เป็นกษัตริย์ที่มีชื่อในเปอร์เซียยุคโบราณ พระองค์ทรงประทับในพระราชวังที่ใหญ่โตและโอ่อ่า พระราชวังของพระองค์เปรียบประดุจดั่งแดนสวรรค์ โดะเสวยของพระองค์มีอาหารน่าเสวย และพระชนม์ชีพของพระองค์เปรียบประดุจดั่งธารน้ำนมและน้ำผึ้ง ทรงมั่งคั่งด้วยทรัพย์ศฤงคาร และมีความร่ำรวยอย่างเหลือคณานับ พระองค์ทรงมีพระชนม์ชีพด้วยความสุขสำราญอย่างเหลือล้น และโดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัวโรคร้ายก็เข้ารุมล้อมพระองค์เสมือนดังจะมอดไหม้ด้วยเปลวเทียน พระองค์จึงทรงร้องทำนองเพลงที่เศร้าที่สุดด้วยความโทมน์สในความสิ้นหวัง กรุสมบัติและเพชรพลอยอันล้ำค่าทั้งหมดของพระองค์ถูกนำมาจัดวางเรียงต่อหน้าพระเนตรของพระองค์ ความมั่งคั่งที่พอกพูนถูกจัดวางไว้อย่างละลานตา จากนั้นพระองค์ทรงเชิญบรรดาเสนาบดี ข้าราชการสำนักและรัฐบุรุษให้เข้าเฝ้าที่บัลลังก์ตามเวลาที่ทรงกำหนดไว้ และทรงบัญชาให้กองทัพอันเกรียงไกรมาล้อมรอบเพื่อเอาชัยชนะ ณ จัตุรัสที่ตั้งกองทัพหน้าพระราชวัง ขณะที่ทรงประทับอยู่บนบัลลังก์พระองค์ทรงทอดพระเนตรดูด้าน

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาอาหรับ หมายเลขที่ 23

[2] เป็นกษัตริย์เปอร์เซียราชวงศ์กาชนาวิด ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 1520-1540 (ค.ศ. 977-997)

โน้นที่ ด้านนี้ที่ และกวาดสายพระเนตรดูแถวแนวแห่งความยิ่งใหญ่โอ้อ่าอันหาที่เปรียบมิได้อีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ทรงกรรแสงอย่างขมขื่น ทรงตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า "โอ ! ทำไมข้าจึงจะต้องถูกพรากจากอำนาจการครองอาณาจักรอันเกรียงไกร เหตุใดข้าจึงต้องถูกมัจจุราชแย่งอำนาจพิเศษแห่งการเป็นเจ้าของแผ่นดิน? เหตุใดข้าจึงไม่มีความสุขในชีวิตนี้? เหตุใดจึงต้องบอกลาจากสิ่งเหล่านี้? ข้าจะละทิ้งสิ่งเหล่านี้ไว้เบื้องหลังและรีบจากโลกนี้ไปอย่างมือเปล่าสู่อีกโลกหนึ่งได้อย่างไร? พระองค์ทรงกรรแสงแล้วกรรแสงอีกจนถึงลมหายใจเฮือกสุดท้าย ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮากล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า "ในท้ายที่สุดแล้วความเศร้าโศกและความเสียใจล้วนตกเป็นของคนที่มีมั่งคั่งร่ำรวย ยกเว้นก็แต่บุคคลที่ใช้จ่ายทรัพย์สมบัติอันมั่งคั่งเพื่อบรรเทาทุกข์เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน" ^[2]

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 204-5

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Ishráq Khávárí, Má'ídiy-i-Ásmání* เล่มที่ 5 หน้า 244

42

กษัตริย์ที่ใกล้เสด็จสวรรคตทูลว่า พระองค์น่าจะเกิดมาเป็นยาก

[The Dying King Wished He Had Been a Poor Man]

* * * * *

" ในความเป็นจริงแล้ว มนุษย์คือสิ่งที่ดำรงอยู่ทางจิตวิญญาณ หากเพียงแต่อยู่ในศีลธรรมเขาก็จะมีความสุขอย่างแท้จริง"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

กษัตริย์พระองค์หนึ่งขณะที่บรรทมอยู่บนพระแท่นอันเป็นที่สวรรคต พระองค์ทรงทูลว่าพระองค์น่าจะเกิดมาเป็นคนจน พระองค์มักจะตรัสเสมอว่า "ข้าน่าจะเกิดมายากจนเพื่อว่าจะได้ไม่ต้องมีการปกครองอย่างกดขี่อย่างต่อเนื่องและจะได้ไม่ต้องเศร้าเสียใจมากมายในขณะที่ต้องลาจากโลกนี้ไป"

คนยากจนได้ยินและกล่าวว่า "ขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นเจ้าขององค์ เมื่อถึงเวลาจะละจากโลกนี้ไป กลับปรารถนาจะเป็นคนยากจน อย่างไรก็ตาม เราไม่เคยคิดฝันว่าอยากเป็นกษัตริย์เมื่อเราใกล้ตาย"^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ก่อนเล่าเรื่องนี้ พระอับดุลบาฮาบอกว่า "คนยากจนที่มีความอดทนดีกว่าคนร่ำรวยที่เฝ้าขอบคุนโชคชะตา แต่คนยากจนที่ขอบคุนโชคชะตาก็ยังดีกว่าคนที่อดทน อย่างไม่รู้ก็ตาม ที่ดีที่สุดคือคนร่ำรวยที่มีความโอบอ้อมอารี"

* * * * *

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Paris Talks* หน้า 72

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Zarqání, Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 1 หน้า 185

43

ชายสามคนที่สร้างภาพปริศนา

[The Three Men Created a Puzzling Spectacle]

* * * * *

" *ดูกร สหายแห่งบัลลังก์ของเรา ! จงอย่าฟังสิ่งชั่ว และอย่าดูสิ่งชั่ว จงอย่าทำให้ตัวตกต่ำ อย่าถอนใจ อย่ารำไห่*"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่ง ชายคนหนึ่งเห็นเหตุการณ์ที่น่าพิศวงขณะที่เขาเดินอยู่ ณ สถานที่แห่งหนึ่งมีชายอยู่สามคน คนแรกตาบอด แต่เขาสามารถเห็นสิ่งต่างๆ ได้ในระยะที่ไกลมาก คนที่สองหูหนวก เขาไม่สามารถได้ยินเสียงต่างๆ ไกลตัวแต่สามารถได้ยินเสียงที่มาจากที่ไกลมากๆ คนที่สามไม่สวมเสื้อผ้า แต่ในมือมีเสื้อผ้าที่มีชายยาว ชายที่เห็นเหตุการณ์นี้ถามอาจารย์ของเขาเกี่ยวกับความหมายของภาพที่เห็น ความหมายมีดังนี้คือ ชายทั้งสามคือตัวแทนของมนุษยชาติ คนแรกซึ่งสามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่ไกลแต่ไม่สามารถเห็นสิ่งใกล้ตัวได้ หมายความว่า โดยทั่วไปคนเราสามารถเห็นความผิดพลาดและความบกพร่องในนิสัยของคนอื่นที่อยู่ไกลออกไปจากตัวเราได้อย่างชัดเจน แต่ความผิดพลาดของตนเองนั้นอยู่ใกล้เกินกว่าจะมองเห็น ชายคนที่สองสามารถได้ยินเกี่ยวกับความตายของคนอื่น แต่ความตายของตนเองกลับใกล้เกินกว่าจะได้ยิน คนที่สามซึ่งไม่สวมเสื้อผ้าแสดงว่ามนุษย์เกิดมาในโลกในสภาพนี้ และยอมแน่นอนว่ามนุษย์จะจากโลกนี้ไปในสภาพนี้เช่นกัน และทั้งๆ ที่ตระหนักถึงความเป็นไปนี้เป็นอย่างดี เขาก็

---

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 44

ยังใช้เวลาทั้งหมดไปกับการรักษาชายเสียไว้อย่างระมัดระวังมิให้มี
รอยต่างพร้อย ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่องนี้

พระอับดุลบาฮาให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับวลีหนึ่งจากพระคัมภีร์ไบเบิล
ที่ว่า "กับทั้งเราก็มิได้ตำหนิเจ้า จงไป และอย่าทำบาปอีก"^[2]

* * * * *

---

[1] จากบันทึกผู้แสวงบุญของ ฮีเซล เจ โรเซนเบอร์ก ที่ไฮฟา เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ และ
มีนาคม พ.ศ. 2444 (ค.ศ. 1901) หน้า 1

[2] จอห์น 8:11

44

กษัตริย์เปอร์เซียที่ทรงความยุติธรรม [The Just Persian Monarch]

* * * * *

" พื้นฐานแห่งอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของความยุติธรรม
ความเป็นธรรม ความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจและความกรุณา
ต่อทุกคน"[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

พระเจ้า อนุเชียวาน [2] ผู้มีใจเป็นธรรม ขึ้นครองอำนาจในช่วงเวลา
ที่บัลลังก์ของเปอร์เซียซึ่งครั้งหนึ่งถูกสถาปนาขึ้นอย่างมั่นคง
เกือบจะเสื่อมสลายลง ด้วยพรที่สวรรค์ประทานลงมาและด้วยพระ
ปรีชาสามารถ พระองค์ได้ทรงวางรากฐานแห่งความยุติธรรม กวาด
ล้างการกดขี่ข่มเหงและรวบรวมประชากรเปอร์เซียที่กระจัด
กระจายให้กลับมาอยู่ภายใต้ร่มเงาแห่งอาณาจักรของพระองค์
ด้วยพระบารมีแห่งการเอาพระหทัยรังสรรค์ประเทศอย่างต่อเนื่อง
ของพระองค์ ประเทศเปอร์เซียซึ่งเคยถูกทิ้งให้ซบเซาและรกร้างก็
กลับฟื้นคืนชีวิตและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จนกลายเป็น
ประเทศที่สวยงามและมั่งคั่งสมบูรณ์ที่สุดในบรรดาประเทศ
ทั้งหลาย พระองค์ทรงสร้างและเสริมเพิ่มกำลังแก่อาณาจักรที่เคย
ไร้ระเบียบ และแล้วก็ตัดสินใจแห่งความทรงธรรมและความเที่ยง
ธรรมของพระองค์ก็ก่อขจรไปทั่วเจ็ดดินแดน จนกระทั่งประชาชน
เจริญรุ่งขึ้นมาจากความเสื่อมโทรมและฟื้นตัวจากความทุกข์ยาก
แสนสาหัสสู่ความสมบูรณ์พูนสุขและเกียรติศักดิ์อันสูงส่ง ถึงแม้
พระองค์จะเป็นเพียงกษัตริย์ผู้ทรงศีล ผู้ทรงถึงพร้อมด้วยพุทธิ

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Bahá'í World Faith* หน้า 412

[2] กษัตริย์อิหร่านแห่งราชวงศ์ Sassanid ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 1047-1122 (ค.ศ. 531-579)

ปัญญาและสติปัญญา กระนั้นพระศาสดา มุฮัมมัดผู้ทรงเป็น
ศูนย์กลางแห่งสิ่งสร้างสรรค์ และทรงเป็นดวงตะวันแห่งสถานะ
พระศาสดาก็ทรงตรัสถึงกษัตริย์พระองค์นี้ว่า "เราประสูติในรัชสมัย
ของกษัตริย์ผู้ทรงธรรมและเรามีความปีติยินดีที่ได้ถือกำเนิดมาสู่
โลกในยุคที่พระองค์ทรงครองราชย์" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาชี้ให้เห็นความยิ่งใหญ่ที่ได้มาด้วยคุณธรรมความดี
ที่นายกององ มิใช่ด้วยการไขว่คว้าชัยชนะจนทำให้ชาวโลกเลือด
ตกยางออก

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Secret of Divine Civilization* หน้า 68-9

45

สุลต่านและสตรีที่รู้จักพระคัมภีร์โกหร่าน [The Sultan and the Woman Who Knew the Qur'án]

* * * * *

" *ดูกร กษัตริย์ จงสำเหนียกพระธรรมคำสั่งสอนของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจและด้วยองค์กมลพิภพทั้งหมดของเจ้า และอย่าเดินในหนทางของผู้กดขี่ข่มเหง*" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อสุลต่านซานจา [2] ยกทัพเข้ายึดเมืองนิซปุระ [3] พระองค์ทรงบัญชาให้ชาวเมืองออกไปจากบ้านเรือนของพวกเขาเพื่อจะได้ใช้เป็นที่พักอาศัยและให้ความสุขสบายแก่เหล่ากองทัพของพระองค์ สตรีนางหนึ่งขอเข้าเฝ้าพระองค์และกราบทูลว่า "ข้าพระพุทธเจ้าต้องดูแลเด็กกำพร้า ข้าพระพุทธเจ้าที่องจำพระคัมภีร์โกหร่านได้และข้าพเจ้ามีบ้านสี่หลัง พระองค์ พระองค์สามารถให้สามหลังได้แต่ขอให้เหลือไว้อย่างน้อยหนึ่งหลังแก่ข้าพเจ้า"

ท่านสุลต่านตรัสว่า "เจ้าอ้างว่าเจ้าท่องพระคัมภีร์โกหร่านได้ เจ้าเคยได้ยินไหมว่า "เมื่อเหล่ากษัตริย์ยกทัพเจ้าหัวเมืองใด ให้กษัตริย์ทำการปล้นสะดมได้?" [4]

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 233-4

[2] กษัตริย์อิหร่านแห่งราชวงศ์ Seljukid ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 1639-1700 (ค.ศ. 1096-1157)

[3] เมืองหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของอิหร่าน

[4] พระคัมภีร์โกหร่าน 27: 34

นางทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าได้อ่านมากกว่านั้นถึงตอนที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า "การกดขี่ข่มเหงของบรรดาเหล่ากษัตริย์ก่อให้เกิดความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสต่อชาวเมือง" [1]

ท่านสุลต่านทรงกรรแสงเสียงดังและทรงไล่เหล่าทหารออกจากเมือง [2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้ผู้มาแสวงบุญฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์บางตอนในอดีตของประเทศเปอร์เซีย

* * * * *

---

[1] พระคัมภีร์โคหราน 27: 34

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Payám-i-Bahá'í* พ.ศ. 2541 (ค.ศ. 1998) หมายเลข 218 หน้า 18

46

ปืนทุกกระบอกถูกกลั่นไกแต่ไม่มีสุนัขป่าสักตัวที่ถูกยิง [All the Guns Were Fired but Not a Single Coyote Was Hit]

* * * * *

" ขอขอบพระคุณพระผู้เป็นเจ้าที่เจ้ากลายเป็นทหารแห่งชีวิตซึ่ง
ปราบอาณาจักรแห่งหัวใจด้วยอาวุธแห่งความรักพระผู้เป็นเจ้า
และด้วยดาบแห่งความสมัครสมานและสันติภาพ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ช่วงรัชสมัยของพระเจ้าอับดุล ฮามิดเมื่อทหารกลุ่มหนึ่งอาสาเข้า
ต่อสู้กับรัสเซีย ทหารแต่ละนายต่างได้รับปืนคนละกระบอกพร้อม
กระสุน 200 นัด ชายคนหนึ่งชื่อ ชาเคอ ปาซาร์ เล่าเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นต่อไป ดังนี้

" มีทหารที่ทำงานด้านศาสนาในกองทัพของเรา หลังจากที่เรา
กลับจากเมืองอิสตันบูลแล้ว เมื่อไรก็ตามที่เห็นนกกา นกแร้ง หรือ
สุนัขจิ้งจอก ปืนทุกกระบอกก็จะหันไปจ่อยิงทันที ทหารกลุ่มนั้นจะ
พูดว่า "ยิงเลย ยิงเลย" เราเตือนพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าให้ใช้
กระสุนในการต่อสู้ข้าศึกแต่ไม่มีใครเชื่อฟัง พอเราเดินทัพมาถึง
ชายแดนพวกเขาใช้กระสุนยิงจนหมด อนึ่ง พวกเขาไม่สามารถ
ยิงสุนัขจิ้งจอก สุนัขป่า หรือนกกาได้แม้แต่ตัวเดียว ที่ชายแดนเรา
ข้ามเขาและตั้งค่ายพักแรม กลุ่มทหารที่ทำงานด้านศาสนากลับ
กล่าวว่าพวกเขาจะคงอยู่ในตำแหน่งที่ตั้งกองทหารเดิมในขณะที่
พวกรัสเซียตั้งที่มั่นอยู่บนเนินเขา พวกรัสเซียกราดยิงพวกเรา
อย่างต่อเนื่อง พวกเราแนะนำทหารที่ทำงานด้านศาสนาว่าเราควร
เคลื่อนทัพไปอีกฟากหนึ่งและหาตำแหน่งตั้งมั่นที่เป็นต่อศัตรู แต่
ทหารที่ทำงานด้านศาสนากลับยืนยันกรานว่าตำแหน่งที่ตั้งทัพเดิม

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 1 หน้า 148

เหมาะสมแล้วและพวกเขาจะนั่งอยู่ที่เดิม อย่างไรก็ตาม กองทัพรัสเซียก็เคลื่อนตีโอบมาอีกด้านหนึ่งและจับตัวทหารเป็นเชลย หลังจากกลับจากสงครามครั้งนี้ มีพระราชโองการให้ลงโทษกลุ่มทหารชั้นเลวเหล่านั้นด้วยการไล่ออกโดยใช้ปลอกกระสุนขวางไล่หลัง แม้ว่าทหารเหล่านั้นจะวิงวอนขอร้อง พวกเราก็ยื่นคำสั่งให้ไล่พวกเขาไปพร้อมสั่งว่า "ไปแล้วไม่ต้องกลับมาให้เห็นหน้าอีก" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับกลยุทธ์การป้องกันของรัฐบาลอาณาจักรออตโตมานกับการสู้รบกับกองเรือประจัญบานของประเทศอังกฤษ

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Ḥabíb* เล่มที่ 1 หน้า 194

47

ยากคนนี้มีสองสามคำถามดีๆ สำหรับพระเจ้าแผ่นดิน [This Poor Man Had Some Good Questions for the King]

* * * * *

" หากผู้ครองนครและกษัตริย์ทั้งหลายบนโลกซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจของพระเจ้า พระผู้ทรงความรุ่งโรจน์จะลุกขึ้นและตั้งจิตอธิษตนประกอบพระราชกรณียกิจที่จะส่งเสริมประโยชน์สูงสุดแก่มนุษย์ชาติแล้ว การครองแผ่นดินด้วยความยุติธรรมก็จะเกิดขึ้นในหมู่เด็กและประชาชนอย่างแน่นนอน และแล้วความโชติช่วงแห่งแสงสว่างก็จะห่อหุ้มทั่วทั้งโลก"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

คืนวันหนึ่งกษัตริย์เปอร์เซียประทับอยู่ในพระราชวัง ทรงประทับท่ามกลางความโอ้อ่าและความสุขสราญ ด้วยทรงพระเกษมสำราญและทรงปีติยินดีอย่างท่วมท้น พระองค์จึงทรงตรัสกับชายคนหนึ่งว่า "ทั้งชีวิตที่ผ่านมา ณ เวลาคือช่วงที่เรามีความสุขที่สุด ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้า จากทั่วทุกสารทิศความเจริญมั่งคั่งปรากฏให้เห็นและโชคชัยยิ้มแย้มในทุกที่ ทรัพย์ศฤงคารของข้าเต็มไปหมดและกองทัพก็ได้รับการดูแลอย่างดี ข้ามีพระราชวังมากมาย มีดินแดนกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ครอบคร้วของข้ามีฐานะ เกียรติยศและอำนาจของข้าก็ยิ่งใหญ่ ข้าจะต้องการอะไรยิ่งไปกว่านี้อีกหรือ!"

ยากซึ่งอยู่ที่ประตูวังกล่าวว่า "ข้าแต่กษัตริย์ผู้ทรงพระเมตตา สมมุติว่า ไม่ว่าจะมองจากด้านใด พระองค์ทรงพระเกษมสำราญ ไม่มีความกังวลและความเศร้าเสียใจมาแผ้วพาน แล้วพระองค์ทรงกังวลกับพวกเราหรือเปล่า? พระองค์ทรงตรัสว่าในส่วนพระองค์

[1] สาส์นของพระบาฮาอูลลาห์ *Tablets* หน้า 164

เอง พระองค์ทรงไร้กังวล แต่พระองค์ทรงกังวลกับคนยากคนจน ในประเทศของพระองค์หรือเปล่า? เป็นการเหมาะหรือสมควร หรือไม่ที่พระองค์ทรงร่ำรวยมหาศาลแต่พวกเรากลับยังขัดสนและยังขาดแคลนอย่างหนัก? มองในด้านความขาดแคลนและความยากลำบากของพวกเราแล้ว พระองค์จะพักผ่อนอย่างสงบสุขในพระราชวังของพระองค์ได้อย่างไร? พระองค์จะทรงตรัสได้อย่างไรว่าไม่มีความกังวลและความเศร้าเสียใจมาแผ้วพาน ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้ครองนครพระองค์ไม่ควรเห็นแก่ตัวมากจนคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้น แต่พระองค์จะต้องคิดถึงบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้พระบรมโพธิสมภารของพระองค์ด้วย เมื่อใดที่พวกเราสุขสบายแล้ว เมื่อนั้นพระองค์ก็จะสุขสบายด้วย ในเมื่อพวกเรากำลังตกทุกข์ได้ยากอยู่ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์จะทรงเกษมสำราญได้อย่างไร? ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ก่อนที่จะเล่าเรื่องนี้ พระอับดุลบาฮา กล่าวว่า "ความปีติยินดีของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับการที่สมาชิกแต่ละคนในหมู่มนุษย์ชาติประสบความสุขสวัสดิ์"

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮาจากหนังสือ *Foundations of World Unity* หน้า 41-2

48

การเผากระโจมของรัฐมนตรีทำให้กลับมีระเบียบอีก [Burning a Minister's Tent Restored Order]

* * * * *

" ผู้ซึ่งก่อความอลหม่านปั่นป่วนแก่โลกซึ่งมีระเบียบดีอยู่แล้วไม่ได้
รับการยกย่องสรรเสริญ ดูกร ประชาชน จงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า
และอย่าเป็นพวกที่กระทำการอย่างไรซึ่งความยุติธรรม" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

หลังจากที่มีการจลาจลในค่ายทหาร ฮัจจี [2] ผู้ซึ่งเป็นผู้นำที่
เข้มงวดก็เข้ามาทำหน้าที่ดูแลค่ายนี้ กฎแรกที่เขาออกก็คือ
กระโจมทหารทุกหลังในค่ายจะต้องตั้งและปลดลงพร้อมกันใน
เวลาเดียวกัน

เมื่อค่ายนี้เกิดการแตกร้าวกันในครั้งต่อมา กระโจมทุกหลังในค่าย
ก็ถูกปลดลงในเวลาเดียวกันยกเว้นกระโจมหลังหนึ่ง กระโจมหลัง
นั้นเป็นของรัฐมนตรีคนหนึ่ง

ฮัจจี คนนั้นสั่งการในทันทีให้เผากระโจมของรัฐมนตรี การกระทำ
ครั้งนี้ถือเป็นบทเรียนสำหรับคนอื่นและทำให้มีการจัดระเบียบขึ้น
[3]

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Epistle to the Son of the Wolf* หน้า 24

[2] ผู้บัญชาการที่โดดเด่น ช่วงรัชสมัยของ อับดุล มาลิก อิบ มาวาน , the Umayyad caliph

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 108

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ให้รัฐมนตรีอิหร่านผู้มีอำนาจเต็มและ
แขกผู้มีเกียรติที่มาจากซีกโลกตะวันออกและตะวันตกเกี่ยวกับ
เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์บางช่วงของอิสลามเพื่อชี้ให้เห็นว่าการ
ยกเว้นจะสร้างความสับสนอลหม่าน

* * * * *

49

จักรพรรดิผู้ทรงมีพระหทัยเย็น [The Cool-Headed Emperor]

* * * * *

" จงกล่าววว่า คุณกร ประชาชน จงอย่าหว่านเมล็ดแห่งความแตกแยก ในหมู่มนุษย์และอย่าวิวาทกับเพื่อนบ้านของเจ้า จงอดทนภายใต้ ทุกสถานการณ์ ใ่ว่างใจและมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า จง ช่วยเหลือพระผู้เป็นนายด้วยอาวุธแห่งความรอบรู้และด้วยคำพูด" [1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

มีบันทึกว่า ครั้งหนึ่งขณะที่พระจักรพรรดิ นโปเลียน โบนาปาร์ต [2] ทรงพระอักษรอยู่ ทันใดนั้นมีลูกปืนใหญ่จากค่ายของศัตรูถูกยิงมา ตกใกล้กระโจมและเกิดระเบิดขึ้น ทำให้มีเศษสิ่งสกปรกกระจาย เข้ามา สิ่งที่พระองค์ทรงลิขิตไว้จึงเลอะหมด

เหตุการณ์นี้มิได้กระทบพระจักรพรรดิเลยแม้แต่น้อย พระองค์ทรง หยุดสักครู่แล้วตรัสว่า "ขอบใจศัตรูที่ช่วยงานของเรา เพื่อที่จะทำ ให้หมึกแห้งไวๆ เราก็ต้องใช้เศษดินมาดูดซับหมึกเหล่านี้ด้วย ตนเองอยู่แล้ว [3] ศัตรูช่วยทำให้งานของเราเสร็จเร็วยิ่งขึ้น เพื่อ ที่ว่าเราจะโจมตีได้ในบัดนี้แล้ว

---

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 296

[2] พระเจ้านโปเลียนที่ 1 เป็นจักรพรรดิของประเทศฝรั่งเศส ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 2347-2358 (ค.ศ. 1804-1815)

[3] การใช้ดินมาดูดซับให้น้ำหมึกแห้งเป็นวิธีที่ใช้กันโดยทั่วไป

จากนั้นพระองค์ก็ทรงมีโองการให้โจมตีข้าศึก เสียงแตรประกาศสงครามดังขึ้น และหนทางแห่งความสำเร็จก็มาถึง พระจักรพรรดิประสพชัยชนะในการศึกครั้งนี้ ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

เพื่อนบางคนพูดกันเกี่ยวกับข่าวสงคราม พวกเขาหวาดหวั่นเกี่ยวกับการทิ้งระเบิด พระอับดุลบาฮาฮากล่าวกับพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรจะหวั่นวิตก แต่ควรจะมีสติ

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb*, หน้า 190

50

พระมหากษัตริย์ทรงพระประสงค์จะทรง สดับพระธรรมเทศนาทางโทรศัพท์

[The King Wanted to Hear the Sermon by Telephone]

* * * * *

" จงระวัง มิฉะนั้นความทรงจะขัดขวางเจ้าออกจากกรวยอมรับ
ที่มาแห่งการเปิดเผยพระธรรม และสิ่งต่างๆ ในโลกนี้จะกันเจ้า
ออกมาประหนึ่งถูกม่านปิดกั้นจากพระผู้ทรงเป็นพระผู้ทรงสร้าง
สวรรค์"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ทุกๆ ปีในโอกาสที่ปีใหม่อ่างเข้าใกล้มา พระสันตะปาปาจะทรง
เทศนาธรรมในโบสถ์ มีอยู่ปีหนึ่งที่พระสันตะปาปาทรงเชิญ
พระมหากษัตริย์ชาวอิตาลีเข้าร่วมสดับพระธรรมเทศนาที่โบสถ์

พระมหากษัตริย์มิได้ทรงตอบรับคำเชิญนี้ พระองค์ทรงตรัสว่า
"ขอให้ติดตั้งสายโทรศัพท์ระหว่างโบสถ์และพระราชวังของเรา
เพื่อว่าเราจะได้ฟังพระธรรมเทศนาทางโทรศัพท์"^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ช่วงที่เดินทางไปประเทศตะวันตก เมื่อหยุดพักที่เมืองเนเป็ลเป็น
เวลาสามวัน พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ให้ศาสนิกชนฟัง

* * * * *

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 211

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 11 หมายเลข 19 หน้า
341 (ภาคภาษาเปอร์เซีย)

51

พระอับราฮัมทรงประณามพระราชอาคันตุกะที่นับถือเทวรูป [Abraham Rebuked His Idol-Worshipping Guest]

* * * * *

" น้ำใจอันเปี่ยมไปด้วยความรักและความเมตตารักใคร่จะต้องแรงกล้าจนทำให้คนแปลกหน้ารู้สึกเหมือนได้พบมิตรของตน ทำให้ผู้ที่เป็นศัตรูรู้สึกเหมือนได้พบพี่หรือน้องชายแท้ๆ ไม่มีความแตกต่างใดๆ คั่นอยู่ระหว่างเขา ทั้งนี้เพราะสภาวะที่มีอยู่ทั่วไปเป็นเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า ส่วนข้อจำกัดต่างๆ นั้นเป็นเรื่องทางโลก"

[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

เรื่องนี้เกี่ยวกับชายชราผู้ทพผลภาพที่เป็นอาคันตุกะของพระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์อับราฮัม พระอับราฮัมทรงต้อนรับเขาอย่างโอบอ้อมและด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดียิ่ง เมื่ออาหารถูกนำมาเสิร์ฟ พระอับราฮัมทรงเปล่งพระสุรเสียงสรรเสริญพระนามของพระผู้เป็นเจ้า จากนั้นก็ทรงเริ่มเสวย ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งคืออาคันตุกะก็กล่าวพระนามของเทวรูปและเริ่มทานอาหารเช่นกัน พระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ทรงโทมนัสมาก พระองค์จึงทรงลุกขึ้น ทรงบันดาลโทสะและทรงบริภาษอาคันตุกะอย่างรุนแรง เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติเช่นนี้ กระแสวิรณก็ถูกส่งลงมาจากพระผู้เป็นเจ้าความว่า " ดูกรอับราฮัม! ชายคนนั้นบูชาเทวรูปมาร่วมร้อยปีแล้วแต่เรายังมีความอดทนกับเขา เราอุปถัมภ์คำชูเขาและปกป้องเขา ดูแลเขาและฝึกฝนเขา เราได้สุหรัยความเมตตาต่อเขา เรากรุณาและรักใคร่เขา ส่วนเจ้าไม่สามารถอดทนต่อการร่วมสมาคมกับเขาแม้แต่คำคืนเดียว ในขณะที่เราได้เฝ้าดูแลเขามาหนึ่งร้อยปีแล้ว! พระผู้ทรง

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Will and Testament* หน้า 13

ความศักดิ์สิทธิ์อันประหลาดประหลาดใจที่ได้สดับดังนี้และทรงขอให้
อาคันตุกะที่ชราภาพนั้นยกโทษให้แก่พระองค์ ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

เกี่ยวกับความรักและการยอมรับอย่างใจกว้าง

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 8 หมายเลข 11 หน้า 143

52

ทุกคนพากันร่ำรวยแต่พระโมเสสกลับสิ้นหนทาง [Everyone Became Rich and Moses Became Helpless]

* * * * *

"เนื่องด้วยชุมชนต้องการผู้ประกอบการทางการเงิน ชาวไร่ชาวนา และชนชั้นแรงงาน เหมือนกับกองทัพที่ประกอบด้วยผู้บัญชาการ นายทหารและพลทหาร ทุกคนไม่สามารถเป็นผู้บัญชาการได้ ทุกคนไม่สามารถเป็นทั้งนายทหารและพลทหารได้"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

มีคติสอนใจชาวมุสลิมตอนหนึ่งที่เล่าไว้ว่า ครั้งหนึ่งพระโมเสสได้ทรงสวดมนต์อธิษฐานถึงพระผู้เป็นเจ้าว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า เหตุใดประชาชนทั้งหมดจึงไม่ร่ำรวย?" พระองค์ทรงขอพระผู้เป็นเจ้าให้ทรงดลบันดาลให้ทุกคนมั่งคั่งร่ำรวย

ตกคืนนั้น พระโมเสสต้องการซ่อมแซมบ้าน พระองค์ทรงพยายามติดต่อช่างก่ออิฐ แต่ช่างก่ออิฐปฏิเสธไม่ยอมมาซ่อมให้ เขาทูลพระโมเสสว่าเขาร่ำรวยแล้ว ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีงานทำ เช่นเดียวกันกับช่างไม้และผู้ใช้แรงงาน ต่างปฏิเสธไม่มาซ่อมบ้านให้ พระโมเสสจึงตกอยู่ในสภาวะไร้ที่พึ่งพา

จากนั้นพระองค์ทรงได้ยินเสียงมาจากเบื้องบนว่า "ดูกรโมเสส จำเป็นที่อัศจรรย์ภาพแห่งสวรรค์จัดให้มีตำแหน่งและระดับไม่เช่นนั้นแล้วระเบียบแห่งโลกก็จะพังทลายลง"^[2]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 216

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 226

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้ศาสนิกชนที่อยู่ร่วมกลุ่มพระองค์ฟังว่าสังคม
จะเดินหน้าต่อไปไม่ได้ถ้าหากสมาชิกในสังคมนั้นมีความเท่า
เทียมกันทุกประการ

* * * * *

53

พระเอลียาห์ทรงฝึกฝนประชาชนบนภูเขาของพระผู้เป็นเจ้า [Elijah Trained People on God's Mountain]

* * * * *

"เจ้าคือคนเลี้ยงแกะแห่งมนุษยชาติ จงปล่อยฝูงแกะให้เป็นอิสระ รอดพ้นจากสุนัขป่าแห่งกิเลสตัณหา และตกแต่งพวกเขาด้วย เครื่องประดับแห่งความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

พระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์เอลียาห์ทรงอาศัยอยู่ในถ้ำใต้ภูเขา ตลอดยุคนั้นบุตรหลานของอิสราเอลถูกต่อต้านเพราะไม่มีความเชื่อในศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาตกอยู่ในกิเลสตัณหาและดำเนินชีวิตตามใจชอบ พวกเขาเป็นศาสนิกชนของพระโมเสสผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์แต่เพียงในนามเท่านั้น ถ้าพระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์โมเสสมาสถิตอยู่กับพวกเขาในช่วงเวลานั้นพระองค์ก็คงจะคิดไม่ถึง พระองค์คงจะทรงตรัสว่า "เราไม่นับว่าพวกเขาเป็นศาสนิกชนของเรา เพราะพวกเขาละทิ้งศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าไปแล้วอย่างสิ้นเชิง พวกเขาปราศจากแล้วซึ่งกฎระเบียบของพระผู้เป็นเจ้า ไม่มีแสงสว่างคงเหลืออยู่ในเขาเหล่านั้นแล้ว...."

จากนั้นพระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์เอลียาห์จึงทรงสั่งสอนประชาชนในถ้ำแห่งนี้ พระองค์ทรงสั่งสอนคนที่มีใจบริสุทธิ์และจริงใจให้ได้ดีและเสริมส่งให้พวกเขาออกไปใช้ชีวิตร่วมกับหมู่ลูกหลานของอิสราเอล พวกเขาจึงเริ่มสอนและเรียกร้องให้บุตรหลานของอิสราเอลหันมายังพระผู้เป็นเจ้าอีกทั้งยังเรียกร้องให้พวกเขาหันกลับมาถือศีลของพระผู้เป็นเจ้าอีก พระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์เอลียาห์ทรงรวบรวมหัวหน้ากลุ่มเข้าไว้ด้วยกันและนำพวกเขาขึ้นไป

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Epistle to the Son of the Wolf* หน้า 29

บนภูเขาคาเมล มีหัวหน้ากลุ่มจำนวนสามร้อยหกสิบคน แต่ไม่ว่าพระองค์จะสอนหรือพยายามนำทางพวกเขามากเท่าไรก็ไม่เป็นผล พระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาเป็นเวลาหลายปีแต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ พระองค์จึงส่งหัวหน้ากลุ่มสามร้อยห้าสิบคนเหล่านี้ไปสังหารเสีย จากนั้นบุตรหลานของอิสราเอลที่เหลือจึงหันมาใช้ชีวิตทางธรรมตามเดิม ชีวิตทางธรรมของพวกเขาก็กลับมา ปรากฏมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาอีก พวกเขามีชัยชนะเหนือเพื่อนบ้าน พวกเขาสร้างโบสถ์ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาใหม่ และแล้วพวกเขาก็พากันถือปฏิบัติตามกฎของพระผู้เป็นเจ้า

เมื่อพระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์เอลียาห์ทรงปฏิบัติราชการก็เรียบร้อยแล้วพระองค์ก็ทรงนิราศจากไป และทรงพักอยู่นานจนคนทั่วไปคิดว่าพระองค์ทรงเสด็จสู่สวรรคแล้ว ที่จริงมิได้เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเพราะพระองค์ทรงปฏิบัติราชการเรียบร้อยแล้ว พระองค์จึงทรงหยุดเพื่อพัก พระองค์มิได้ทรงยึดติดอยู่กับโลกนี้ เมื่อเป้าหมายของพระองค์บรรลุผลแล้วพระองค์จึงทรงถอนพระองค์ออกจากทางโลกเพื่อทรงมุ่งเจริญทางธรรม ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับความงามของภูเขาและบรรยากาศทางธรรมในขณะที่ยังดำเนินอยู่บนภูเขาคาเมลใกล้พระสถูปที่ฝั่งพระธาตของพระบ็อบ

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 11 หมายเลข 16 หน้า 269-70

54

หัวหน้าคณะสงฆ์ของศาสนาโซโรแอสเตรียนถูกโบย [The Zoroastrian High Priest Was Flogged]

* * * * *

" ในบรรดามวลหมู่มนุษย์ทั้งมวล คนที่ประสบความสำเร็จสูงสุด โดดเด่นที่สุดและยอดเยี่ยมที่สุดคือพระผู้ทรงแสดงออกซึ่งดวงตะวันแห่งสัจจะ ทุกคนยกเว้นพระผู้แสดงออกซึ่งองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเหล่านี้ต่างมีชีวิตตามปฏิบัติการณ์แห่งพระประสงค์ของพระศาสดาเหล่านั้น ทั้งยังเคลื่อนไหวและมีความเป็นไปตามกระแสพระกรุณาของพระศาสดาเหล่านั้น"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

เมื่อครั้งที่มุสลิมมีชัยเหนือประเทศเปอร์เซีย หัวหน้าคณะสงฆ์ของศาสนาโซโรแอสเตรียนไปตีมัสจา ตามศีลของศาสนาอิสลามการตีมัสจาถือเป็นข้อห้าม และใครก็ตามที่ละเมิดข้อห้ามนี้จะถูกลงโทษด้วยการโบยแปดสิบเอ็ดที ดังนั้นชาวมุสลิมจึงจับหัวหน้าคณะสงฆ์ท่านนี้ไปเขียน ในยุคนั้นชาวอาหรับถูกชาวเปอร์เซียดูถูกว่าเป็นชนชั้นต่ำและเสื่อมทรามเกินกว่าจะเป็นมนุษย์ได้ เนื่องจากพระศาสดามุฮัมมัดทรงเป็นชาวอาหรับคนหนึ่ง ชาวเปอร์เซียจึงมองพระองค์อย่างรังเกียจเหยียดหยาม แต่เมื่อหัวหน้าคณะสงฆ์เห็นแววแห่งอำนาจในองค์พระศาสดามุฮัมมัดซึ่งมีพลาณภาพกำกับดูแลบรรดาผู้คนที่ต่ำช้าเหล่านี้ได้ พวกเขาจึงร้องร้องทักพระองค์ว่า "ดูกร มุฮัมมัดชาวอาหรับ ท่านทำสิ่งใดหรือ? จึงทำให้ชนในปกครองของท่านจับหัวหน้าคณะสงฆ์ของศาสนาโซโรแอสเตรียนซึ่งกระทำผิดกฎหมายในเขตแดนนี้มาลงโทษใด?"^[2]

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 179

[2] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 43

* * * * *

ที่มาขอเรื่อง

*พระอับดุลบาฮาอธิบายเกี่ยวกับพยานภาพของพระวณะของ
พระบาฮาอุลลาห์และของพระผู้แสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของค
อื่นๆ*

* * * * *

55

ลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าผ่านการทดสอบ [Buddha's Disciples Passed the Test]

* * * * *

" เราต้องยืนหยัดขึ้นเพื่อรับใช้บริการ ช่วยกันป้องกันเปลวเพลิงแห่งความรักและเผาไหม้ไปกับความร้อนของเพลิงนั้น "[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

พระพุทธเจ้าทรงมีพระภิกษุซึ่งเป็นลูกศิษย์หลายองค์และพระองค์ทรงพระประสงค์จะส่งพระภิกษุเหล่านี้ไปทั่วโลกเพื่อสอนศาสนา ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงถามคำถามพระภิกษุเพื่อหยั่งความพร้อมว่า "เมื่อท่านเดินทางไปทางทิศตะวันออกและตะวันตก แล้วพบว่า ประชาชนปิดประตูบ้านใส่หน้าท่านและปฏิเสธที่จะพูดกับท่าน พวกท่านจะทำอย่างไร?" เหล่าสานุศิษย์ตอบว่า "พวกเราก็จะรู้สึกขอบคุณที่พวกเขาไม่ได้ทำอันตรายพวกเรา" พระพุทธเจ้าทรงถามต่อไปอีกว่า "แล้วถ้าหากพวกเขาทำอันตรายและหัวเราะเยาะละ พวกท่านจะทำอย่างไร?" เหล่าสานุศิษย์ตอบว่า "พวกเราก็จะรู้สึกขอบคุณที่พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติต่อเราอย่างเลวร้ายไปกว่านั้น" "แล้วถ้าพวกเขาจับพวกท่านไปขังในคุกล่ะ?" " เราก็คงขอบคุณที่พวกเขาไม่ได้สังหารเรา" พระพุทธเจ้าทรงตรัสถามเป็นคำถามสุดท้ายว่า "แล้วถ้าพวกเขาสังหารพวกท่านแล้ว?" " พวกเราก็ยังคงขอบคุณพวกเขาที่ทำให้เราได้สละชีพเพื่อศาสนา จะมีชะตาใดที่เรื่องราวจะไปมากกว่านี้ที่จะได้ตายเพื่อความเรื่องราวของพระเจ้าเป็นเจ้า" พระพุทธเจ้าทรงตรัสรับว่า " ดีแล้ว" [2]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 267

[2] จากหนังสือ พระอับดุลบาฮาในกรุงลอนดอน หน้า 63-4

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาตอบเกี่ยวกับพระพระพุทธเจ้า ความว่า "คำสอนของพระพุทธเจ้าก็เหมือนกับของพระเยซูคริสต์เจ้า คำสอนของทุกพระศาสนามีลักษณะเหมือนกัน"^[1]

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ พระอับดุลบาฮาในกรุงลอนดอน หน้า 63

56

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงประกาศว่า พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่ร่ำรวยที่สุดในโลก [Christ Declared Himself the Richest Man on Earth]

* * * * *

" แก่นแท้ของความเข้าใจคือการให้การเป็นพยานในความยากจน
ขั้นแค้นของตนเอง และยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็น
นาย พระผู้ทรงครองอำนาจ พระผู้ทรงกรุณา พระผู้ทรงอาณาภาพ
สูงสุด" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นคนยากจน วันหนึ่งขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใน
ห้องท่ง ฝนก็เริ่มตก พระองค์ไม่มีสถานที่หลบฝน พระองค์จึงทรง
มองขึ้นไปบนฟ้าแล้วตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา พระองค์ได้ทรงสร้าง
รังให้แก่กในอากาศ ทรงสร้างคอกให้แก่แกะ ทรงสร้างถ้ำให้แก่
สัตว์ ทรงสร้างที่หลบภัยแก่ปลา แต่สำหรับข้าพเจ้าพระองค์มิได้
ทรงประทานร่มไม้ชายคา ไม่มีสถานที่พักอาศัยที่จะวางศีรษะนอน
ลงได้ เติงของข้าพเจ้าคือพื้นที่เย็น ดวงดาวคือตะเกียงของ
ข้าพเจ้าในยามค่ำคืน และผักหญ้าในห้องท่งคืออาหารสำหรับ
ข้าพเจ้า กระนั้นจะมีใครในโลกนี้ที่ร่ำรวยกว่าข้าพเจ้า? และที่เป็น
พระพรอันยิ่งใหญ่ก็คือ พระองค์มิได้ทรงประทานคนยากจนแก่คน
ร่ำรวยและผู้ทรงอำนาจแต่พระองค์กลับประทานแก่ข้าพเจ้า
สำหรับข้าพเจ้าแล้วนี่คือพระพรที่พระองค์ทรงประทาน พวกเขา
เหล่านั้นเป็นของข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเป็นคนที่ร่ำรวยที่สุดใน
โลก" [2]

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 155-6

[2] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 33-4

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ที่บาวเวอริมิชชั่นในกรุงนิวยอร์กเพื่อ
ชี้ให้เห็นว่าคนยากคนจนเป็นที่รักของพระเจ้า

* * * * *

57

บทเรียนที่ยิ่งใหญ่ [A Great Lesson]

* * * * *

" *ดูก่อนบรรดาหมู่คนของพระเจ้า จงระวัง มิฉะนั้นเจ้าจะสร้างความขุ่นเคืองใจแก่คนใดคนหนึ่ง หรือทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งเศร้าใจ หรือกล่าวคำตำหนิหรือนินทาว่าร้ายผู้หนึ่งผู้ใด*"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ตามที่เล่ากันมาเป็นภาพิตสอนใจ พระเยซูคริสต์เจ้า (ขอชีวิตของข้าพเจ้าเป็นพลีแด่พระองค์) และสานุศิษย์ของพระองค์เดินผ่านถนน

เมื่อเห็นสุนัขที่ตายตัวหนึ่ง สานุศิษย์คนหนึ่งพูดขึ้นว่า "ซากศพนี้มีกลิ่นเหม็นมาก"

อีกคนหนึ่งพูดเสริมว่า "หน้าของมันช่างน่ารังเกียจเหลือเกิน"

คนต่อมาพูดว่า "เห็นแล้วอุจาดตาน่าขยะแขยงอะไรเช่นนี้"

สานุศิษย์แต่ละคนต่างมีข้อสังเกตเสริมเพิ่มเติมกันอย่างยืดยาว

จากนั้น พระเยซูคริสต์เจ้าทรงดำรัสว่า "ใช่ แต่ดูพื้นของมันซิ ช่างขาวและสวยงามมากเพียงไร"^[2]

---

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 1 หน้า 45

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 284

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาสอนเราว่า "ทุกคนต้องมองดูเฉพาะส่วนที่นำ
สรรเสริญของมนุษย์แต่ละคนเท่านั้น"^[1]

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 169

58

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงขุดสมบัติที่ซ่อนอยู่ [Christ Unearthed a Hidden Treasure]

* * * * *

"นี่คือศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าที่ไม่เปลี่ยนแปลง คงอยู่นิรันดร์ทั้งในอดีตและอนาคต ขอให้ผู้ที่แสวงหาได้เข้าถึง...." [1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

เล่าสืบต่อกันมาว่า วันหนึ่ง พระเยซูคริสต์ทรงเดินทางถึงหมู่บ้านที่ทางการออกคำสั่งมิให้ชาวบ้านต้อนรับคนแปลกหน้าเข้าบ้าน ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าในขณะนั้นมีขโมยชุกชุมในหมู่บ้าน พระเยซูคริสต์ทรงหยุดอยู่ที่หน้าประตูของสตรีชาวผู้หนึ่ง

เมื่อสตรีผู้นั้นเห็นพระเกียรติคุณและความอ่อนโยนของพระเยซูคริสต์ เธอรู้สึกละลายใจและไม่อาจปฏิเสธการต้อนรับพระองค์ได้ ดังนั้นเธอจึงต้อนรับพระเยซูคริสต์ เชิญให้พระองค์เข้าบ้านและแสดงความเคารพต่อพระองค์อย่างสูง พระบุคลิกภาพและการวางพระองค์ทำให้เธอตระหนักในทันทีว่าเธอกำลังให้การต้อนรับบุคคลที่เป็นมากกว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดา เธอเดินเข้าไปหาพระองค์ จูบพระหัตถ์ของพระองค์และกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีบุตรเพียงคนเดียวและไม่มีใครในโลกนี้อีกแล้ว เขาเคยเป็นคนงานที่ดี และเราก็กู้กันอย่างมีความสุขสบาย อย่างไรก็ตาม หนูนี้นั้น ดูเขารู้สึกวุ่นวายใจ หงุดหงิดและเศร้าหมอง เขาทำให้บ้านของเรามีความทุกข์และความวิตกกังวล เขาไปทำงานระหว่างวันแต่ตอนที่เขากลับบ้านตอนกลางคืนเขากลับกระวนกระวายใจ เจ้าอารมณ์และนอนไม่หลับ เขาไม่เคยตอบคำถามใดๆ พระเยซูคริสต์ทรงบอกให้สตรีผู้นั้นนำลูกชายมาหาพระองค์

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 136

คืนวันนั้นลูกชายถึงบ้าน มารดาของเขาไปหาและกล่าวว่า "ลูกรัก แยกของเราคืนนี้เป็นบุคคลสำคัญ หากมีสิ่งใดรบกวนใจเจ้า เจ้าจงเล่าให้ท่านฟัง" บุตรชายจึงไปหาพระเยซูคริสต์และนั่งลง

พระเยซูทรงตรัสว่า "ลูก จงบอกเราว่าอะไรเป็นสาเหตุให้เจ้ากังวลใจ?"

ชายหนุ่มตอบว่า "ไม่มีอะไร"

พระคริสต์จึงตรัสว่า "เจ้ามิได้บอกความจริง มีอะไรบางอย่างที่ทำให้เจ้าหนักใจมาก จงบอกมา เจ้าเชื่อใจและวางใจเราได้ เราไม่เปิดเผยความลับของผู้คน ขอให้มั่นใจว่าเราจะรักษาความลับของเจ้า"

ชายหนุ่มคร่ำครวญว่า "ข้าพเจ้าเป็นทุกข์อยู่กับความเจ็บปวดที่ไม่สามารถรักษาได้"

พระเยซูคริสต์ทรงหาทางออกให้ด้วยการตรัสว่า "จงบอกเรามา เราจะเยียวยารักษาให้เจ้า"

ชายหนุ่มยังคงยืนยันกรานว่าความเจ็บป่วยของเขาไม่มีทางรักษาให้หายได้แต่พระเยซูคริสต์ก็ยังคงให้ความมั่นใจแก่เขาว่าพระองค์สามารถแก้ได้ทุกปัญหา

จากนั้นชายหนุ่มก็ยอมรับ เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าอับอายและไม่เป็นการสุภาพที่จะพูดถึง"

พระเยซูคริสต์ทรงอธิบายว่า "เราเป็นบิดาของเจ้า เราจะอภัยให้แก่เจ้า"

ชายหนุ่มเริ่มเรื่องดังนี้ " ใกล้กับหมู่บ้านแห่งนี้มีเมืองซึ่งเป็นทีประทับของพระเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าหลงรักพระธิดาของพระองค์ แต่ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนยากไร้ ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไรดี?

พระเยซูทรงบอกแก่เขาว่า "จงวางใจได้ว่าเราจะทำให้ฝันของเจ้าเป็นจริง" โดยสรุปแล้ว พระเยซูคริสต์ทรงจัดเตรียมหาทางให้ชายหนุ่มคนนี้ได้สมรสกับหญิงคนนั้น

คืนนั้น เมื่อชายหนุ่มเดินเข้าห้องเจ้าสาวซึ่งเป็นห้องโถงที่ตกแต่งไว้อย่างสวยงาม เขาเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมาว่า "พระเยซูคริสต์ทรงสามารถจัดการเรื่องนี้แก่เราได้ เหตุใดพระคริสต์จึงไม่ดลบันดาลให้พระองค์เองได้สมรสกับสตรีคนนี้เสียเอง? ถ้าพระองค์ทรงบันดาลแก่ข้าพเจ้าได้ แน่นนอนพระองค์ยอมทรงบันดาลให้พระองค์เองได้เช่นกัน แต่พระองค์ยังคงท่องไปในป่าเขาและเสวยแต่ผักทรงนอนบนพื้น ทรงนั่งอยู่ในความมืดยามค่ำคืนและทรงใช้ชีวิตอย่างยากจนข้นแค้น ทันทึที่ความคิดเหล่านี้ผุดขึ้นมา เขาก็หันไปยังเจ้าสาวแล้วกล่าวว่า "รออยู่ที่นี้ ข้าพเจ้ามีฐานะสำคัญต้องทำซึ่งต้องไปเดี๋ยวนี้แต่จะกลับมาอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้" จากนั้นเขาก็ออกไปจากห้องและออกตามหาพระเยซูคริสต์ ในที่สุดเขาก็พบพระองค์และทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นนาย พระองค์มิได้ทรงยุติธรรมต่อข้าพเจ้า พระองค์ทรงปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างไม่เป็นธรรม"

พระเยซูคริสต์ทรงพระดำรัสตอบว่า "เจ้าพูดเช่นนี้ได้อย่างไร? เราไม่ได้ช่วยให้เจ้าสมปรารถนาหรือหรือ?"

ชายหนุ่มตอบว่า "ใช่ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าได้สิ่งสมปรารถนา ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์มิได้ประสงค์เพื่อตนเอง แน่นนอน พระองค์จะต้องมีบางอย่างที่ยิ่งใหญ่และสำคัญกว่าที่พระองค์ประทาน

ให้แก่ข้าพเจ้า หากสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้ามีค่าควรแก่การครอบครองแล้ว พระองค์น่าจะเลือกครอบครองเสียเองมากกว่า ดังนั้นจึงชัดเจนว่า พระองค์ต้องมีสิ่งที่มีค่ามากกว่าสิ่งที่ได้ทรงประทานให้แก่ข้าพเจ้า หากเป็นไปได้ตามที่กล่าวมานี้ พระองค์ย่อมจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างไม่เป็นธรรม"

พระเยซูทรงตรัสแก่เขาว่า "จริงๆ แล้ว ที่เจ้ากล่าวมาก็เป็นความจริง หากแต่ว่า เจ้าจะสามารถและมีค่าควรแก่การรับของขวัญที่ยิ่งใหญ่กว่านี้หรือไม่?" ชายหนุ่มแสดงความหวังว่าเขาสมควรแก่ของขวัญดังกล่าว พระคริสต์ทรงถามเขาว่า "เจ้าจะสามารถลืมหินทางโลกเหล่านี้และทิ้งไปข้างหลังได้หรือไม่?"

" ได้สิ พระผู้เป็นนาย" เขาตอบอย่างกระตือรือร้น

จากนั้นพระเยซูถามว่า "เจ้าจะหาหนทางไปสู่พระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ร่วมกับเรา ซึ่งความยิ่งใหญ่ที่วามนี้ใหญ่ยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวงในโลก ถ้าเจ้าสามารถทำได้ตามนี้ เจ้าก็ตามเรามาได้เดี๋ยวนี้"

จากนั้นชายหนุ่มก็ติดตามพระคริสต์ซึ่งตรงไปหาเหล่าสานุศิษย์ พระองค์ทรงตรัสว่า "เรามีทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้ในหมู่บ้านใกล้ๆ แห่งนี้ เราเพิ่งขุดพบและขอมอบให้แก่พวกเจ้า นี่คือนายหนุ่มขุมทรัพย์ที่เราพูดถึง" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาศากล่าวเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ อับดุลบาศา, *Khīṭábát-i-'Abdu'l-Bahá* หน้า 417-20

59

พระวรกายของพระเยซูคริสต์ถูกตรึงกับไม้กางเขน แต่สารัตถะของพระองค์คงอยู่ชั่วนิรันดร์ [Christ's Body Was Crucified but His Reality is Eternal]

* * * * *

" อาณาจักรของพระคริสต์คงอยู่ชั่วนิรันดร์ ปาโลสาธน์ คงความเป็นนิรันดร์ในสวรรค์แห่งพระประสงค์ของพระเจ้า "[1]

พระอัครทูตปาโล

* * * * *

เหล่าสานุศิษย์ต่างเป็นกังวลและกระวนกระวายใจเมื่อเขาเห็นพระวรกายของพระเยซูคริสต์ถูกตรึงที่ไม้กางเขน จากนั้น แมรี แมคดาเลน ก็เข้ามาหาพวกเขาและกล่าวว่า

" เหตุใดพวกท่านจึงร้องไห้?" พวกเขาตอบว่า "เพราะว่า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกตรึงกางเขนแล้ว" แมรี แมคดาเลน กล่าวว่า "โอ นั่นเป็นพระวรกายของพระเยซูคริสต์ แต่สารัตถะของพระเยซูคริสต์ยังคงอยู่ชั่วนิรันดร์ และจะไม่มีวันเสื่อมสลาย" [2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอัครทูตปาโลตอบคำถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของพระเจ้าผู้ทรงเปิดเผยพระธรรมของพระเจ้า

* * * * *

---

[1] พระอัครทูตปาโล จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 200

[2] บันทึกรุ่นของคุณจูเลียต ทอมป์สัน หน้า 91

60

เหล่าสาวกศิษย์ร่วมประชุมกันบนภูเขา [The Disciples Held a Council on the Mount]

* * * * *

" พระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ทรงตรัสว่า "สวรรค์แห่งอัศจรรย์ภาพอันเป็นเลิศถูกฉายด้วยแสงแห่งการปรีชาหาหรือและความมีเมตตาจิตต่อกัน จงปรีชาหาหรือกันในทุกเรื่อง เนื่องด้วยการปรีชาหาหรือเป็นดวงประทีปแห่งการแนะแนวทาง และมอบความเข้าใจ" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

การประชุมทางจิตวิญญาณครั้งที่อยู่ในความทรงจำมีรูปลักษณ์ คือการพบปะกันของเหล่าสาวกศิษย์ของพระเยซูคริสต์บนภูเขาหลังจากที่พระเยซูคริสต์เสด็จสู่สวรรค์ พวกเขา กล่าวว่า "พระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนแล้ว และพวกเราที่จะไม่ได้เข้าเฝ้าพระองค์และจะไม่ได้ติดต่อกับพระองค์ทางด้านร่างกาย ดังนั้น เราจะต้องมีความจงรักภักดีและซื่อสัตย์ กตัญญูและสำนึกในพระกรุณาธิคุณของพระองค์ที่พระองค์ทรงทำให้ฟื้นคืนจากความตาย พระองค์ทรงทำให้เราฉลาดรอบคอบและพระองค์ทรงประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา เราควรจะทำอะไรจึงจะได้ชื่อว่าเรามีความศรัทธายึดมั่นในพระองค์?" ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งสภากันเป็นที่ประชุม สาวกศิษย์คนหนึ่งกล่าวว่า "เราต้องปลดตนเองจากโชติภวนของโลกรนี้ หากไม่แล้ว เราจะไม่สามารถคงความศรัทธาไว้ได้" อีกคนตอบว่า "ต้องเป็นเช่นนั้น" อีกคนเสริมว่า "เราคงต้องแต่งงานและซื่อสัตย์ต่อภรรยาและลูกๆ หรือมิฉะนั้นก็รับใช้พระผู้เป็นนายอย่างเป็นทางการจากสายใยแห่งการมีครอบครัว แต่เราไม่สามารถทั้งดูแลและเลี้ยงดูครอบครัวและในเวลาเดียวกันทำหน้าที่ป่าวประกาศการมาถึง

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 168

ของอาณาจักรสวรรค์ในป่าเขานี้ได้ ดังนั้นขอให้บรรดาผู้ที่ยังไม่
แต่งงานคงความเป็นโสดไว้ ส่วนบรรดาผู้ที่แต่งงานแล้วก็ยังคง
ต้องหาทางจนเจอและให้ความสะดวกสบายแก่ครอบครัว และแล้ว
จึงมุ่งหน้าไปเผยแพร่สารแห่งความปิติยินดี ปรากฏว่าไม่มีเสียง
คัดค้านความเห็นเหล่านี้ ทุกคนต่างเห็นด้วย พวกเขากล่าวเป็น
เสียงเดียวกันว่า "ทำอย่างนี้ถูกต้องแล้ว" สาธุศิษย์คนที่สามกล่าว
ว่า "เพื่อที่จะบำเพ็ญกุศลกิจในอาณาจักร เราต้องเสียสละตนเอง
ให้มากกว่านี้ด้วย" ต่อจากนี้ไป เราควรจะละทิ้งความสะดวกและ
ความสุขทางกายไว้เบื้องหลัง ยอมรับความยากลำบากทุกอย่าง
ลืมห่วงของตัวเองและสอนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า" ความเห็นนี้ก็
เป็นที่ยอมรับและผ่านความเห็นชอบจากสาธุศิษย์ทั้งหมด ในที่สุด
สาธุศิษย์คนที่สี่ก็กล่าวขึ้นมาว่า "ยังคงมีอีกรูปแบบหนึ่งของการ
สอนศาสนาและความเป็นเอกภาพของเรา นั่นคือ กุศลกิจที่เราทำ
โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์จะทำให้เราถูกโบยตี ถูกขังและถูก
เนรเทศ พวกเขาอาจจะฆ่าเรา ขอให้เราได้รับบทเรียนเสียแต่บัดนี้
ขอให้เราตระหนักและพร้อมยอมรับว่า แม้ว่าเราจะถูกโบย ถูกตี ถูก
ขัง ไล่ ถูกสาปแช่ง ถูกถ่มน้ำลายรด และถูกนำไปสังหาร พวกเราก็
จะยอมรับโทษทัณฑ์เหล่านี้อย่างขึ้นบาน ทั้งยังจะรักบรรดาผู้ที่
เกลียดชังและทำให้เราเลือดตกยางออกด้วย" สาธุศิษย์ทั้งหมด
ตอบว่า "แน่นอนเราจะเป็นอย่างนั้น พวกเราเห็นด้วยทั้งหมด นี่คือ
ความถูกต้อง" จากนั้นพวกเขาก็ลงมาจากยอดเขา แต่ละคน
กระจ่ายกันไปคนละทิศละทางเพื่อบำเพ็ญกุศลกิจที่ได้รับจากพระ
ผู้เป็นเจ้า [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาอธิบายให้เห็นวิธีการปรึกษาหารือที่แท้จริง

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 73

61

ชาวคริสเตียนถวายฎีกาแทนชาวยิว [The Christians Intervened on Behalf of the Jews]

* * * * *

" แมรี แมคดาไลน์ เป็นชาวบ้านธรรมดาๆ ที่เหมือนคนอื่นๆ แต่เธอได้เปลี่ยนไปอย่างพลิกโฉมจนกลายเป็นหนทางที่ค้ำยันจากพระผู้เป็นเจ้าหลังไหลผ่านเธอมายังเหล่าสานุศิษย์ทั้งปวง"^[1]

พระอัครดลบาฮา

* * * * *

หนึ่งในการพันธกิจของแมรี แมคดาไลน์ที่สำเร็จหลังจากที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกตรึงกางเขนแล้วก็คือการได้เข้าเฝ้าพระเจ้าจักรพรรดิแห่งกรุงโรม^[2] การเข้าเฝ้านี้เกิดขึ้นหลังจากที่ฟิลาสและเฮรอดได้ตระหนักรู้แล้วว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ชาวยิวให้ร้ายจนพระเยซูคริสต์ทรงถูกสังหารด้วยเหตุทางศาสนา ดังนั้นทั้งสองจึงทำการขมขู่ชาวยิว

แมรีได้เข้าเฝ้าพระเจ้าจักรพรรดิด้วยความช่วยเหลือจากบางช่องทาง เมื่อพระเจ้าจักรพรรดิทรงสอบถามแมรีเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการเข้าเฝ้า แมรีกล่าวว่า " ชาวคริสเตียนส่งข้าพเจ้ามาเพื่อยื่นถวายฎีกาแทนชาวยิว ขอให้ชาวยิวได้อยู่อย่างสงบ แม้ว่าพวกเขาเป็นฝ่ายยุยงให้พระเยซูคริสต์ถึงแก่ความตาย แต่พระเยซูก็จะไม่ทรงโสมนัสถ้ามีการแก้แค้นกันเกี่ยวกับเรื่องนี้

---

[1] พระอัครดลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 421

[2] พระจักรพรรดิทิเบอร์เรียด ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 557-560 (ค.ศ. 14-17)

พระจักรพรรดิทรงยินดีมากและทรงรู้สึกประทับใจกับถ้อยคำ
ของแมรี่อย่างยิ่ง พระองค์จึงทรงมีโองการให้หยุดกระทำการ
ต่อต้านชาวยิว ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮากล่าวเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของแมรี่ แมคดาไลน์
และกุศลกิจที่เธอบำเพ็ญแต่คริสต์ศาสนา

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 37

62

บาทหลวงที่มีปัญหาพบกับเด็กที่เฉลียวฉลาด [The Bishop with a Problem Meets a Clever Boy]

* * * * *

"ทุกสิ่งที่กล่าวถึงพระผู้ทรงแสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าและ
อรุโณทัยแห่งการรุ่งขึ้นมาของพระผู้เป็นเจ้า เป็นการแสดงออกซึ่ง
การส่องสะท้อนมาจากสวรรค์ มิใช่มาจากสภาวะแห่งการดำรงอยู่"
[1]

พระอัครบิดรบาฮา

* * * * *

เล่าต่อๆ กันมาว่าครั้งหนึ่ง จอห์นแห่ง Chrysostom [2] กำลังเดิน
เล่นอยู่ที่ชายทะเล เขาคุ่นคิดเกี่ยวกับพระตรีเอกานุภาพ เขา
สงสัยว่าสามจะกลายเป็นหนึ่งและหนึ่งจะกลายเป็นสามได้อย่างไร
เขาต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับเทววิทยาประเด็นนี้โดยใช้หลัก
เหตุผลและตรรกวิทยามาปรับ

ไม่นานนักความสนใจของเขาก็พุ่งไปยังเด็กชายคนหนึ่งที่กำลังนั่ง
อยู่บนชายหาด เด็กคนนี้กำลังวิกน้ำทะเลใส่ถ้วย เขาเดินเข้าไปหา
เด็กคนนี้และถามเด็กว่ากำลังทำอะไรอยู่

เด็กตอบว่า "ข้าพเจ้าต้องการใส่น้ำทะเลทั้งหมดไว้ในถ้วยใบนี้"

จอห์นตอบว่า "ช่างเขลาเสียนี้กระไรที่เจ้าพยายามทำสิ่งที่เป็นไปได้
ไม่ได้ เจ้าจะใส่น้ำทะเลทั้งหมดนี้ไว้ในภาชนะเล็กๆ ใบนี้ได้
อย่างไร?"

---

[1] พระอัครบิดรบาฮา จากหนังสือ ตอบปัญหาบางข้อ หน้า 113

[2] บาทหลวงแห่งกรุงคอนสแตนติโนเปิล ทำหน้าที่ระหว่างปี พ.ศ. 941-950 (ค.ศ. 398-407)

เด็กตอบว่า "งานที่ท่านทำแปลกกว่างานที่ข้าพเจ้ากำลังทำเสียอีก เพราะท่านกำลังเพียรพยายามใช้สติปัญญาในระดับมนุษย์มาไขว่คว้าหาความหมายของพระตรีเอกานุภาพ" ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาตอบคำถามเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าและพระศาสนทูตต่างๆ ของพระองค์ โดยเปรียบเทียบว่าพระศาสดาทั้งหลายก็เหมือนกับกระจกเงาที่สะท้อนดวงตะวันจากสรวงสวรรค์

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ อับดุลบาฮา *Khitábát-i-'Abdu'l-Bahá* หน้า 739

63

พระจักรพรรดิเป็นคริสเตียนด้วยความจำเป็น [The Emperor Becomes a Christian Out of Necessity]

* * * * *

"แม้ว่าอีลิปสคตวรรษจะผ่านพ้นไปนับแต่พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมาพร้อมความสง่างามจากพระผู้เป็นเจ้า กระนั้นก็ดี ชาวยิวต่างก็กำลังรอการเสด็จมาของมีชายะ พวกเขาคิดว่าตนเป็นฝ่ายถูกและคิดว่าพระคริสต์มิใช่องค์ที่เที่ยงแท้"^[1]

พระอับดุลมาฮา

* * * * *

เมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมา อำนาจทางโลกทั้งหมดพยายามถอนรากถอนโคนศาสนาของพระองค์ ท่านผู้ว่าราชการและประชาชนถูกสังหารหมู่รวมสิบสองครั้ง บ้านของพวกเขาถูกทำลาย ประชาชนถูกขัง แม้กระนั้นศาสนาคริสต์ก็ยังคงแพร่หลายไปทั่ว

ในประเทศฝรั่งเศส พระเจ้าหลุยส์พยายามกวาดล้างชาวคริสต์เดียนอย่างหนัก พระองค์ทรงสังหารคนจำนวนมาก และยังเนรเทศคนจำนวนมากออกนอกประเทศด้วย หลังจากทรงทำการประหารด้วยวิธีการเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็ทรงเริ่มตระหนักว่าไม่สามารถถอนรากถอนโคนศาสนาคริสต์ได้ ในที่สุด พระองค์จึงเริ่มตระหนักว่าทางที่ดีพระองค์ควรจะเชิดชูศาสนานี้ หลังจากทรงดำริได้ดังนี้ พระองค์ทรงบัญชาให้เหล่าเสนาบดีมาเข้าเฝ้าและปรึกษากับพวกเขา พระองค์ทรงตรัสว่า "ข้าเห็นว่าอนาคตของประเทศเราไม่ดีมากๆ ยิ่งเราพยายามดับแสงแห่งธรรมเท่าใด แสงนั้นก็กลับสว่างมากขึ้น ข้าคิดว่าธงของพระคริสต์จะกดให้ธงชาติของเราลดลงอย่างแน่นอน ดังนั้นก่อนที่ธงของเราจะถูกกดลง เรา

[1] พระอับดุลมาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 46

ยอมแพ้เสียก่อนจะเป็นการดีสำหรับประเทศของเรา" เหล่าเสนาบดีได้ยืนดั่งนั้นต่างพากันหัวเราะเยาะ พวกเขาไม่คิดถึงอนาคต พวกเขาคือกลุ่มที่แสดงออกซึ่งอคติ พระเจ้าหลุยส์จึงเลิกการประชุมหรือ จากนั้นพระองค์ก็ทรงมีโองการให้ชาวคริสเตียนที่มีชื่อและวางใจได้คนหนึ่งเข้าเฝ้า ทรงตรัสกับเขาว่า "ข้าได้ทำผิดพลาดไปแล้ว ข้าต้องการอยู่ภายใต้พระบรมโพธิสมภารของพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าต้องการเป็นคริสเตียน ข้าจะต้องทำอย่างไร?"

เขาทูลตอบว่า "ขอพระองค์ทรงออกแบบโบสถ์ใหม่ สร้างระฆังและป่าวประกาศว่าพระองค์จะไปโบสถ์ในวันอาทิตย์เพื่อประกาศศาสนาของพระเยซูคริสต์"

ในวันอาทิตย์ พระเจ้าหลุยส์ทรงแต่งพระองค์ด้วยเสื้อคลุม ทรงรถม้าอย่างเต็มพระยศพร้อมเหล่าเสนาบดีและครอบครัว เดินทางเข้าโบสถ์อย่างงามสง่าและสมพระเกียรติ พระองค์ทรงเข้าโบสถ์และถอดพระมาลาออก ทรงขอให้ชาวคริสเตียนท่านนั้นนำสวดมนต์และทุกคนก็สวดมนต์ภาวนา จากนั้น พระองค์ทรงเสด็จออกและทรงประกาศว่าศาสนาที่พระองค์ทรงนับถือคือศาสนาคริสต์ ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

ศาสนาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าก้าวไปข้างหน้าแม้จะมีอุปสรรคขวางกั้น

* * * * *

---

[1] ลาดิเมอร์ จากหนังสือ *Light of the World* หน้า 76-7

64

เพราะด้วยการรักษาคำมั่นสัญญา ฮันซาล่า จึงได้กระตุ้นเตือนพระเจ้าแผ่นดิน [By Keeping His Promise Hanzala Awakened the King]

* * * * *

" ศาสนาประทานชีวิตนิรันดร์แก่นุชนุษย์และนำทางเขาในโลกแห่ง
ความมีศีลธรรมจรรยา" ^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

มีบันทึกลำดับเหตุการณ์ของชาวอาหรับยุคก่อนการเสด็จมาของ
พระศาสดามุฮัมมัด บันทึกนั้นเล่าว่า กษัตริย์มันเซอร์แห่งแลค
ไมท์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าแผ่นดินปกครองชาวอาหรับในยุคที่คนยังจม
อยู่ในความเขลานั้น พระองค์มีพระโอรสองค์หนึ่งชื่อเจ้าชายนูแมน
ที่ทำการของรัฐบาลในสมัยนั้นตั้งอยู่ที่เมืองฮีรี วันหนึ่ง เจ้าชาย
นูแมนร่ำสุราจนกระทั่งครองสติไม่อยู่จนขาดสติสัมปชัญญะ
ในขณะที่ยังเมามายไม่ได้สติอยู่นั้น พระองค์ทรงมีบัญชาให้
ประหารชีวิตพระสหายสนิท 2 คนชื่อว่า คาลิด (บุตรของมุลดาลิล)
และแอมซอน (บุตรของมาสดาลดี) เมื่อสร้างมา พระองค์ได้
ตรัสหาพระสหายทั้งสองท่านนั้น เมื่อพระองค์ได้รับทราบข่าวว่า
ทั้งสองคนได้ตายจากไปแล้ว เจ้าชายทรงบังเกิดความอาดูรมาก
และด้วยความรักและความอาลัย พระองค์จึงทรงมีพระบัญชาให้
สร้างอนุสาวรีย์อันสวยงามสองแห่งให้ประดิษฐานอยู่บนหลุมฝัง
ศพของเพื่อนพร้อมทั้งขนานนามบุคคลทั้งสองว่า ปิยมิตรผู้ชุ่มโชก
ไปด้วยโลหิต

เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่เพื่อนทั้งสอง พระองค์จึงทรงกำหนดวันพิเศษ
ขึ้น 2 วันในปีหนึ่งเรียกว่าวันแห่งความชั่วร้าย ส่วนอีกวันหนึ่ง

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 361

เรียกว่า วันแห่งพระกรุณาธิคุณ เมื่อวันที่กำหนดไว้นี้เวียนมาถึง พระองค์จะเสด็จออกจากพระที่นั่งมาดำเนินพระราชพิธีอัน เอิกเกริก พระองค์จะประทับนั่งอยู่ระหว่างหลุมฝังศพของพระ สหายทั้งสองนั้น หากสายพระเนตรของพระองค์จับจ้องไปที่ใคร ในวันที่ทรงกำหนดไว้ว่าเป็นวันแห่งความชั่วร้าย คนๆ นั้นจะต้อง ถูกประหารชีวิต และถ้าใครผ่านสายพระเนตรของพระองค์ในวัน แห่งพระกรุณาธิคุณ คนๆ นั้นก็จะไต่บำเหน็จพร้อมทั้งรางวัลอย่าง มากมายเหลือคณานับ นี่คือนิคมุขที่พระองค์ทรงตรา ประทับ ไว้เป็นสัจด์ยสาบานอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงถือปฏิบัติอย่างคงเส้น คงวา

วันหนึ่ง เจ้าชายนูแมนควบอาซาซื่อมารมุดสูที่ราบสูง มุ่งหน้าไปลา สัตว์ หันไदनั้น พระองค์ทรงเหลือบเห็นลาป่าแต่ไกล เจ้าชาย นูแมนรีบกระดุนม้าไล่จับ พระองค์ทรงควบม้าด้วยความเร็วสูง จนกระทั่งถึงช่วงห่างจากบรรดาข้าราชการผู้ตามเสด็จ เมื่อยาม รัตริยางไกลเข้ามา พระเจ้าแผ่นดินก็หลงทางอย่างสิ้นหวัง หันไदन นั้นพระองค์ทรงทอดพระ

เนตรเห็นกระโจมหลังหนึ่งกางอยู่ที่ทะเลทรายอันไกลลิบ พระองค์ จึงทรงเปลี่ยนทิศทาง บังคับม้าให้เดินบ่าหน้าไปยังกระโจมหลัง นั้น เมื่อถึงทางเข้าพระองค์ทรงตรัสถามว่า

" บ้านนี้รับแขกไหม?" เจ้าของบ้าน (มีนามว่า ฮันซาล่า บุตรของ อาบี-กาเฟีย-ทาลี) ตอบว่า " เชิญ" พร้อมกับออกมาช่วยเจ้าชาย นูแมนเสด็จลงจากหลังม้า จากนั้นก็เดินเข้าไปบ้านไปบอกภรรยา ว่า "ชายคนนี้ได้ทำทางจะเป็นบุคคลสำคัญ จงต้อนรับขับสู้อย่างดี และเตรียมอาหารไว้รับรองเขาด้วย" เมื่อฝ่ายภรรยาได้ฟังดังนั้นก็ ตอบรับคำว่า "ข้าแคะที่เรามีอยู่ตัวนั้นเสียเถอะ แบ่งที่มีอยู่นิด หน้อยนั้นฉันเก็บไว้ใช้ในวันสำคัญอย่างวันนี้" ฮันซาล่ารีดนมแกะ ก่อนและน่านมถ้วนนั้นถวายแด่เจ้าชายนูแมน จากนั้นจึงทำการ

ข้าแหละแกะเตรียมทำอาหาร ด้วยน้ำใจไมตรีและความเอื้ออารีของฮันซาล่า เจ้าชายนูแมนจึงได้พักผ่อนอย่างสุขสบายในคืนนั้น วันรุ่งขึ้น เจ้าชายนูแมนเตรียมออกเดินทาง ก่อนไป พระองค์ได้ทรงตรัสกับฮันซาล่าว่า "การที่ท่านต้อนรับและเลี้ยงดูเราอย่างดีนั้นนับเป็นความเอื้อเฟื้ออย่างหาที่สดมิได้ ตัวเรานั้นคือเจ้าชายนูแมน เป็นโอรสของพระเจ้ามันเฮอร์ เราจะเผ่ารอกการไปเยือนของเจ้าอยู่ที่ราชสำนักของเรา"

เวลาได้ล่วงเลยไปจนกระทั่งเกิดเหตุพิภิกขภัย ข้าวยากหนักแพงทั่วดินแดนเมืองเทย์ ฮันซาล่าตกอยู่ในความขาดแคลนขัดสนอย่างหนัก ด้วยเหตุนี้เขาจึงเดินทางดั้นด้นไปหาเจ้าชาย แต่เผอิญวันที่เดินทางไปถึงนั้นตกอยู่ในวันแห่งความชั่วร้ายพอดี เจ้าชายนูแมนเดือดเนื้อร้อนใจเป็นอย่างยิ่ง พระองค์ตรัสตำหนิฮันซาล่าว่า "วันทั้งหมดมีมากมายทำไมเจ้าจึงเฉพาะเจาะจงมาหาเพื่อนในวันนี้? เพราะวันนี้เป็นวันแห่งความชั่วร้ายพอดี คือวันแห่งความพิโรธและความเจ็บปวดรวดร้าว หาก ณ วันนี้ สายตาของเราทอดไปยังความบัส ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายคนเดียวของเรา เขาก็จะสิ้นหนทางมีชีวิตอยู่รอดต่อไป ไหน บอกมาซิว่า เจ้าต้องการอะไร?"

ฮันซาล่าตอบว่า "วันแห่งความชั่วร้ายของพระองค์นั้นข้าพเจ้ามิเคยรู้จัก ของขวัญที่ให้แก่กันในภพนี้ คนที่กำลังมีชีวิตอยู่เท่านั้นจึงจะรับได้ และด้วยเหตุที่ข้าพเจ้าจะต้องตายอยู่ ณ บัดนี้แล้ว คลังสมบัติในโลกนี้จะตกเป็นของข้าพเจ้าได้อย่างไร?"

เจ้าชายนูแมนตอบว่า "ตกลงเป็นอันว่าเราหมดหนทางช่วยเหลือเจ้าแล้ว"

ฮันซาล่ากราบบังคมทูลว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้น ขอให้พระองค์โปรดพักโทษไว้ก่อน ให้ข้าพเจ้าเดินทางกลับไปหาภรรยาและเพื่อทำ

พินัยกรรมให้เรียบร้อย ข้าพเจ้าจะกลับมาที่นี่ในวันแห่งความชั่วร้ายของปีหน้า"

เจ้าชายนูแมนตกลง แต่ขอให้ฮันซาล่าหาผู้ค้ำประกันเพื่อว่าถ้าหากฮันซาล่าผิดสัญญา ผู้ค้ำประกันคนนั้นต้องตายแทน ฮันซาล่าหมดหนทาง เขาหันไปมองรอบๆ ทันใดนั้น สายตาของเขาก็เพ่งมองไปยังข้าราชการคนหนึ่งของเจ้าชายนูแมน คนๆ นี้มีชื่อว่า ซาริค เป็นบุตรของแอมร์ (แอมร์เป็นบุตรของเคอร์แห่งเมืองเซบาน) ฮันซาล่าจึงเอ่ยถ้อยทำนองดังนี้ "ดูกร เพื่อนร่วมชีวิต บุตรของแอมร์ หนทางหนีรอดจากความตายนั้นมีอยู่หรือ? ดูกร พี่ชายของคนล้ำค่า พี่ชายของคนไร้ญาติขาดมิตร พี่ชายของเจ้าชายนูแมน ในกาลปัจจุบัน ท่านคือผู้ค้ำประกันให้แก่ซิค บัดนี้ขุนนางเซบานผู้สูงส่งสถิตอยู่ ณ ที่ใด ขอให้พระผู้ทรงเมตตาจงปราณีเขาด้วยเถิด" เมื่อซาริคได้ฟังดังนั้นก็ได้แต่ตอบเพียงว่า "ดูกร น้องชายคนเราไม่ควรวางชีวิตของตนเป็นเดิมพันให้แก่การพนัน" มาถึงตอนนี้ ฮันซาล่าผู้รับเคราะห์ก็สิ้นสุดหนทางจะหันหน้าไปพึ่งใคร ทันใดนั้น ควารัด บุตรชายของอาดจาแห่งแคว้นคาลไบท์ลุกขึ้นยืนเสนอตัวว่าจะเป็นผู้ค้ำประกัน ยอมตกลงรับเงื่อนไขที่ว่า ถ้าเขาไม่สามารถส่งมอบฮันซาล่าผู้เคราะห์ร้ายให้แก่เจ้าชายในปีแห่งความชั่วร้ายที่จะมาถึงได้ ตัวเขาเองจะยอมให้เจ้าชายนูแมนประหารตามพระราชประสงค์ต่อไป เมื่อตกลงกันได้ตามนี้ เจ้าชายนูแมนก็ทรงพระราชทานอุลูลให้แก่ฮันซาล่าห้าร้อยตัว จากนั้นจึงส่งเขากลับบ้าน

เมื่อถึงยามอรุณเบิกฟ้าในวันแห่งความชั่วร้ายของปีถัดมา เจ้าชายนูแมนทรงเสด็จออกประกอบพิธีตามธรรมเนียมอย่างเอิกเกริก ทรงมุ่งหน้าไปยังอนุสาวรีย์ของปิยมิตรที่ได้พระราชทานสมญานามไว้ว่า ผู้ที่ชุ่มโชกไปด้วยโลหิต ปีนี้พระองค์ทรงนำควารัดไปด้วยหมายจะให้เขาเป็นที่รองรับความพิโรธของพระองค์ บรรดาข้าราชการบริพารคนสำคัญๆ ของรัฐถึงกับออกปากขอความเมตตาจาก

เจ้าชาย ขอให้พระองค์ระงับการประหารไว้จนกว่าตะวันจะตกดิน พวกเขายังมีความหวังว่าสันชาล้าจะกลับมา คำขอนี้ขัดกับความต้องการของเจ้าชาย เพราะแท้ที่จริงแล้วพระองค์มีเจตจำนงจะไว้ชีวิตสันชาล้าในฐานะที่ครั้งหนึ่งเขาเคยมีน้ำใจดีต่อพระองค์ด้วยการสังหารควาร์ตแทนเสีย ครั้นเมื่อดวงตะวันใกล้จะลับฟ้า ควาร์ตถูกเปลื้องผ้าออก พร้อมที่จะถูกบั่นศีรษะ ทันใดนั้น ม้าวิ่งเต็มฝีเท้าตัวหนึ่งก็ปรากฏให้เห็นอยู่ลิบๆ เจ้าชายนูแมนเห็นดังนั้นก็รับสั่งถามเพศฆาตว่า "ม้าชกข้ายู่ทำไม?" เหล่าเสนาบดี ณ ที่นั้นต่างทูลว่า "คนที่กำลังมาอาจจะสันชาล้าก็ได้" และเมื่อม้าวิ่งใกล้เข้ามา พวกเขา ก็เห็นว่าเป็นสันชาล้านั่นเอง หาใช่ใครอื่นไม่

เจ้าชายนูแมนทรงกริ้วอย่างยิ่ง ตรัสว่า "เจ้านีช่างเชอช้าเสียนี้กระไร! เจ้าได้รอดพ้นไปจากกรงเล็บแห่งความตายแล้วครั้งหนึ่ง ครั้งนี้จะต้องช่วยให้ความตายมาถึงเจ้าเป็นหนที่สองหรือ?"

สันชาล้ากราบบังคมทูลว่า "ความคิดที่จะปฏิบัติตามคำปฏิญาณ ทำให้พิฆแห่งความตายกลับเป็นมธุรสในปาก กลายเป็นความโอชาที่ปลายลิ้น"

เจ้าชายนูแมนตรัสถามสันชาล้าว่า "อะไรเป็นเหตุจงใจให้เจ้าเป็นคนทีวางใจได้ ทั้งยังมีความซื่อตรงต่อพันธสัญญา และใส่ใจรักษาคำที่สาบานไว้เยี่ยงนี้?" สันชาล้าทูลตอบว่า "เหตุจงใจนั้นคือความศรัทธาที่มีต่อพระผู้ทรงเป็นเอก ประกอบกับความเชื่อถือในบรรดาพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์ทรงประทานลงมาให้" เจ้าชายนูแมนตรัสถามต่อไปอีกว่า "เจ้านับถือศาสนาอะไร?" สันชาล้าตอบว่า "ลมหายใจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์เจ้าฟื้นคืนชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเดินตามวิถีธรรมอันเที่ยงตรงของพระเยซู พระผู้ซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า" เจ้าชายนูแมนได้สดับดังนั้นก็ตรัสว่า "ขอให้เราได้หายใจรับเอาความหอมหวานของพระวิญญาณดวงนี้ด้วยเถิด"

ฮันชาล่านั้นเองที่เป็นผู้อัญเชิญพระหัตถ์บริสุทธิ์แห่งการนำทางชีวิตออกมาจากอ้อมอกแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า ให้ความสว่างแก่จักขุและมโนธรรมของผู้ที่เห็นแสงธรรมในคำสั่งสอนของพระเยซู หลังจากที่เจ้าชายนูแมนและเหล่าเสนาบดีได้ฟังฮันชาล่ำท่องพระธรรมวจนะด้วยกระแสน้ำเสียงหวานปานระฆังแล้วพลันคลายความเชื่อและการสักการบูชาวัตถุ บังเกิดความศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้า ต่างกล่าวขึ้นว่า "อนิจจา อนิจจา เพราะพวกเราละเลยพระกรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้นี้เอง พวกเราจึงถูกปิดกั้นจากความเมตตาอันยาวนาน มิได้รับพิรุณที่หลั่งลงมาจากเมฆแห่งความปรานีของพระผู้เป็นเจ้า" ด้วยประการฉะนี้ พระราชาผู้ได้เดินในบาทวิถีอันเที่ยงตรงก็ทำลายอนุสาวรีย์ที่เรียกว่า แต่ผู้ที่ชุ่มโชกไปด้วยโลหิตทั้งสองแห่งทิ้งเสีย ทั้งยังสำนึกได้ว่าพระองค์ทรงกดขี่ข่มเหงประชาชนมามากเพียงใด หลังจากนั้น ก็ทรงครองบ้านเมืองด้วยความเป็นธรรมสืบต่อมา [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ก่อนจะเล่าเรื่องนี้ พระอับดุลบาฮาได้เขียนไว้ว่า "...การเผยแพร่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าจะต้องกระทำด้วยการแสดงออกซึ่งความเพียบพร้อมสมบูรณ์ของมนุษย์ ด้วยนิจัยใจคออันเป็นเลิศและความนาคบหาสมาคม ถึงพร้อมด้วยคุณลักษณะทางจิตวิญญาณ" [2]

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Secret of Divine Civilization* หน้า 46-51

[2] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Secret of Divine Civilization* หน้า 46

65

กษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงหลักแหลมในการพยากรณ์ [The King of Egypt Was Astute in His Forecast]

* * * * *

" ในยุคนี้ ธรรมที่เทศนามาจากยอดธรรมาสน์คือพระวจนะที่สรรเสริญพระนามอันอุดมพรของพระองค์อย่างอ่อนน้อมถ่อมตนที่สุด และจากยอดสุเหรามีเสียงดังกึกก้องที่เรียกเหล่าศาสนิกชนของพระองค์ให้มาบูชาพระองค์"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ณ กาลครั้งหนึ่งมีขบวนอูฐของพ่อค้าจากเมืองเมกกาผ่านมาทางดินแดนประเทศซีเรีย กษัตริย์อียิปต์ในสมัยนั้นทรงพระบัญชาให้หัวหน้าคณะขบวนมาเข้าเฝ้าพระองค์ และ อาบู โซเฟียน^[2] ซึ่งเป็นหัวหน้าก็ถูกนำเข้ามาเฝ้าตามพระบัญชา พระมหากษัตริย์ทรงตรัสกับเขาว่าพระองค์ได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับ ฮิจาด^[3] และพระองค์ทรงพระประสงค์จะทราบความจริงว่าเกิดอะไรขึ้น ณ ที่นั้น

อาบู โซเฟียน กล่าวว่า "ไม่มีอะไรสำคัญ มีชายที่มีพื้นฐานจากการเป็นเด็กกำพร้าที่ไร้การศึกษาคนหนึ่งชื่อ มุฮัมหมัด เขาผู้นี้ร่วมมือกับโจรปล้นคนเดินทางและคนชั้นต่ำอีกหลายคน หาเลี้ยงชีพด้วยการขโมยและปล้นขบวนอูฐ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่โจรกลุ่มนี้ปล้นและยึดทุกอย่างของพวกเราไป เราจึงต้องรวบรวมกองขบวนอูฐที่

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 26

[2] เป็นศัตรูของพระศาสดามุฮัมหมัดและเป็นผู้นำขบวนการกองทัพซึ่งต่อสู้กับมุสลิมในสงคราม Badr ส่งผลให้ได้รับชัยชนะเหนือเมกกา เขาประกาศรับเป็นอิสลาม

[3] อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของอาหรับในบริเวณเมืองศักดิ์สิทธิ์คือเมกกะและมาดีนา

ประกอบด้วยชายฉกรรจ์และเสบียงอาหารจำนวนมาก การเตรียมตัวอย่างดีเช่นนี้ทำให้เรามีภูมิคุ้มกันให้รอดพ้นจากการถูกปล้น"

พระมหากษัตริย์ทรงตรัสแก่เขาว่าพระองค์ไม่สนพระทัยกับเรื่องที่เขาเล่ามาและตรัสว่าพระองค์ทรงมีคำถามบางข้อและต้องการคำตอบตามจริง พระองค์ทรงตรัสต่อไปว่า "ข้าจะตรวจสอบด้วยตนเองและถ้าหากข้าพบว่าคำตอบของเขาผิด ข้าก็จะลงโทษเจ้าในตอนเช้าผ่านดินแดนนี้อีกในปีหน้า ดังนั้นจงระวัง จงตอบคำถามของข้าทุกข้อด้วยความจริง อาบู โซเฟียน ให้สัญญาว่าจะพูดความจริงทั้งหมด จากนั้นพระมหากษัตริย์ทรงถามว่า "ท่านที่ชื่อมุฮัมหมัดคนนี้วิกลจริตมากก่อนที่จะท่านจะอ้างสิทธิ์หรือเปล่า?"

อาบู โซเฟียน ตอบว่า "ไม่ พระองค์มิใช่คนวิกลจริต"

"พระองค์เป็นเจ้าของชายหรือเปล่า?"

อาบู โซเฟียน ตอบว่า "เปล่า"

พระมหากษัตริย์ถามต่ออีกว่า "ความเป็นอยู่ของพระองค์ดีขึ้นหรือสบายขึ้นไหมหลังจากที่พระองค์อ้างสิทธิ์"

อาบู โซเฟียน ตอบว่า "ไม่เลย ตรงกันข้าม พระองค์กลับสิ้นหนทางและกลายเป็นคนเร่รอน"

พระมหากษัตริย์ทรงหยุดชั่วคราวและถามขึ้นอีกว่า "พระองค์ทรงลดการอ้างสิทธิ์ลงหรือเบาแรงลงหลังจากที่ทรงเป็นเป้าของการประหารหรือเปล่า?"

"เปล่าเลย กลับทรงทำงานอย่างไม่ละลดและมากขึ้นด้วย"

พระมหากษัตริย์ทรงถามขึ้นอีกว่า "พระองค์ยังคงรักคิบบหรือเสียหลักไปแล้ว?"

อาบู โซเฟียน อธิบายว่า "ประชาชนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เข้ามาห้อมล้อมพระองค์และเห็นด้วยกับความคิดของพระองค์"

" ผู้คนที่เข้ามานับถือพระองค์เป็นคนรวย เป็นคนที่มียศบรรดาศักดิ์หรือมาจากหมู่คนจนหรือคนเร่ร่อนพเนจร?"

" ไม่มีคนที่มีความรู้หรือคนร่ำรวยในหมู่คนของพระองค์เลย"

พระมหากษัตริย์ทรงตรัสถามว่า "ประชาชนที่ยอมรับนับถือพระองค์กลายเป็นคนที่น่าเคารพ มีความสุขสบายหรือร่ำรวยขึ้นไหม?"

" ไม่เลย พวกเขาทั้งหมดถูกเย้ยหยัน และถูกไล่ให้ไปจากบ้านพวกเขาเอง"

พระมหากษัตริย์หยุดคิดสักครู่และแล้วจึงถามคำถามสุดท้ายว่า "บรรดาผู้ที่ถูกขังขังและไร้ที่อยู่อาศัยเพราะพวกเขามีความเชื่อในพระศาสดามุฮัมมัดมีความศรัทธาในศาสนาลดลงหรือมากขึ้น? อาบู โซเฟียน ทูลตอบว่า "ไม่ลดลงเลย ในทางตรงกันข้าม พวกเขากลับมีความศรัทธาอย่างแน่วแน่มั่นคงและความศรัทธาก็ทวีมากขึ้นด้วย"

พระมหากษัตริย์ได้ยืนดั่งนั้นก็บัญชาว่า "ดูกร อาบู โซเฟียน เป็นหน้าที่ของเจ้าที่จะเป็นศาสนิกชนของพระองค์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้"

อาบู โขเฟียน กล่าวว่ "ไม่เป็นแน่นอน พระองค์มิได้มีค่าควรแก่ตำแหน่งนี้เลย พระองค์จะเลื่อนหายไปหรือไม่ช้า"

พระมหากษัตริย์ทรงตอบว่า "อนิจจา เจ้าผู้นำสงสาร ดูเจ้าไม่เข้าใจอะไรเลย ถ้าหากเจ้าตอบคำถามเราด้วยความเป็นจริง ไม่เพียงแต่เจ้าและชนเผ่าอาหรับเท่านั้นแต่รวมถึงพระจักรพรรดิแห่งกรุงโรมและข้าด้วยที่จะต้องนับถือศรัทธาพระองค์ในไม่ช้า หาไมแล้ว พระองค์ก็จะบีบบังคับให้เรายอมรับ" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับความก้าวหน้าของศาสนาของพระองค์เป็นเจ้าและชี้ให้เห็นความจริงที่ว่า อำนาจทางโลกไม่สามารถหยุดยั้งความเจริญของศาสนาได้ ท่านยกตัวอย่างที่เกิดในประวัติศาสตร์ให้เห็นความไร้เหตุผลจากการต่อต้านของเหล่าผู้ตั้งรับต่อศาสนาในอดีต

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 2 หมายเลข 7 หน้า 8-9 (ภาคภาษาเปอร์เซีย)

66

เพราะว่า "เรา" โอบอุ้มอาบูบาคร์ เขาจึงกลายเป็นพระเจ้ากาหลิบ

[Since 'We' Encompassed Abú-Bakr, He Became the Caliph]

* * * * *

" การจากไปของพระศาสดามุฮัมมัด ผู้เป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้า จากบ้านเกิดเมืองนอนของพระองค์กลายเป็นที่มาของการเทิดพระ วจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า และการเนรเทศพระผู้ทรงความ วามอันศักดิ์สิทธิ์นำไปสู่การเผยแพร่และการเปิดเผยพระธรรมจาก พระผู้เป็นเจ้าไปทั่วอาณาบริเวณ "[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

หลังจากที่พระศาสดามุฮัมมัดทรงอพยพไปยังเมืองเมดีนา และ ทรงได้รับความดูแลและความคุ้มกันจากพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ ทรงตรัสกับอาบูบาคร์ [2] ซึ่งอยู่ในขณะเดินทางว่า "จงอย่าเศร้า เสียใจ พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเราจริงๆ " ประโยคนี้แหละที่ ทำให้อาบูบาคร์ ซึ่งก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งกษัตริย์แห่งตรกิ บางคนให้ ความเห็นสรุปเป็นเชิงพิสูจน์เหตุผล [3] ว่าอาบูบาคร์ ซึ่งรวมอยู่ใน คำว่า "กับเรา" เขาจึงกลายเป็นกษัตริย์แห่งตรกิ

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

หัวข้อนี้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการที่พระอับดุลบาฮาเดินทางไป โลกซีกตะวันตก

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 281

[2] เป็นพระเจ้ากาหลิบองค์แรก

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Zarqání, Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 1 หน้า 227

67

คำสัญญาอันน่าอัศจรรย์ของพระมุฮัมหมัดเกิดขึ้นจริง
[Muhammad's Fantastic Promises Were Fulfilled]

* * * * *

" คำสัญญาของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นความจริง จงอย่าให้ชีวิตในปัจจุบันหลงเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า "[1]

พระมุฮัมหมัด

* * * * *

ในระหว่างการขุดสนามเพลาะ ชาวมุสลิมไม่สามารถเคลื่อนย้ายหินก้อนใหญ่ได้ พระมุฮัมหมัดทรงรู้สึกรำคาญพระหทัย ทรงดีห็นนั้นด้วยไม้พลองและทรงตรัสว่า "คอยดูนะเหล่าศัตรูจะพ่ายแพ้" พระองค์ทรงดีก่อนหินอีกครั้งแล้วตรัสว่า "จงดูนะ อาณาจักรของจักรพรรดิ (อาณาจักรโรมัน) จะได้รับชัยชนะ เมื่อทรงดีครั้งที่สามอีก ทรงตรัสว่า คอยดูนะ อาณาจักรของ โครสโรว์ (อาณาจักรเปอร์เซีย) จะได้รับชัยชนะ"

ผู้ที่ติดตามพระองค์ต่างพากันประหลาดใจที่ได้ยินพระมุฮัมหมัดตรัสเช่นนั้น และศาสนิกชนที่ปากอ่าวใจอย่าง [2] กลับเริ่มดูหมิ่นดูแคลนพระศาสดา มีคนหนึ่งพูดกับอีกคนหนึ่งว่า "บุคคลเช่นนี้สัญญากับเราว่าจะได้รับความมั่งคั่งของกรุงโรมและเปอร์เซียได้อย่างไรในเมื่อตอนนี้เรากำลังหวาดกลัวมากจนไม่สามารถออกไปถ่ายทุกขี้ได้" พวกเขาปากอ่าวใจอย่างเหล่านี้พูดให้ร้ายพระองค์

ไม่นานหลังจากนั้น คำสัญญาของพระองค์ได้กลายเป็นความจริงและอิสลามก็ประสบชัยชนะ ทั้งนี้เพราะศาสนาอิสลามได้รับพลัง

[1] พระคัมภีร์โคหอราน 31: 33

[2] คนหน้าไหว้หลังหลอกที่สรรเสริญหรือแสดงความจงรักภักดีอิสลามแต่ปาก แต่กลับวิพากษ์วิจารณ์อิสลามทุกครั้งที่มีโอกาส

ความช่วยเหลือจากสวรรค์ ณ วันที่ได้รับชัยชนะ พวกปากอย่างใจ
อย่างไดยินเสียงร้องตะโกนดังนี้ " สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นไปตามที่พระ
ผู้เป็นเจ้า และศาสนทูตของพระองค์ทรงสัญญากับเราไว้"

สงครามคราวนี้มีนักรบแค่ 700 นาย 300 นายในจำนวนนี้มีทั้งคน
ปากอย่างใจอย่าง คนใจรวนเรและคนไม่มั่นคงในการรับนับถือ
ศาสนา เมื่อพวกเขาเดินทางถึงพระราชวังของ โครสโรว์ ^[1] และ
เห็นว่าคำสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าเกิดขึ้นจริงๆ พวกเขาจึงเกิด
ความละอายและเสียใจ ^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้ผู้ที่มาพบท่านฟังว่าความทนทุกข์ทรมาน
ของพระบาฮาอุลลาห์และการถูกเนรเทศติดต่อกันหลายครั้งหลาย
คราจะนำมาซึ่งผลดีแก่โลกนี้มากมายหลายประการ ท่านยังกล่าว
ด้วยว่าผลดีดังกล่าวเป็นที่ประจักษ์แจ่มแก่บรรดาผู้ที่มีใจเป็นธรรม

* * * * *

---

[1] ยศหน้าพระนามกษัตริย์เปอร์เซียในรัชสมัยราชวงศ์ Sassanid

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 156
Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 19

68

ชาวยิวผิดคำสัญญาและต้องชดใช้กรรมอย่างสาสม [The Jews Broke Their Promise and Paid a Heavy Price]

* * * * *

" ประชาชนจำนวนมากเพียงไรที่มุ่งต่อกรกับพระมุฮัมมัดผู้ทรง
เป็นพระอัครทูตของพระเจ้าและในที่สุดพวกเขาาก็ถูกลดทอน
ลงจนไม่เหลืออะไร"^[1]

พระบ๊อบ

* * * * *

ชาวยิวทำข้อตกลงกับพระศาสดามุฮัมมัดโดยสัญญาว่าจะ
ประพฤติตนอย่างดีเพื่อตอบแทนความคุ้มครองปกป้องที่พวกเขา
ได้รับจากพระองค์ แต่ทั้งๆ ที่ทำสัญญากันแล้ว พวกเขากลับหัน
ไปร่วมมือกับ Quraysh^[2] และเข้าร่วมกองทัพโจมตีอิสลาม พวกเขาจับพระศาสดามุฮัมมัดและเหล่าสานุศิษย์ของพระองค์และ
บังคับพวกเขาให้ชุดคุคลอง ปรากฏว่ามียิว^[3] คนหนึ่งหลบหนีไป
เข้าค่ายชาวมุสลิม ก่อให้เกิดความแตกร้าวระหว่างยิวและ
Quraysh เหตุการณ์นี้พัฒนาไปสู่การพิทักษ์รักษาอิสลามและ
ปกป้องอิสลามจากกลอุบาย ศัตรูที่หักล้างข้อตกลงกับพระ
ศาสดามุฮัมมัดจำนวน คนถูกถอนรากถอนโคนภายในหนึ่ง 700
วัน หาไม่แล้วพวกเขาก็จะยังร่วมมือกับชนเผ่าต่างๆ เพื่อทำลาย
ล้างอิสลาม^[4]

[1] พระบ๊อบ จากหนังสือ *Selections* หน้า 132

[2] ชนเผ่าพระศาสดามุฮัมมัด สมาชิกของเผ่านี้ประหัตประหารพระองค์และสาวกของ
พระองค์อย่างหนักหน่วง

[3] ชื่อของเขาคือ Nu'aym ibn Mas'ud เพิ่งเปลี่ยนศาสนามาเป็นอิสลามและมีคนจำนวน
ไม่มากทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้

[4] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u'-'Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 130

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

หลังจากที่พระอับดุลบาฮาอ่านประวัติศาสตร์ตอนนี้ ท่านกล่าวว่า
การสถาปนาอิสลามและการรักษาบูรณภาพเป็นไปอย่าง
ยากลำบากในสภาวะดังกล่าว ทั้งยังเพิ่มเติมว่าอิสลามถูกบรรดาผู้
ที่ไม่ทราบประวัติความเป็นมาเข้าใจผิด ทั้งยังไม่ตระหนักใน
อัจฉริยภาพที่มาจากสวรรค์

* * * * *

69

ลาของพระเจ้ากาหลิบกลับสู่เมือง โดยที่ไม่มีพระเจ้ากาหลิบกลับมาด้วย

[The Caliph's Donkey Returned to Town without Him]

* * * * *

" ดูกร! บุตรแห่งมนุษย์ จุดหมายเบื้องมุลฐานของการตั้งใจให้มี ศรัทธาในศาสนา คือ การช่วยอารักขาผลประโยชน์และส่งเสริม ความเป็นหนึ่งเดียวกันของมนุษย์ชาติและช่วยทำนุบำรุงความรัก และมิตรภาพในหมู่มนุษย์ จงอย่ายอมให้ศาสนาเป็นต้นเหตุของ ความบาดหมาง ความไม่ลงรอย ความเกลียดชังและความเป็นอริ ต่อกัน"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่ง al-Hákim bi'l-Amr^[2] สั่งการให้ชาวยิวและชาวคริสเตียนมาพบและถามพวกเขาว่า "พวกเจ้าจะรออีกนานเท่าไรจึงจะได้พบพระผู้อยู่ในคำสัญญา?"

พวกเขาตอบว่า "อีกหนึ่งร้อยปี"

al-Hákim bi'l-Amr คาดคั้นให้ตอบคำถามเดียวกันนี้อีก

พวกเขาตอบว่า "อีกสี่ร้อยปี"

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 215

[2] เป็นพระเจ้ากาหลิบองค์ที่หกในราชวงศ์ฟาตามิด ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 1539-1564 (ค.ศ. 996-1021) รู้จักกันในฐานะเป็นผู้อก่อตั้งดรุษ ซึ่งเป็นนิกายหนึ่งของอิสลาม

al-Hákim bi'l-Amr กล่าวต่อไปอีกว่า "สี่ร้อยปีที่ว่านั้นผ่านพ้นไปแล้วแต่พวกเจ้าก็ยังปฏิเสธพระผู้ผู้นั้นอยู่" จากนั้น al-Hákim bi'l-Amr ก็สั่งการให้สวมปลอกคอชาวคริสเตียนแต่ละคนด้วยกางเขนโลหะอันหนักอึ้ง และให้ขวยวิวแต่ละคนสวมต่างหูที่หนัก 100 กรัม

ขวยวิวที่นำส่งสารต้องเดินไปตามถนนด้วยต่างหูที่หนักและเมื่อไรที่รุหุที่เจาะไว้ขาดเพราะไม่สามารถทานน้ำหนักต่างหูคู้้น เขาก็จะได้รับความทรมานด้วยการถูกเจาะหูใหม่เพื่อคล้องต่างหูคู้เดิมมีอยู่ครั้งหนึ่งที่มีผู้พบว่าขวยวิวคนหนึ่งถูกเจาะหูจนพรุณไปทั่วใบหูทำให้ไม่สามารถหาพื้นผิวเนื้อเพื่อเจาะรุใหม่ได้อีก

วันหนึ่ง al-Hakim bi'l-Amr ออกเดินทางด้วยลาของเขา ลักครูลาตัวนั้นก็วิ่งกลับมาแต่ไม่มี al-Hakim bi'l-Amr นั่งกลับมาด้วย พวกเขาจึงพากันออกตามหาและพบเสือเป็อนเลือดของเขา ต่อมาเป็นที่รู้กันว่าน้องสาวของเขาคือผู้จ้างวานคนมาทำการสังหาร กฎมณเฑียรบาลของ al-Hakim bi'l-Amr กำหนดให้น้องสาวของตนเป็นผู้สำเร็จราชการแทนบุตรชาย แต่ต่อมาเมื่อบุตรชายของ al-Hakim bi'l-Amr เติบใหญ่ขึ้นแล้ว เขาก็ได้สังหารผู้เป็นนำของตนเอง ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาอธิบายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์บางตอนช่วงของชาวดรูส

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Ishráq Khávarí, Muhádirát* หน้า 188-9

70

ทาเฮเรย์อาสาแสดงให้ มุสลิมที่เคร่งครัดศรัทธาคนนี้เห็นพระผู้เป็นเจ้า [Táhirih Offered to Show God to This Devout Muslim]

* * * * *

" จงกล่าวว่า ! เจ้าเห็นไหมว่า พระผู้้นั้นคือพระผู้ซึ่งแสดงการ
ปรากฏของพระองค์พระผู้ซึ่งไม่สามารถจะเป็นที่รู้ได้ พระผู้ซึ่งแล
ไม่เห็นในบรรดาผู้ที่แลไม่เห็น"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ทาเฮเรย์ได้มีโอกาสพบชาวมุสลิมที่เคร่งครัดศรัทธากำลังสวด
มนต์อยู่ เธอจึงถามชายผู้นั้นว่า : "ขอถามหน่อยว่าท่านกำลังส่ง
กระแสจิตสวดมนต์ถึงผู้ใด?" ชายคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้ากำลัง
สวดมนต์ถึงพระผู้ซึ่งเป็นสารัตถะของความเมตตา พระผู้ทรงเป็น
ธาตุแท้แห่งความศักดิ์สิทธิ์" ทาเฮเรย์ยิ้มและกล่าวว่า "จิตของ
ท่านไปถึงพระเป็นเจ้าของท่านแล้ว ท่านได้ไปอยู่กับพระองค์ใน
จินตนาการของท่านแล้ว! ที่ข้าพเจ้าจะให้ท่านได้เห็นในวันนี้คือ
พระบ็อบ พระเป็นเจ้าของท่านสถิตในใจเป็นจินตภาพ แต่ที่เรา
แสดงให้เห็นนั้นเที่ยงแท้แน่นอน น้ำทั้งหมดในทะเลจะบรรจุใน
ถ้วยเล็กๆ ได้อย่างไร?" ^[2]

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 30

[2] บันทึกของคุณจุเลียต ทอมป์สัน หน้า 91

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาอธิบายเกี่ยวกับความจริงที่ว่า มนุษย์มุ่งจิตสู่
พระผู้เป็นเจ้าโดยผ่านทางพระผู้แสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้า พระ
อับดุลบาฮาตั้งข้อสังเกตว่าประชาชนที่บูชาพระเจ้าในจินตภาพ
นับว่าตกอยู่ในความมมงาย

* * * * *

71

พระบ็อบทรงรำลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา [The Báb Remembered God at All Times]

* * * * *

" เป็นหน้าที่ของเจ้าที่จะต้องคำนึงและไตร่ตรองพระวามะของพระองค์ในหัวใจ และจงขอร้องพระองค์อย่างอ่อนน้อมถ่อมตน และจงตั้งตนเองอยู่ในศาสนาแห่งความประเสริฐของพระองค์"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

พระบ็อบผู้ทรงเป็นที่สักการบูชาทรงตรัสไว้ว่า "ข้าพเจ้าทำการค้าในร้านตอนที่ยังอายุน้อย เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าจะต้องเขียนจำหน่ายห่อสินค้าหรืออ่านฉลากสินค้า ข้าพเจ้าจะก้มและน้อมศีรษะต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า ด้วยวิธีนี้ข้าพเจ้าจะมีพระผู้เป็นเจ้าในใจตลอดเวลาแม้กระทั่งในระหว่างการทำงานเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้ เป้าหมายของข้าพเจ้าอยู่ที่พระผู้เป็นเจ้าในทุกสถานการณ์ พระองค์ทรงอยู่ในสายตาของข้าพเจ้า"^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาแนะนำเพื่อนๆ ว่า พวกเขาจะต้องระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าในระหว่างที่ทำกิจกรรมประจำวัน

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 241

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Ḥabíb* เล่มที่ 1 หน้า 28

72

พระศาสดาที่ปราศจากผ้าโพกพระเศียรสีเขียว [A Prophet without a Green Turban?]

* * * * *

" ถ้าเราเป็นคนที่รักแสง เราย่อมรักแสงนั้นไม่ว่าจะสาตมาจาก ตะเกียงดวงใด แต่หากถ้าเรารักแค่ตัวตะเกียงและถ้าแสงของ ตะเกียงนั้นถูกถ่ายไปสู่ตะเกียงดวงอื่นแล้ว เราจะยอมรับหรือไม่ ยอมรับตัวตะเกียงก็ได้" ^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ในระหว่างเวลาที่พระบ็อบทรงถูกศัตรูขับไล่จากที่หนึ่งไปสู่อีกที่ หนึ่งนั้น มีอยู่เมืองหนึ่งที่ศาสนิกชนคนหนึ่งไม่เคยเห็นพระองค์มา ก่อนเลย เขาได้ยินมาว่าพระบ็อบทรงโพกพระเศียรสีเขียว เหมือน บรรดาผู้สืบสกุลมาจากพระศาสดา มุฮัมหมัด ศาสนิกชนคนนี้ไป พบกับพระบ็อบและมองหาผ้าโพกพระเศียรที่เป็นสีเขียว บังเอิญ ก่อนที่เขาจะมาถึงพระบ็อบทรงถอดผ้าโพกสีเขียวออกแล้วทรง สวมพระมาลาแบบที่ชาวเปอร์เซียใส่กัน ดังนั้นชายผู้นี้จึงไม่ได้ คุกท่ายแสดงความรู้จักพระองค์ พระบ็อบจึงตรัสเป็นเชิงล้อเล่นกับ เขาว่า "เราได้ยินมาว่าท่านเป็นศาสนิกชนผู้มีความเชื่อในศาสนา ยุคใหม่นี้ อะไรทำให้ท่านเปลี่ยนไป?"

ชายผู้นั้นตอบว่า "ความเป็นพระศาสดาของพระมุฮัมหมัดดูได้จาก พระคัมภีร์ภาษาอาหรับที่โน้มน้าวและจับใจ ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า พระศาสดาผู้อ่อนวัยสำหรับยุคนี้เข้ามาซึ่งการเผยแพร่ภาษาอาหรับ และเปอร์เซียอันโน้มน้าวใจซึ่งมีพลังหนุนมาจากพระวณะของพระ ศาสดา มุฮัมหมัด"

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 152

พระบ็อบทรงตรัสว่า "ด้วยประการที่กล่าวมา เจ้าเชื่อว่าใครกันที่เผยพระธรรมนี้?"

จากนั้น พระองค์ก็ทรงเริ่มลิขิตพระธรรมบท นำหมึกสีน้ำเงินเหลวไว้บนกระดาษที่ใสดั่งแก้ว ชายผู้นั้นรู้สึกเต็มตื่นในหัวใจ เขาอุทานขึ้นมาว่า บุคคลที่ลิขิตได้เช่นนี้ต้องเป็นพระผู้แสดงธรรมของพระผู้เป็นเจ้า " แต่เหตุใดพระองค์จึงมิได้สวมผ้าโพกพระเศียรสีเขียว?" [1]

* * * * *

ข้อคิด

พระอับดุลบาฮาเล่าให้บรรดาผู้ที่มาชุมนุมเห็นว่าพระผู้ทรงแสดงธรรมของพระผู้เป็นเจ้าเป็นที่ยอมรับเพราะทรงมีคุณธรรมของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในพระองค์ มิใช่ดูจากลักษณะภายนอกของพระองค์ที่ปรากฏให้เห็น มิใช่ดูที่ชื่อหรือสิ่งอื่นใด

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 14 หมายเลข 6 หน้า 181

73

พระบ็อบไม่ทรงยอมประนีประนอมหลักการของพระองค์ [The Báb Did Not Compromise His Principles]

* * * * *

" พระผู้ทรงแสดงธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ทรงปลดโลกของมนุษยชาติให้เป็นอิสระจากสิ่งที่ไม่สมบูรณ์ซึ่งห้อมล้อมมนุษยชาติอยู่และทำให้มนุษย์เผยออกมาซึ่งความงามแห่งความดีเลิศของสวรรค์"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

บรรดาพ่อค้าแห่งเมืองบูเชอร์^[2] มักจะถือธรรมเนียมปฏิบัติ เดอะบิธรรมเนียมที่ว่านี่คือ หลังจากที่พ่อค้าตกลงซื้อขายและกำหนดราคากันแล้ว ผู้ซื้อจะขอส่วนลดจากราคาที่ตกลงกันไว้ ณ จุดที่จ่ายค่าสินค้า ด้วยวิธีนี้ ผู้ซื้อก็จะได้รับเงินบางส่วนคืนจากผู้ขาย

วันหนึ่งผู้ค้ากลุ่มหนึ่งมาหาพระบ็อบและตกลงจะซื้อครามจำนวนมาก หลังจากตกลงตามนี้แล้ว พวกเขาก็นำครามไปยังร้านของตนเอง เมื่อเวลาจ่ายเงินมาถึง พวกเขาขอให้พระบ็อบลดราคาให้

พระบ็อบไม่ทรงยอมตกลง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ผู้ซื้อทั้งหมดได้ตกลงรับเรื่องราคาและข้อกำหนดแล้ว การซื้อขายเสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว พระองค์จึงทรงปฏิเสธที่จะลดราคาให้พวกเขาขึ้นกรานในคำขอ แต่พระบ็อบยังคงปฏิเสธ

พวกเขากล่าวกับพระองค์ว่า "ในเมืองนี้ยังถือธรรมเนียมเดอะบิกันอยู่"

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 466

[2] เมืองท่าทางภาคใต้ของอิหร่าน

พระบ็อบทรงตอบว่า "ในไม่ช้าธรรมเนียมที่ไม่ดีเหล่านี้จะถูกเปลี่ยนไป"

ไม่ว่าพวกเขาจะรวมตัวกันขอลดราคาเท่าใด พระบ็อบก็ยังคงจุดยืนของพระองค์เอง พระองค์ทรงตรัสกับพวกพ่อค้าว่า ถ้าพวกเขาคิดว่าราคาที่กำหนดไว้สูงเกินไป พวกเขาก็สามารถนำสินค้ามาคืนได้

แต่พวกเขาก็ยังคงพูดซ้ำๆ ซากๆ ว่า "เดอะบี เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในหมู่คนในเมืองนี้"

พระบ็อบทรงตรัสว่า "ข้าพเจ้าต้องการหยุด มิให้มีธรรมเนียมนี้อีกต่อไป"

พวกเขาพูดต่อว่า "พวกเราซื้อสินค้าและนำไปยังร้านของพวกเราแล้ว การนำมาคืนทำให้เสียความเชื่อถือทางการค้า"

พระบ็อบทรงตอบว่า "แล้วแต่พวกท่าน พวกท่านอาจถือว่าการซื้อขายสมบูรณ์แล้ว แต่ไม่มีเดอะบี"

พวกพ่อค้าต่างพากันอ้างถึงลักษณะของเดอะบีที่ถือปฏิบัติกันอีก แต่พระองค์ทรงตรัสว่า "ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนธรรมเนียมปฏิบัตินี้"

ในที่สุด พระบ็อบทรงยอมให้พวกเขานำสินค้ามาคืนเพราะพระองค์ไม่ยอมรับคำขอร้องให้ละเว้น เดอะบี พระองค์ทรงเปลี่ยนธรรมเนียมเก่าๆ อีกหลายอย่างซึ่งเคยถือปฏิบัติกันมาอย่างแพร่หลายด้วย

ไม่นานหลังจากนั้น หนึ่งในผู้เป็นลุงของพระบ็อบผู้ทรงความ
ศักดิ์สิทธิ์ก็เดินทางมาถึงเมืองบรูเชอร์ พ่อค้ากลุ่มเดิมไปหา
พระองค์และร้องทุกข์ต่อผู้เป็นลุงของพระบ็อบว่า "เขาทำลาย
ความน่าเชื่อถือทางการค้าของพวกเรา พวกเราติดต่อทำการซื้อ
ขายและขอส่วนลดแต่เขาปฏิเสธและขอให้คืนสินค้ากลับให้เขา
นี่เป็นการกระทำที่หมิ่นประมาทพ่อค้า ท่านควรจะแนะนำให้เขา
เคารพความตั้งใจของชาวเมืองและ"ไม่ควรทำลายธรรมเนียมที่
ปฏิบัติกันมาช้านานของพวกเขา"

ลุงกล่าวกับผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ของเขาว่า "ขอได้โปรดแสดง
ความเคารพต่อชาวเมืองและขนบธรรมเนียมของแผ่นดิน"

พระบ็อบทรงตอบด้วยการตรัสว่า "แม้คราวนี้ถ้าพวกเขาประสงค์จะ
ทำการซื้อขายและขอให้ทำเดอะบี ข้าพเจ้าก็จะยังไม่ยอมรับทำ
ตามนั้น" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

*พระอับดุลบาสาพูดกับเหล่าผู้แสวงบุญเกี่ยวกับการพักอาศัย
ชั่วคราวของพระบ็อบที่เมืองบรูเชอร์ และการทำธุรกิจการค้าของ
พระองค์ที่เมืองนั้น*

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ 'Ahd-i A'lá Zindigání-yi Haḍrat-i Báḅ หน้า 41-2

74

เขาไม่มีความศรัทธาเชื่อถือเพราะ พระบ็อบทรงถูกปลงพระชนม์

[He Did Not Believe Because the Báb was Martyred]

* * * * *

" กระนั้นก็ดี พระผู้ทรงแสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทรงได้รับความ
ทรมาน ทรงถวายพระชนม์ชีพและพระโลหิต ทรงสละแล้วซึ่ง
ความเป็นอยู่ ความสะดวกสบาย และสิ่งที่ทรงครอบครองทั้งหมด
โดยทรงเห็นแก่มวลมนุษยชาติ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

โปรเตสแตนต์คนหนึ่งปฏิเสธศาสนาบาไฮเพียงเพราะความจริงที่
พระบ็อบทรงถูกปลงพระชนม์ เขากล่าวว่า "ถ้ามีพระผู้เป็นเจ้า
สถิตอยู่ในขบวนการเคลื่อนไหวทางศาสนานี้จริง เหตุใดพระองค์
จึงทรงยอมให้หนึ่งในศาสนทูตองค์สำคัญของพระองค์ถูกสังหาร
จนถึงแก่ความตาย?" เขาได้รับการย้อนถามว่า "แล้วการที่พระ
คริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนล่ะ?" เขาตอบว่า "โอ เรื่องนี้ไม่เกี่ยว"^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาอธิบายให้เหล่าผู้แสวงบุญฟังเกี่ยวกับบางคน
ที่ได้ชื่อว่าฝักฝ่ายทางธรรมแต่มีความดีอริ้น ทำให้เขามองไม่เห็น
สัจจะ

* * * * *

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 257

[2] บันทึกผู้แสวงบุญของ หลุยส์ เกรโกรี, พ.ศ. 2540 (ค.ศ. 1997) หน้า 17

75

นายกรัฐมนตรีได้รับบทเรียนในพระคัมภีร์โกหฺร่าน [The Prime Minister Received a Lesson in the Qur'án]

* * * * *

" พระคัมภีร์จากสวรรค์ไม่ว่าจะเป็นพระคัมภีร์ไบเบิล พระคัมภีร์โกหฺร่านตลอดจนธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ประทานลงมาโดยพระผู้เป็นเจ้า เป็นเสมือนเครื่องนำทางมนุษย์ไปสู่หนทางของคุณธรรมอันประเสริฐ สุ่ความรัก ความยุติธรรมและสันติภาพ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

วันหนึ่ง มีร์ซา ทากี คาน ^[2] มาร่วมชุมนุม (สันนิษฐานว่าที่เมือง تهران) ซึ่ง ณ ที่นั้นพระบาฮาอูลลาห์ทรงประทับร่วมประชุมอยู่ด้วยมีร์ซา ทากี คาน ได้อ้างถึงพระวจนะบางตอนในพระคัมภีร์โกหฺร่านในลักษณะที่มีได้ให้ความเคารพและถามหาความจริงในวิถีต่อไปนี้อย่างล้อเลียนว่า

เขาทราบว่าสิ่งใดอยู่บนผืนดินที่แห้งและสิ่งใดอยู่ในทะเล ไม่มีใบไม้หล่น แต่เขาก็ทราบเหตุผล ทั้งยังไม่มีข้าวแม่แต่เมล็ดเดียวในส่วนที่มีอุดมของโลก ไม่มีทั้งสิ่งที่เป็นสีเขียว ไม่มีสิ่งที่แห้ง แต่มีพระธรรมจารึกในพระคัมภีร์ (โกหฺร่าน)^[3] ที่ทรงลิขิตไว้อย่างแจ่มแจ้งให้เข้าใจง่าย

พระบาฮาอูลลาห์ทรงแสดงความไม่พอพระทัยต่อทัศนคติของมีร์ซา ทากี คาน และทรงยืนยันรับรองว่าพระธรรมบทดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อ มีร์ซา ทากี คาน ขอ

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Paris Talks* หน้า 61-2

[2] เป็นนายกรัฐมนตรีของอิหร่านหลายปีในช่วงรัชสมัยของพระเจ้านาสิร์ดินชาห์

[3] พระคัมภีร์โกหฺร่าน 6: 59

คำอธิบาย พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสกับเขาว่า พระวณะดอนนี่ หมายความว่าพระคัมภีร์โกหร่านเป็นแหล่งรวมของพระวณะของ พระผู้เป็นเจ้า พระคัมภีร์ฉบับนี้มีหลากหลายหัวข้อ เช่นภาค ประวัติศาสตร์ ภาคอธิบาย ภาคคำทำนายและอีกหลายหัวข้อ ในแต่ละหน้าเป็นที่สถิตความเป็นจริงที่มีความหมายอันยิ่งใหญ่อัน นานูชา และที่จริงแล้ว บุคคลอาจค้นพบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นได้ ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ฉบับนี้แล้ว

มีร์ชา ทากี คาน ถามอย่างหยิ่งผยองว่า "แล้วตัวข้าพเจ้าล่ะ ถูก กล่าวถึงในพระคัมภีร์ฉบับนั้นหรือเปล่า?"

พระบาฮาอุลลาห์ทรงตอบในทันทีว่า "ใช่ กล่าวถึงตัวเจ้าด้วย"

มีร์ชา ทากี คาน ถามต่อว่า "ถ้ากล่าวถึงจริง การกล่าวนั้นเป็นแค่ การพูดพาดพิงโดยอ้อม หรือกล่าวชื่ออย่างกระฉ่างแจ้ง"

พระบาฮาอุลลาห์ทรงด่าว่า "กล่าวชื่ออย่างชัดเจน"

" ถ้างั้นก็น่าแปลกนะ "มีร์ชา ทากี คาน พุดย้อนในเชิงเย้ยหยัน แดกดันதாகถาง "ที่ข้าพเจ้ายังไม่พบชื่อที่เป็นของข้าพเจ้าในพระ คัมภีร์โกหร่านเลย"

พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสว่า "ที่เกี่ยวกับชื่อของเจ้า ปรากฏอยู่ใน พระธรรมบทดังนี้ " เธอกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะบินหลีกหนีเจ้าไป หลบภัยกับผู้ทรงความเมตตาหากว่าเจ้าคือ มีร์ชา ทากี คาน " [1]

เมื่อได้ฟังคำดูหมิ่นที่อ้างถึงชื่อของตนเองจากพระบาฮาอุลลาห์ มีร์ชา ทากี คาน ก็โกรธมาก แต่เขาก็มิได้แสดงความโกรธนั้น ออกมา ในทางตรงกันข้ามเขากลับพยายามต่อไปที่จะพูดเยาะเย้ย

[1] พระคัมภีร์โกหร่าน 19: 18 ทาเกย มีความหมายว่า " เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า"

พระธรรมในพระคัมภีร์โกหร่านด้วยการถามคำถามและทำให้พระบาศาอุลลาห์ทรงหมดความน่าเชื่อถือ เขาถามพระบาศาอุลลาห์ต่อไปอีกว่า "แล้วบิดาของข้าพเจ้าล่ะ ท่านชื่อโกลบาน มีชื่อที่พาดพิงถึงท่านในพระคัมภีร์โกหร่านด้วยหรือไม่?"

พระบาศาอุลลาห์ทรงยืนยันว่า "มี"

มีร์ซา ทากี คาน ถามต่อว่า "ท่านถูกพาดพิงถึงทางอ้อมหรือกล่าวชื่อออกมาอย่างชัดเจนเลย?"

พระบาศาอุลลาห์ทรงตอบว่า "เขาถูกเรียกด้วยชื่อในพระธรรมลิขิตนี้ ดังนี้ "... จงมากับเราพร้อมกับ โกลบาน ^[1] ซึ่งถูกไฟเผาเผา" ^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระบาศาอุลลาห์ทรงแสดงความเคารพอย่างสูงส่งต่อพระศาสดาทั้งหลายและพระองค์จะไม่ทรงอดทนถ้ามีการพาดพิงอย่างไม่ให้ความเคารพต่อพระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์แต่ละพระองค์

* * * * *

---

[1] พระคัมภีร์โกหร่าน 3: 183 โกลบาน มีความหมายว่า "เสียสละ" หรือ "ยกให้"

[2] ทาเฮอซาเดย์ *Revelation of Baha'u'llah* เล่ม3 หน้า 245-6

76

ทรัพย์สินสมบัติชิ้นพิเศษในครอบครองของ พระบาฮาอุลลาห์มีค่าอย่างไร [Bahá'u'lláh's Unique Possessions Were Indeed Priceless]

* * * * *

" จงละทิ้งสิ่งเจ้าครอบครอง และด้วยปีกแห่งการหลุดพ้น จงบิน
ให้ไกลจากสรรพสิ่งสร้างสรรค์ทั้งปวง"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

สิ่งที่มีค่าทั้งหมดในบ้านที่เป็นของพระบาฮาอุลลาห์ สิ่งเดียวที่
เหลือไว้ให้เราคือลูกประจำที่ร้อยด้วยไข่มุกซึ่งในสมัยนั้นมีค่า
10,000 ทูมาน ไข่มุกแต่ละเม็ดมีขนาดเท่ากับลูกเฮเซล ระหว่าง
ไข่มุกสองเม็ดมีมรกตคั่น ส่วนที่เป็นพู่ห้อยถูกขึงไว้กับลูกประจำที่
เป็นมรกตมีความยาวเท่านิ้วมือ นับเป็นสมบัติที่มีค่าแก่การได้เห็น
หลังจากที่ถูกปล้นทุกสิ่งทุกอย่างไปแล้ว เราจำเป็นต้องนำ
ลูกประจำเส้นนี้ไปจำหน่ายและได้เงินมาแค่ 1,000 ทูมาน แต่เมื่อมี
ดอกเบียขยับต้นจำนวนมากเราจึงไม่มีเงินไถ่ถอนได้ ณ ปัจจุบัน ใน
กรุงปารีสลูกประจำเหล่านี้จะมีมูลค่าสูงถึง 100,000 ทูมาน

ที่มีค่ามากอีกชิ้นหนึ่งคือ หนังสือบทกวีฮาฟิซ ซึ่งเขียนด้วยลายมือ
ของ เมียร์ อิมมาด ^[2] มุฮัมหมัด-ซาร์ห์ ส่งคนมาดูหนังสือและถาม
ราคา พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรตรัสว่า หนังสือเล่มนี้มี
12,000 บรรทัด แต่ละบรรทัดมีค่าหนึ่งอัศราฟี (เหรียญทองคำ)
ดังนั้นหนังสือเล่มนี้มีค่า 12,000 อัศราฟี เมื่อพระมหากษัตริย์ทรง
ทราบราคานี้พระองค์ทรงตรัสว่า "เราสามารถตั้งกองทหารได้สอง
กองด้วยเงินจำนวนนี้"

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 139

[2] นักเขียนลายมือวิจิตรที่มีชื่อเสียงชาวเปอร์เซีย

อีกชิ้นหนึ่งคือ ดูอาเย เคอเมล์ ^[1] ซึ่งเขียนไว้บนหนังสือในแบบกวีของซูฟี เป็นบทวิงวอนขอความกรุณาด้วยลายมือของ โต๊ะอิหม่ามอาลี ที่มีชื่อเสียงเด่นในทุกยุคสมัยก็คือมีของเมียร์ อิมมาต ผู้ซึ่งได้ประทับลายมือชื่อในหนังสือไว้รวมอยู่ด้วย เพื่อเป็นการรับรองว่า ลายมือในหนังสือเล่มนี้เขียนโดย อาเมียร์ อิหม่ามอาลี จริง หนังสือเล่มนี้หายากมากเพราะยุคสมัยหนึ่งมีการเขียนขึ้นเพียงครั้งเดียว จึงเป็นสมบัติชิ้นโบราณซึ่งมีค่าอย่างประมาณมิได้

นอกจากนี้ยังมีเครื่องเพชรพลอยและสิ่งของมีค่าอีกมากมายซึ่งทั้งหมดถูกปล้นไปหมด หนังสือที่เขียนโดยฮาฟิซ และที่เขียนโดยลายมือของมีร์ซา ตกเป็นสมบัติของนายกรัฏมนตรีที่มีชื่อว่า มีร์ซาอากา คาน

เมื่อสองสามปีที่ผ่านมามาไฮศานิกชนได้มีการประชุมที่คฤหาสน์ของนายกรัฏมนตรี

ท่านนี้ พวกเขาพร้อมกันสวดวลีศักดิ์สิทธิ์ ยา อับฮา อู ลากา ดังก้องถึงสวรรค์ชั้นสูงสุดตั้งแต่ตอนดึกจนถึงรุ่งเช้า

แม้จะมีความมั่งคั่งถึงระดับนี้ แต่เรากลับหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อเดินทางมาถึงกรุงแบกแดด ถึงอย่างไรก็ตาม เราไม่ได้ใส่ใจกับความมั่งคั่งของโลกนี้ ^[2]

---

[1] การวิงวอนต่ออิหม่ามอาลี

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Ishráq Khávarí, Rahíq-i Makhtúm* เล่ม 2 หน้า 257

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระบาทาลาลาห์ทรงสละสมบัติทั้งหมดของพระองค์และทรงพิน
ฝ่าความลาเคื้อญและความยากลำบากอย่างแสนสาหัสเพื่อความสุข
สวัสดีของโลก

* * * * *

77

พระบาฮาอุลลาห์ทรงประทับอยู่ ณ สถานที่ที่ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้

[Bahá'u'lláh Resided Where No One Dared to Approach]

* * * * *

" หลายๆ คีน เราไม่มีอาหารประทังชีวิต หลายๆ วัน ร่างกายของเราไม่ได้รับการพักผ่อน เราไม่มีอาหารประทังชีวิต ขอพระองค์ผู้ทรงมีชีวิตของเราอยู่ในพระหัตถ์ทรงเป็นพยาน แม้ว่าจะมีความทุกข์ยากประดังเข้ามาอย่างไม่ขาดระยะและมีความหายนะเถาโถมเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย วิญญาณของเรากลับอยู่ในห้วงของความปีติยินดีอันสุขสราญ และทั่วทั้งร่างกายของเราได้ประจักษ์ในความเบิกบานอย่างเหลือที่จะกล่าวได้"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ในเมืองแบกแดดมีชายคนหนึ่งนามว่า ฮัจจี ฟาราจ คาฮาล (จักษุแพทย์) ชายผู้นี้เคยกล่าวไว้ว่า "ข้าพเจ้าดาบอดมาเป็นเวลาสามพันปี จนในที่สุดข้าพเจ้ากลายเป็นจักษุแพทย์ ชายคนนี้จะชอบไปสถานกงสุลประเทศเปอร์เซีย และนำข่าวไปให้ชาวอิหร่านทราบในสมัยนั้นหนังสือพิมพ์ชื่อ เทهران กาเซ็ด ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของเปอร์เซียรายแรกถูกส่งยังสถานกงสุลเดือนละครั้ง คุณลุงของข้าพเจ้า (จานาบิ คาลิม) มักจะไปนั่งอยู่ที่ร้านกาแฟชื่อ ซาลิล ซึ่งอยู่แถบเมืองเก่าของกรุงแบกแดด ทุกวันคุณลุงจะพาข้าพเจ้าไปที่นั่น ชาวอิหร่านอื่นๆ หลายคนก็อยู่ที่ร้านกาแฟแห่งนี้ด้วย

ฮัจจี ฟาราจ เล่าว่า "หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า อับดุล ควาซิม ฮา มาดानी ไปที่เทือกเขาสุเลมานีเยห์ ที่เมืองเออแมน เขาได้รับเชิญจาก ฮูเซน อาลี คาน ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดของเมืองนี้ เพื่อ

[1] พระบาฮาอุลลาห์ คีตาบิ-ฮีคาน หน้า 250-1

คุ้มกันแขกให้เดินทางอย่างปลอดภัย ผู้ว่าราชการจังหวัดนำผู้คุ้มกันหลายคนให้เดินทางไปกับเขาด้วย พวกเขาคุ้มกันกลับมาเขาไปสู่ออดเขาซึ่งเป็นเส้นทางที่ผิดจากเป้าหมาย ณ ที่นั้น บรรดาผู้คุ้มกันเข็ดคอ อับดุล ควาซิม ฮามาดานี และอำพรางศพเขาไว้ที่ไว้ใต้ก้อนหิน จากนั้นพวกเขาก็ปลดทรัพย์สินของเขาไปจนหมดสิ้น คนพื้นเมืองในหมู่บ้านใกล้เคียงเดินทางผ่านสถานที่เกิดเหตุและเห็นโลหิตเลอะบนพื้นดิน หลังจากหาที่ฝังศพพบ พวกเขาขุดศพขึ้นมาและพบว่า อับดุล ควาซิม ฮามาดานี ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาจึงพา อับดุล ควาซิม ฮามาดานี ไปยังหมู่บ้านและเย็บคอของเขาให้ติดกันดั้งเดิม อับดุล ควาซิม ฮามาดานี จึงพูดไม่ได้แต่ใช้วิธีเขียนโดยใช้กระดาษและปากกา นี่คือเรื่องราวที่เขาเขียนเล่าไว้

" ข้าพเจ้าชื่อ อับดุล ควาซิม ฮามาดานี เป็นพ่อค้ามาจากฮามาตันที่เมืองเออแมน ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดชื่อ ฮูเซน อาลี คาน ได้เชิญข้าพเจ้าไปยังบ้านของเขา จากนั้นท่านผู้ว่าส่งผู้คุ้มกันหลายคนให้นำทางข้าพเจ้า เหล่าผู้คุ้มกันกระทำการเช่นนี้กับข้าพเจ้าบนถนนและเอาทุกสิ่งจากข้าพเจ้าไป บัดนี้ข้าพเจ้าต้องการล้างแค้น พวกเขาควรจะคืนสิ่งของของข้าพเจ้าซึ่งจะต้องนำไปส่งสาธุคุณ มุฮัมมัดดี เออราณี ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่ภูเขา ซา-กาลู สาธุคุณมีอิสระที่จะทำอะไรก็ได้กับสิ่งของเหล่านั้น ข้าพเจ้ากลับไปยังอิหร่านหลังจากที่ไปเข้าเฝ้าท่านและกำลังจะกลับมาเฝ้าท่านอีก "

หลังจากที่ได้ยินเรื่องราวนี้ พวกเราทราบว่าเป็นพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรนั้นเอง ในบ้านของเราทั้งสองคน ทั้งมีร์ซา อควา จาน และข้าพเจ้าสวดวิงวอนวลี " ข้าแต่พระองค์ พระผู้ทรงถูกขอร้อง " 2001 จบ จากนั้นเราก็กถาม ฮัจจี ฟาราจ ว่าเขารู้จักชาวอิหร่านคนอื่นในละแวกหุบเขา สุลเลมานีเยห์ นี้หรือไม่ เขาตอบว่า มีคนหนึ่งชื่อ ฮัจจี อับบาซ ด้วยความช่วยเหลือของ ฮัจจี ฟาราจ เราเขียนถึง ฮัจจี อับบาซ ซึ่งท่านได้ตอบเรามา ดังนี้ " สาธุคุณผู้คงแก่เรียนท่านนี้กำลังพำนักอยู่บนภูเขา ซา-กาลู เป็นไป

“ไม่ได้ที่จะไปที่นั่นเพราะว่ามีพวกอันธพาลมั่วสุมกันอยู่ ท่านจะเดินทางเข้าเมืองส์ปดาห์ละครั้งเพื่ออาบน้ำในที่สาธารณะ”

ด้วยประการฉะนี้ ชีค สุลต่าน และ อควา มุฮัมหมัด จาวาด จึงเดินทางไปหุบเขา สุเลมานีเยห์ เมื่อถึงที่นั่นทั้งสองตรวจสอบและสอบถามเกี่ยวกับถิ่นที่พักอาศัยของพระองค์ ในที่สุดเขาก็ทราบว่า พระองค์ทรงอยู่ที่เขา ซา-กาลู จริงๆ แต่ทั้งสองไม่สามารถจะไปที่นั่นได้ ดังนั้น พวกเขาจึงรออยู่ที่เขาสุเลมานีเยห์จนกระทั่งพระองค์เสด็จมาถึง ทั้งสองจึงได้เข้าเฝ้าและขอร้องพระองค์ แต่พระบาฮาอุลลาห์ไม่ทรงเห็นด้วย จากนั้นทั้งสองจึงกล่าวว่า "เราไม่ต้องการกระทำการใดๆ ที่ขัดพระประสงค์ของพระผู้ทรงอุดมพร แต่เราก็ไม่ได้จากพระองค์ไปเช่นกัน" ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้เพื่อให้เห็นว่าได้พบถิ่นที่ประทับของพระบาฮาอุลลาห์ที่ภูเขาสุเลมานีเยห์ ได้อย่างไร ในที่สุด คำขอร้องจากชีค สุลต่าน และ อควา มุฮัมหมัด จาวาด ก็ได้ผล กล่าวคือ พระบาฮาอุลลาห์ทรงตกลงเสด็จนิวัติกลับกรุงแบกแดด

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Afnán, ‘Ahd-i A’lá Zindigání-yi Ḥaḍrat-i Báb หน้า 509-10

78

มีแค่สองก็อาจเอาชนะคนนับพันๆ ได้ [Two Could Have Defeated Thousands]

* * * * *

" ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ขอทรงเป็นเกราะป้องกันเราจากความ
ประสงค์ร้ายของศัตรู และโปรดช่วยเขาให้สามารถช่วยเหลือและ
ปกป้องศาสนาของพระองค์และฉลองความรุ่งโรจน์ของพระองค์"
[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อครั้งที่ มุตตาฮิด [2] และ นาริซี-ดิน-ขาร์ สงชีค อับดุล ฮูเซนน์
[3] ไปอิรัก มุตตาฮิด ก็เริ่มมีการก่อเหตุต่อต้านพระเจ้าผู้ทรงความงาม
อันอุดมพร(พระบาฮาอุลลาห์) พวกมุตตาฮิด

รวมตัวกันที่เมืองคาซิเมน [4] เพื่อพูดคุยกันเกี่ยวกับการทำสงคราม
ศักดิ์สิทธิ์และพวกเขาได้ขอให้ วาลี เข้ามาช่วย เมื่อวาลีตอบว่า
เขาไม่สามารถเข้ามาแทรกแซงได้ พวกมุตตาฮิดจึงส่งจดหมายไป
ยังกรุงแบกแดด มีชาวเปอร์เซียและชาวอาหรับนิกายชีอะห์
จำนวนมากมาชุมนุมกันอยู่ที่นั่น ความรู้สึกของประชาชนในกรุง
แบกแดดเดือดพลุ่งพล่าน พวกเขาถึงกับส่ง ซีกเมอทิดา จากคาบิ
ลามามาโดยอ้างเหตุว่าสวัสดิภาพของศาสนากำลังถูกคุกคาม แต่
ระหว่างทางมาถึงกรุงแบกแดด ซีก เมอทิดา [5] ประสบอุบัติเหตุ

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ *Prayers and Meditations* หน้า 19

[2] ระดับปริญญาเอกตามกฏอิสลาม

[3] ผู้ก่อการร้ายเป็นศัตรูคู่อาฆาตของพระบาฮาอุลลาห์ขณะที่พระองค์ทรงพำนักอยู่ใน
กรุงแบกแดด

[4] เป็นเมืองอยู่ทางเหนือของกรุงแบกแดด เป็นสถานที่ฝังโตะอิหม่ามที่เจ็ดและที่เก้า

[5] หัวหน้าชุมชนชีอะห์ เป็นนักบุญและเป็นมิตรต่อศาสนา

เขาจึงปลีกตัวออกมาและขอมิให้ใครมายุ่งกับเขา ชีคเมอทิดา ยังไม่ทันสืบสวนหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยตนเอง เขาจึงปฏิเสธที่จะเข้าไปแทรกแซง ฟัดรด โดวเลห์ จึงส่งสารผ่าน เซนูล-อบิดินคาน ไปยังพระผู้ทรงความงามอันอุดมพร ความว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องนี้มาก่อน หากข้าพเจ้าทราบเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด ข้าพเจ้าก็จะไม่เดินทางมา บัดนี้ ข้าพเจ้าขออธิษฐานแต่ท่าน"

จากนั้นบรรดาผู้ที่ชุมนุมกันที่เมือง คาซิเมน ก็เตรียมการอยู่สองวันเพื่อโจมตีเรา พวกเราทั้งหมดมีแค่สี่สิบหกคน และคนที่แข็งแรงมีชื่อว่า อควา อะชาดูลลา-อี-คัสซานี ซึ่งดาบของเขาแม้ว่าจะห้อยอยู่เหนือผ้าเคียนพุงก็ยาวมากจนแกว่งไปมาเรียดิน ณ เวลานี้

เรามีเพื่อนร่วมกลุ่มอีกคนจากเมืองซีราสชื่อ ซียิด อาชาน จากเมืองซีราส เขายังมิได้ประกาศตนเป็นบาบีแต่เขาก็เป็นคนดี เข้าวันหนึ่ง ขณะที่พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงตื่น อควา ซียิด อาชาน ก็มาเคาะที่ประตูของเรา หยึงรับใช้ผิวสีของเราเปิดประตู อควา ซียิด อาชาน ก็เข้ามาแล้วถามอย่างร่อนรนว่า "พระอควา (พระบาฮาอุลลาห์) ทรงอยู่ที่ใด?" ข้าพเจ้าตอบว่า " พระองค์อยู่ที่ริมธาร" เขาถามต่อว่า "ท่านพูดว่าอะไรนะ?" ข้าพเจ้านำขามาให้เขา แล้วตอบว่า "พระองค์จะทรงเสด็จกลับมา" เขาพูดเสริมต่อว่า "อควา โลกจะล่มสลายแล้ว...ตอนนี้กำลังโกลาหลอลหม่านกันมาก... ท่านทราบหรือไม่ว่าเมื่อคืนนี้พวกเขาพร้อมประชุมกับ ชีคอับดุล ฮูเซนน์ และท่านกงสุล? พวกเขามีข้อตกลงบางอย่างกับวาลีถึงขนาดนี้แล้ว พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรจะไปริมธารได้อย่างไร? พวกเขาจะเริ่มโจมตีเราในวันพรุ่งนี้อยู่แล้ว" ขณะที่เขากำลังพูด พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรก็เดินเข้ามา อควา ซียิด อาชาน ต้องการแสดงความทุกข์และความร่อนใจกับพระองค์ ในทันที แต่พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงตรัสว่า "ขอให้เราพูดกันเกี่ยวกับเรื่องอื่นเถอะ" แล้วพระองค์ก็ทรงตรัสเกี่ยวกับเรื่องอื่นๆ อควา ซียิด อาชาน ยังคงยืนกรานที่จะพูดสิ่งที่ตนมีในอกอีก

อย่างไรก็ตาม พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรตรัสกับเขาว่า "พูดไปก็ไม่มีผลอะไรเกิดขึ้น" ดังนั้น อควา ซียิด อาซาน จึงอยู่ต่อเพื่อทานอาหารเที่ยงและลากลับบ้านไป

ช่วงบ่ายๆ พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงเสด็จออกเพื่อนศาสนาชนจึงพากันรุมล้อมพระองค์ ในบรรดาศาสนิกชนเหล่านี้มีอยู่สองคนที่ดีสองหน้า คือ ฮัจจี อับดุล ฮามิด และ อควา มุฮัมหมัด จาวาด-อี-อิสฟาฮานี พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรกำลังดำเนินขึ้นๆลงๆ พระองค์ทรงหันไปยังเพื่อนๆ และทรงตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านได้ข่าวแล้วใช่ไหมว่า พวกมูดตาฮิด และท่านกงสุลได้มาพบกันและรวบรวมสมัครพรรคพวกหนึ่งถึงสองหมื่นคนมาพร้อมทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ต่อต้านเรา?" จากนั้นพระองค์ก็ทรงหันพระพักตร์ไปยังบุรุษที่ดีสองหน้าทั้งสองคนนั้นว่า "จงกลับไปและบอกกับพวกเขาว่า ด้วยอำนาจแห่งพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นเอก พระผู้เป็นนายของสรรพสิ่งทั้งหลาย เราจะส่งคนแค่สองคนไปขับไล่พวกเขาจนถึงเมืองคาซิเมน ถ้าพวกเขารับคำทำนี้ก็ขอให้มา"

คนดีสองหน้าทั้งสองคนรีบกลับไปบอกสิ่งที่เขาได้ยินมา และท่านทราบใหม่ว่าพวกเขาพากันหนีกระจัดกระจายไปหมด!^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

นี่คือหนึ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงที่พระบาฮาฮุลลาห์ทรงพำนักอยู่ในกรุงแบกแดด

* * * * *

---

[1] บาลยูซี *King of Glory* หน้า 143-4

79

ประชาชนไม่ให้ความสนใจซึค

[People Just Would Not Pay Any Attention to the Shaykh]

* * * * *

" เป็นที่ขัดแย้งและเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ที่ข้างสังเกตเห็นว่า แม้กระทั่งแสงดาวก็ยังถูกกลืนหายไปด้วยแสงอันเจิดจ้าของดวงอาทิตย์ เช่นเดียวกับผู้ที่เรื่องนามทางด้านความรอบรู้ทางโลก ด้านภูมิปัญญาและความเข้าใจที่อันตรธานสู่ความว่างเปล่าเมื่อประจักษ์กับความรุ่งโรจน์อันโชติช่วงของดวงตะวันแห่งสัจธรรม ซึ่งเป็นดวงอาทิตย์แห่งการบรรลุถึงความรู้แห่งสวรรค์"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ในระหว่างที่ทรงพำนักอยู่ ณ กรุงแบกแดดและที่ สุลemaniye ซึค อับดุล ฮูเซน^[2] แสดงความคิดเห็นว่าพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงประสบความสำเร็จในการดึงดูดความสนใจจากบรรดาชาวเคิร์ดด้วยการทรงเทศนาอธิบายความหมายคำศัพท์เฉพาะสำนวนในซูฟี ซึคที่น่าสงสัยจึงเสาะแสวงหาและพบหนังสือ อัล ฟุทุฮ์ มาคียะ^[3] ฉบับหนึ่งและท่องจำบทกวีเหล่านั้น แต่ไม่ว่าเขาจะไปท่องบทกวี ณ ที่ใดก็ตามก็ไม่มีคนสนใจมาฟัง เขาจึงประหลาดใจมากที่ไม่ได้รับความสนใจ พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงตรัสว่า "ไปบอกซึคว่าเราไม่ได้อ่าน อัล ฟุทุฮ์ มาคียะ แต่เราป่าวประกาศให้บทกวีแห่งอารยธรรมกระจายออกไป กับทั้งเราก้ไม่ได้

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ คีตาลี-ฮิดาน หน้า 37

[2] ผู้ก่อการร้ายเป็นศัตรูคู่อาฆาตของพระบาฮาอุลลาห์ขณะที่พระองค์ทรงพำนักอยู่ในกรุงแบกแดด

[3] เป็นหนังสือที่เขียนโดย Andalusian mystic Shaykh Muḥyi'd-Dīn ibn al-'Arabī ผู้ยิ่งใหญ่

เทศนาเกี่ยวกับฟุซุสของซึคแต่เรากล่าวพระวณะของพระผู้เป็น
เจ้า [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาศาเล่าให้บรรดาเพื่อนๆ ฟังว่าการเผยแพร่พระธรรม
จะต้องดูให้เหมาะกับบุคคลและโอกาส

* * * * *

---

[1] ฟุซุส al-Hikam หนังสืออีกเล่มหนึ่งที่เขียนโดย Shaykh Muḥyi'd-Dín แปลและ
ดัดแปลงมาจาก Zarqání, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 1 หน้า 175

80

พระเจ้าชาห์ทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความหมาย ที่แท้จริงเกี่ยวกับความฝันของพระองค์ [The Shaykh Learned the True Meaning of His Dream]

* * * * *

" พระบาฮาอุลลาห์ทรงประกาศรากฐานแห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของศาสนา ทรงสอนว่าสารัตถะเป็นหนึ่งและไม่ทบทวี สารัตถะนี้เป็นฐานรองรับคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น พื้นฐานของทุกศาสนาจึงเหมือนกัน"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

คืนวันหนึ่งซีก อับดุล ฮูเซน ซึ่งเป็นมุสตาอิดเล่าความฝันของเขาให้บรรดาพวกเพื่อนฝูงฟัง เขาเล่าว่า "ในความฝันนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นพระมหากษัตริย์ของอิหร่านนั่งอยู่ใต้หลังคาทรงกลม พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ดูกร ซีก ขอให้เจ้าแน่ใจได้เลยว่าดาบของเราจะกำจัดบาไฮให้หมดไปในคราวเดียว" บนยอดหลังคาทรงกลมที่พระมหากษัตริย์ทรงประทับนั่งอยู่นั้น มีคำเขียนว่า อายาตุลละเคอซี^[2] เป็นภาษาอังกฤษ

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงส่งสาส์นถึง ซีก อับดุล ฮูเซน ผ่านทางเชโนล อาเบอร์ดีน คาน ,ฟีดรด โดวเลห์ ว่า "ความฝันของท่านเป็นสิ่งที่ทำนายได้ เพราะคำว่าอายาตุลละ เคอซี แม้ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษ แต่ก็ยังเป็นวลีเดียวกันกับที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์โกหร่าน นี่ย่อมหมายความว่าศาสนานี้เหมือนกับของอิสลามแต่ตัวเขียนเปลี่ยนไป นั่นก็คือ คำเปลี่ยนไปแต่สารัตถะและความหมายที่แท้จริงคงเหมือนเดิม ส่วนที่เกี่ยวกับหลังคาเครื่อง

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 175

[2] พระคัมภีร์โกหร่าน 2: 225 มุสลิมมักจะสวดวลีนี้เพื่อขอความคุ้มครองป้องกัน

วงกลมนั้นแสดงให้เห็นว่าศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งทั้งรายล้อม และอยู่เหนือเพื่อเผ่าดูแลพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์ทรงอยู่ ใต้ที่กำบังของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งทำให้ได้รับชัยชนะ อย่างแท้จริง" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ความก้าวหน้าของศาสนาคือหัวข้อการสนทนาของพระอับดุลบาฮา หลังจากเล่าเรื่องนี้จบลง ท่านกล่าวว่า "กษัตริย์หรือซีกคนนั้น อยู่ที่ใด? จะได้มาดูการชุมนุมกันของเหล่าศาสนิกชนจำนวนมากมายกยอในโตมเมืองพอร์ตเชดที่อียิปต์ ณ ขณะนี้"

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจาก พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ 'Abdu'l-Bahá, *Khitébát-i-'Abdu'l-Bahá* หน้า 752

81

โอลามา ต้องการสิ่งมหัศจรรย์เพื่อให้พวกเขาเชื่อ [The 'Ulamá Wanted a Miracle to Convince Them]

* * * * *

" จงกล่าวว่า : ก่อนหน้าเราก็มีผู้เผยแพร่วรรณคดีศาสนามายังพวกเจ้าพร้อมกับความมหัศจรรย์ และด้วยคำพูดของเจ้าเองที่ว่า ถ้าเป็นเช่นนี้ก็สังหารพวกเขาเสียเถอะ บอกเรามาสิว่า เจ้าเป็นคนที่ยึดมั่นจะความจริงหรือไม่?"^[1]

พระมุฮัมหมัด

* * * * *

ที่กรุงแบกแดด บ่อยครั้งที่มุสลิม โอลามา อาจารย์ในศาสนาฮินดูคนคริสเตียนและผู้รอบรู้ชาวยุโรปมาชุมนุมกันในบรรยากาศอันอุดมพร แต่ละคนมีคำถามมากมายและแม้ว่าพวกเขาแต่ละคนจะมีระดับทางวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนกัน แต่ละคนมาจับฟังและมีคำตอบที่น่าเชื่อถือ จากนั้นก็จากกันไปด้วยความพอใจ แม้แต่ โอลามา ชาวเปอร์เซียซึ่งอยู่ที่เมืองคาบิลาและนาจ์ฟก็ยังเลือกนักปราชญ์ชื่อ อุลลาห์ ฮาซัน อามู ให้มาเข้าเฝ้าพระบาฮาอูลลาห์ เขามาเข้าเฝ้าและถามหลายคำถามแทนโอลามา ซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ก็ทรงตอบ จากนั้น ฮาซัน อามู กล่าวว่า "ท่านโอลามา ยอมรับอย่างไม่ลังเลและยอมรับความรู้และบุญญาภิบาลของพระบาฮาอูลลาห์ และทั้งหมดยอมรับเป็นเสียงเดียวกันว่า ความรอบรู้ของพระองค์ไม่มีใครเสมอเหมือนหรือเทียบได้ และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันแล้วว่าพระองค์มิได้เคยร่ำเรียนหรือได้รับความรู้จากที่ใดมาก่อน แต่กระนั้นก็ดี โอลามา ก็ยังกล่าวว่า "เรายังไม่พอใจเพียงแค่นี้ เราไม่ยอมรับสารัตถะแห่งศาสนทูตของพระองค์โดยแค่ดูที่พระปรีชาญาณและความเที่ยงธรรมของ

[1] พระคัมภีร์โคหร่าน 3: 180

พระองค์ ดังนั้น เราขอให้พระองค์แสดงความมหัศจรรย์เพื่อให้เราคลายใจและให้หัวใจของเราสงบลง"

พระบาฮาอูลลาห์ทรงตอบว่า "แม้ว่าเจ้าจะไม่มีสิทธิในการขอเช่นนี้ เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าต่างหากที่ควรจะต้องทดสอบสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างสรรคขึ้นมา และสิ่งเหล่านั้นไม่บังควรที่จะทดสอบพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า กระนั้นก็ดี เราอนุญาตและรับคำขอนี้ แต่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามิใช่การแสดงมหรสปททุกชั่วโมงที่เสนอความบันเทิงซึ่งเปลี่ยนจากไปตามคำขอแต่ละวัน หากเป็นเช่นนั้น ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็จะเป็นเพียงเครื่องเล่นของเด็กๆ เท่านั้น"

ดังนั้นโอลามา จะต้องเรียกประชุม มีข้อตกลงร่วมกันหนึ่งข้อคือเลือกสิ่งมหัศจรรย์หนึ่งสิ่ง และระบุเป็นลายลักษณ์อักษรว่าหลังจากที่แสดงสิ่งมหัศจรรย์แล้ว พวกเขาจะต้องเลิกสงสัยในตัวเรา และทั้งหมดจะยอมรับและนับถือสัจธรรมของศาสนาของเรา ขอให้พวกเขาประทับใจตราลงบนกระดาษแผ่นนี้และนำกลับมาให้เรา เกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ถ้าแสดงสิ่งมหัศจรรย์แล้ว พวกเขาจะสิ้นความสงสัย แต่ถ้าหากไม่เกิดสิ่งมหัศจรรย์ ขอให้เขาตราหน้าเราได้เลยว่าเราเป็นคนลวงโลก" นักปราชญ์สาขา อามู ลุกซัน และตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่มีอะไรจะกราบทูลท่านอีกแล้ว" เขาจุมพิตพระขงค์ของพระผู้ทรงความงามอันอุดมพร แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นสาวกของพระองค์และจากไป เขาเรียก โอลามา มาร่วมชุมนุมกัน และบอกข่าวนี้แก่พวกเขา พวกเขาปรึกษากันและกล่าวว่า "บุรุษคนนี้สามารถทำคุณไสย บางทีเขาอาจจะทำเสน่ห์เล่ห์กลและทำให้พวกเราพูดไม่ออก ความคิดนี้ทำให้พวกเขาไม่กล้าต่อความยาวสาวความยืดต่อไปอีก"

สาขา อามู บุรุษคนนี้เล่าเรื่องจริงเรื่องนี้ให้คนฟังในที่ประชุมหลายแห่ง หลังจากที่อยู่จากเมืองคาบิลา เขาเดินทางต่อไปยังเมืองเคอร์มันชา และที่กรุงเทหรานและเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับ

เรื่องนี้ในทุกแห่งหนที่เขาไป โดยเน้นให้คนเห็นความกลัวและการ
ถอยร่นของเหล่า โอลามา ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

นี่เป็นส่วนหนึ่งของพระชนม์ชีพของพระบาฮาอูลลาห์ที่พระอับดุล
บาฮาเล่าให้ศาสนิกชนฟัง

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ ตอบบัญญาบางข้อ หน้า 28-30

82

มีร์ซาสุญเสียชีวิตที่เขาใฝ่ถนอมไว้ [Mírzá Muḥit̄ Lost the Life He Cherished So Much]

* * * * *

" ดูกร สหาย จงฉวยโอกาสที่เจ้าได้รับในขณะนี้ และจงอย่ายอม
สูญเสีย การได้รับกระแสพระกรุณาธิคุณที่หลังไหลออกมาอย่าง
ท่วมท้น"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อครั้งที่พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรประทับอยู่ที่เมือง
แบกแดด มีร์ซา มุฮิต ซึ่งเป็นซีก ^[2] ผู้ที่มีชื่อเสียง(เขาได้ร่ำเรียน
อยู่ในสถานศึกษาของซีก আহมัด) เดินทางผ่านกรุงแบกแดดเพื่อ
ไปยังเมือง คาซิเมน ณ ช่วงนั้น เหลนของฟัด อาลี ซาร์ ชื่อ เค
วาน มีร์ซา ได้มาเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ในบางครั้ง มีร์ซา มุฮิต
ไปหาเจ้าชายองค์นี้และขอให้เขาไปเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์เพื่อ
ทูลว่า มีร์ซา มุฮิต ต้องการขอเข้าเฝ้าพระองค์อย่างลับๆ

มีร์ซา มุฮิต กำชับเจ้าชายว่า "โปรดอย่าให้ใครแม้แต่บรรดาผู้
ใกล้ชิด อย่างเช่นเหล่าบริวารหรือบรรดาญาติของพระองค์ทราบ
มีแต่ท่านเท่านั้นที่ทราบเกี่ยวกับการขอยើยครั้งนี้ เวลาที่ขอเข้า
เฝ้าพระบาฮาอุลลาห์คือตอนเที่ยงคืน เมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาถึง
ข้าพเจ้าจะไปที่บ้านของพระองค์ และจากที่นั่นเราก็จะเข้าเฝ้าพระ
ผู้ทรงความงามอันอุดมพรด้วยกัน"

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 206

[2] เป็นสาวกของ โรงเรียนซีกอิสลามซีอะห์ ซึ่งก่อตั้งโดยซีก আহมัด และดำเนินการ
โดย ซียิด กอเซมซึ่งเป็นผู้มาประกาศข่าวการเสด็จมาของพระนบีม

ควาน มีร์ชา ไปเฝ้าพระบาฮาอูลลาห์และทูลพระองค์เกี่ยวกับการนัดหมายและเงื่อนไขที่ มีร์ชา มูอิท ฝากบอกไว้

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงตรัสว่า "จงไปบอก มีร์ชา มูอิทว่า ในช่วงที่เราปลีกตัวไปหาความวิเวกอยู่ที่เขา สุลemaniเยห์ นั้น เราได้แต่งกริบทหนึ่งไว้ว่า "ถ้าจุดประสงค์ของเจ้าคือการเฝ้าถนอมชีวิตของตนเองไว้ ก็จงอย่าเข้ามาในราชสำนักของเรา แต่ถ้าหากหัวใจของเจ้าปรารถนาจะพลัดถิ่นในหนทางแห่งการรับใช้แล้ว ก็จงมาและนำผู้อื่นมากับเจ้าด้วย เพราะนี่คือหนทางของความศรัทธา ถ้าหากหัวใจของเจ้าแสวงหากการกลับมาอยู่กับบาฮาแต่ปฏิบัติที่จะเดินในหนทางนี้ เหตุใดจึงทำให้เราต้องลำบากไปด้วย? จงไปเสียให้พ้น"

ควาน มีร์ชา ส่งข่าวให้ มีร์ชา มูอิท ทราบตามนี้ ซึ่งในที่สุดแล้ว เขาก็ไม่ได้มาเข้าเฝ้าตามนัด

วันรุ่งขึ้น มีร์ชา มูอิท ซีม่ามุ่งหน้าไปเมืองคาบิลา เขาเริ่มมีไข้ในวันที่สามและมีอาการพรั่นเพ้อ เขาถึงแก่กรรมในวันที่เจ็ด ช่วงระหว่างวันที่มีคำตอบจากพระบาฮาอูลลาห์จนถึงวันที่ มีร์ชา มูอิทถึงแก่กรรมคือหนึ่งสัปดาห์ ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเหตุการณ์ในอดีตให้ผู้มาแสวงบุญฟัง

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Afnán, 'Ahd-i A'lá Zindigání-yi Ḥadrat-i Báb หน้า 77-8

83

เขาเป็นบábík่อนหน้าที่พระบábทรงประกาศศาสนา [He Became a Bábí Before the Declaration of the Báb]

* * * * *

" ไม่มีใครเชื่อในพระองค์ยกเว้นบรรดาผู้ที่ด้วยอำนาจของนายแห่งนามทั้งหลาย ได้ทำลายสิ่งยึดติดในจินตนาการที่ไร้สาระและทำลายความปรารถนาที่ต้องเสื่อมสลายลงของพวกเขาและแล้วพวกเขาก็ได้เข้ามาในนครแห่งความมั่นใจ"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อครั้งที่บาไฮอยู่ในกรุงแบกแดด มีบุคคลสำคัญมากคนหนึ่งที่มีมักจะมาเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ เขาเข้ามานั่งต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง และฟังพระบาฮาอุลลาห์อย่างตั้งใจ วันหนึ่งเขาพยายามแสดงออกซึ่งความศรัทธาและความจริงใจและความจงรักภักดีที่เห็นได้อย่างเด่นชัด เขาสรุปคำพูดของเขาดังนี้ " ใช่แล้ว ข้าแต่พระผู้เป็นนาย ข้าพเจ้าเชื่อในศาสนานี้อย่างหมดหัวใจ ในปี พ.ศ. 2373 (ค.ศ. 1830) หนึ่งในอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ของขบวนการศาสนานี้เดินทางผ่านเมืองของเรา ข้าพเจ้าพบกับเขาและเขาคุยกับข้าพเจ้าอยู่หลายวัน คำพูดของเขาทำให้ข้าพเจ้าเชื่อในความเป็นจริงของพระธรรมที่เผยนี้ จากนั้นมาข้าพเจ้าก็เป็นสาวกคนหนึ่ง"... ชายผู้นี้ไม่ทราบว่ขบวนการเคลื่อนไหวของศาสนานี้เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) และเพื่อที่จะทำให้พระบาฮาอุลลาห์ทรงเชื่อในความศรัทธาที่แท้จริงของเขา เขาได้กำหนดเวลารับศาสนานี้ 14 ปี ก่อนหน้าการประกาศศาสนาของพระบáb"^[2]

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 12

[2] โฆทราบ, จากหนังสือ *พระอับดุลบาฮาในอียิปต์* หน้า 184

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาศาเล่าให้เพื่อนฟังเกี่ยวกับคนที่อ้างว่าเป็นบาศาไฮโดยหวังจะได้รับรางวัลทางวัตถุ

* * * * *

84

พระอูดงคในศาสนาอิสลามถูกเขียนตีโดยไม่ด้นรนขัดขืน [The Dervish Was Beaten but Showed Resignation]

* * * * *

" ความเทียงธรรมของพระผู้เป็นเจ้าจงเป็นพยาน พระองค์ทรงมี ศักยภาพในการเปลี่ยนแปลงโลกอย่างขนานใหญ่โดยอาศัย อำนาจของพระวจนะเดียว หลังจากที่ทรงบัญชาให้มนุษย์ใช้ความ ฉลาดรอบคอบแล้ว พระองค์เองก็ทรงยึดอยู่กับสายใยแห่งความ อุดทนและไม่ด้นรนขัดขืน"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

เมื่อครั้งที่พระบาฮาอูลลาห์และครอบครัวของพระองค์กำลังจะ เดินทางออกจากกรุงแบกแดด พระอูดงครูปหนึ่งขออนุญาตจาก พระอับดุลบาฮาให้เขาได้เข้าร่วมคณะเดินทางด้วย เขาได้รับ คำตอบว่าการเดินทางครั้งนี้จะมีความยากลำบากมาก แต่พระ อูดงครูปนั้นก็ยังยินดียินดีรับความยากลำบากทุกรูปแบบ ดังนั้น เขาจึง ได้เดินทางร่วมกับคณะจนถึงเมืองคอนสแตนติโนเปิล จากนั้น เมื่อ คณะเดินทางต่อไปยังกรุงเอเดรียโนเปิล เขาขอพักอยู่ ณ ที่เดิม และจะเดินทางไปสมทบกับคณะเดินทางภายหลัง เนื่องจากว่าเขา ค้นเคยกับการคบหาสมาคมกับบาไฮแล้วเขาจึงไม่สามารถอยู่ตาม ลำพังโดยปราศจากพวกเขาได้ ที่กรุงเอเดรียโนเปิล เขากับเพื่อน อีกคนหนึ่งเช่าห้องที่ติดอยู่กับมัสยิด ทั้งสองอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ชั่วระยะเวลาหนึ่ง วันหนึ่งพระอูดงครูปนี้เข้าเฝ้าพระบาฮาอูลลาห์ และกล่าวว่า "เพื่อนของข้าพเจ้าทำร้ายข้าพเจ้าเมื่อเข้านี้และตี ข้าพเจ้าอย่างแรง แต่ข้าพเจ้าก็ได้พูดอะไร ข้าพเจ้าไม่ด้นรนขัด ขืน จากนั้นมาอีกครั้งชั่วโมง เขาก็กลับมาอีก เขาเข้ามาจับมือ ข้าพเจ้าและกล่าวว่า "จริงๆ แล้วท่านได้บรรลุสู่สภาวะของการ

[1] สำนวนของพระบาฮาอูลลาห์ *Tablets* หน้า 259-60

บำเพ็ญกุศลอันยิ่งใหญ่ ตอนนี้ท่านก็เป็นโสดาบันแล้ว" พระบาฮา อุลลาห์ทรงสดับเรื่องนี้ด้วยความสนพระหทัย แล้วตรัสพร้อมกับ ทรงพระสรวลว่า "หากเขาตีเจ้าอีกครั้งหนึ่งและเจ้ายังคงแสดงความไม่ดื้อรนขัดขืนอีก เขาก็อาจจะเชื่อว่าเจ้าบรรลุสถานะเป็น พระศาสดาแล้ว" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ในหมู่เพื่อนบาไฮที่ร่วมเดินทางไปในประเทศอียิปต์

* * * * *

---

[1] โขจราม, จากหนังสือ พระอับดุลบาฮาในอียิปต์ หน้า 169-70

85

บิดาคนนี้ได้รับสิ่งที่เฝ้าปรารถนาและได้นกแห่งความหรรษา ที่ดักไว้

[This Father Got His Wish and Snared His Bird of Joy]

* * * * *

" จงมีความปีติ เพราะพระเจ้าทรงความงามอันอุดมพรขำเลื่องดูเจ้า
จงมีความยินดีเพราะพระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงปกป้อง
เรา"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

อีกคนหนึ่งทีละทิ้งบ้านเมืองและมาตั้งถิ่นฐานในละแวกบ้านของ
พระบาฮาอุลลาห์คือ ฮัจจี มุฮัมหมัด คาน เขาเป็นชายที่มีลักษณะ
โดดเด่น เป็นคนพื้นเมืองซิสตัน เขามีเชื้อสายมะลข (เผ่าคนมุสลิม
ที่เดินทางเร่ร่อนไปในที่ต่างๆ) เมื่อตอนเด็กเขาถูกไฟคลอกต่อมา
กลายเป็นคนที่เล่นคาถาอาคม เขาถูกเรียกว่าเป็นคนสติเฟื่อง คน
ที่ชั่วชอง เขาจากบ้านและถือศีลในสภาพที่เป็นพระชุดงค์ซึ่งไม่ยึด
ติดกับตัวตน เดินทางเรื่อยไปเพื่อเสาะแสวงหาผู้นำที่สมบูรณ์แบบ
สุดขั้วซึ่งเรียกว่าเมอร์ซิด ด้วยประการฉะนี้ ในทันทีที่เขาได้ยิน
เสียงร้องมาจากอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า เขาก็จะตะโกนว่า
"ใช่ ใช่แล้วจริงๆ" แล้วเขาก็จะรีบรุดไปหาดั่งเช่นลมในทะเลทราย
เขาเดินทางไปในที่กว้างไกลจนถึงคุกกี้ใหญ่ที่สุดและได้เข้าเฝ้า
พระบาฮาอุลลาห์ ทันทีที่สายตาของเขาได้เห็นพระพักตร์อัน
แจ่มใส นั้น เขาก็ตกเป็นทาสในทันที เขาเดินทางกลับมาเปอร์เซีย
เพื่อที่เขาจะได้พบกับบรรดาผู้ที่แสดงตนยอมรับตามหนทางแห่ง
ธรรมนี้ เขาคบหากับเพื่อนศาสนิกชนของศาสนาอื่นที่กำลัง
แสวงหาสัจธรรมโดยถือว่าพวกเขาเป็นเพื่อนที่จริงใจและด้วยถือ
เป็นหน้าที่ เขาเดินทางถึงบ้านเกิดและจัดเรื่องภายในครอบครัวให้

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 214

มีระเบียบ เขาจัดหาสิ่งจำเป็นแก่คนในครอบครัว ดูแลเรื่องความปลอดภัยและความสุขสบายให้แต่ละคน หลังจากนั้นเขาก็ลาจากพวกเขา เขากล่าวกับญาติ ภรรยา ลูกและญาติพี่น้องว่า "อย่าตามหาเราอีก และอย่ารอวันที่เราจะกลับมา"

เขาเก็บข้าวของและเดินทางจากไป เขาเดินข้ามเขา ผ่านทุ่งหญ้า ฝ่ามองหาและพบผู้มีมานซึ่งเป็นเพื่อนๆ ของเขา ในการเดินทางครั้งแรก เขาได้พบกับ มีร์ซา ยูซุป คาน (โมสทาฟีโยล มามาลิกเค) ที่กรุงเทหราน หลังจากที่เขาได้พูดสิ่งที่ต้องการแล้ว ยูซุปคาน ก็บอกสิ่งที่เขาปรารถนาอยากได้ และประกาศว่าถ้าเขาได้สิ่งที่เขาต้องการเขาก็จะเชื่อในศาสนาที่ฮัจจี มุฮัมหมัดเล่าให้ฟัง สิ่งที่เขาปรารถนาจะได้คือบุตรชาย ถ้าเขามีบุญได้ตามหวังเป็นอันว่าชนะใจเขาแล้ว ฮัจจี มุฮัมหมัด คาน กราบทูลเรื่องนี้ต่อพระบาฮา อุลลาห์และได้รับคำมั่น เป็นสัญญาที่แน่นอนจากพระองค์ และแล้วก็มีสิ่งเกิดขึ้นตามที่หวังไว้คือ เมื่อ ฮัจจี มุฮัมหมัด คาน พบกับ ยูซุป คาน ในการเดินทางมาหาครั้งที่สอง เขาก็พบว่ามิเด็กในวงแขนของเขา ฮัจจี ร่องอุทานขึ้นว่า มีร์ซา "ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า การทดสอบของท่านแสดงให้เห็นสัจธรรมแล้ว ท่านดักจับนกแห่งความหรรษาได้แล้ว" ยูซุป คาน ตอบว่า "ใช่แล้ว ข้อพิสูจนชัดเจนแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว ปีนี้ ถ้าท่านไปเข้าเฝ้าพระบาฮาอูลลาห์ โปรดกราบทูลพระองค์ด้วยว่าข้าพเจ้าวิงวอนขอพระมหากรุณาธิคุณและความโปรดปรานของพระองค์ให้แก่เด็กคนนี้ เพื่อว่าเขาจะได้รับความปลอดภัยภายใต้ร่มเงาแห่งการดูแลของพระผู้เป็นเจ้า" ^[1]

ปัจจุบัน (หมายถึงในยุคนั้น) เด็กคนนี้ก็กลายเป็น ฯพณฯ รัฐมนตรี

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Memorials of the Faithful* หน้า 91-3

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอภัยมณีเล่าเรื่องราวช่วงหนึ่งในชีวิตของ อัศจรรย์ มุขมัท
คาน

* * * * *

86

ตะโตะที่มีความตั้งใจมั่นคนนี้ได้รับผล จากคำวิงวอนอย่างจริงใจ

[The Sincere Pleadings of This Resolute Mufti Paid Off]

* * * * *

" ในบรรดาสัญลักษณ์ของพระองค์คือความประเสริฐแห่งความยิ่งใหญ่ของพระองค์ คือสถานะอันสูงสุดของพระองค์ คือความรุ่งโรจน์อันสูงส่งของพระองค์ และคือแสงที่ฉายออกมาจากความงามที่อยู่เหนือขอบฟ้าของคุณแห่งนี้"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ที่เมืองอัคคาบคูลแรกที้น้อมกายลงแทบพระบาทของพระบาฮาลาห์และจุมพายนเสื้อของพระองค์ก็คือตะโตะ^[2] ของเมืองอัคคาทุกสิ่งที่เราทำเพื่อให้พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรย้ายไปยังสวน (คฤหาสน์ที่เมืองมาสราเอล) ไม่ได้ผล พระองค์จะไม่ยอมย้ายไปอยู่ พระองค์ทรงตรัสว่า "เราเป็นนักโทษและนักโทษก็ควรถูกกักบริเวณ" ในที่สุดเราก็ไปพบกับตะโตะท่านหนึ่งซึ่งเป็นคนนำเคาฟและมีความหนักแน่น ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า

" ท่านจะช่วยทำอะไรบางอย่างได้ไหมเพื่อที่บางทีพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรจะออกมา (จากคุก)?" เนื่องจากตะโตะเป็นคนที่มีความจริงใจและมีจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์ เขารับลุกขึ้นและตรงไปเข้าเฝ้าพระบาฮาลาห์ในทันที หลังจากที่ได้รับอนุญาต เขาก็เข้าเฝ้าและหมอบแทบพระบาทพร้อมกับกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีความปรารถนาอยู่อย่างหนึ่งและจะไม่ยอมลุกขึ้นจนกว่าพระองค์จะทรงประทานให้" เขาเฝ้ารบเร้าและขอร้องจนกระทั่งพระบาฮาลาห์

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 16

[2] ผู้ขยายความหมายกฏอิสลาม ชื่อ *Shaykh 'Alíy-i-Mírí*

ทรงยินยอมทำตามความปรารถนาของเขา จากนั้นพระบาฮา อุลลาห์ทรงออกจากคุกที่เป็นค่ายกักกันทหารและไปพำนักอยู่ ณ คฤหาสน์มาสราเอลซึ่งทุกอย่างได้ถูกเตรียมพร้อมต้อนรับใน โอกาสอันเป็นฤกษ์งามยามดีที่ทรงเสด็จมาถึง ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของศาสนาและ ความสูงส่งของพระบาฮาอูลลาห์ พระอับดุลบาฮา กล่าวว่าแม้ว่า พระบาฮาอูลลาห์จะทรงเป็นนักโทษ แต่ก็ไม่มีใครสามารถเข้าเฝ้า พระองค์หากมิได้รับอนุญาตจากพระองค์ก่อน

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u'-'Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 197-8

87

กล่องที่บรรจุพระผู้เป็นเจ้าของใจได้หายไป [His Boxed God Vanished]

* * * * *

" แก่นแท้ของความมั่งคั่งก็คือการมีความรักในตัวเรา ใครก็ตามที่รักเราคือผู้ที่ครอบครองทุกสิ่ง และที่จริงแล้วใครก็ตามที่มีได้รักเราก็คือคนที่ยากจนขั้นแค่นั้น"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มุฮัมหมัด จาวาด มีน้องชายคนหนึ่งอยู่ที่เมืองอิสตันบูล น้องชายคนนี้อ่อนหวานและวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าของใจขอให้เขาเป็นคนที่ร่ำรวย พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรได้ทรงสวดมนต์ให้แก่เขาและทรงสัญญาว่าเขาจะกลายเป็นคนที่มั่งคั่งร่ำรวย

หลังจากนั้น ปรกกฎว่าฝ่ายที่อยู่ในโกดังในกรุงปารีสเกิดไฟไหม้จนหมด เนื่องจากชายคนนี้ทำการค้าฝ่าย การค้าขายของเขาจึงรุ่งเรืองขึ้น หลังจากที่เขาร่ำรวยกลายเป็นคนมั่งคั่งแล้ว เขาก็ลืมอดีตที่ทำให้เขาได้ร่ำรวยขึ้นในวันนี้

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรส่งศาสนิกชนไปที่เมืองอิสตันบูลเพื่อว่าเหตุใดจึงไม่ได้รับข่าวจากเขา เมื่อหาทางติดต่อกับเขาได้แล้ว เขาพูดกับศาสนิกชนที่ไปพบกับเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้าของใจอยู่ในกล่องนี้" ซึ่งเขาหมายความว่า พระเจ้าคือเงินตรา

ศาสนิกชนซึ่งเป็นผู้สื่อสารคนนี้ก็กลับไปหาและรายงานเหตุการณ์นี้ต่อพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งเมื่อพระองค์ทรงสดับก็ทรงเสร์ว่าพระหทัย

---

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 156

มาก พระองค์ทรงตรัสว่า "เราจะยึดเงินคืนจากเขาด้วยวิธีเดียวกันกับที่เราได้ให้เขาไป"

ในไม่ช้า เขาก็สูญเสียมั่งคั่งทั้งหมดและแสดงความเสียใจต่อความผิดพลาดของตนที่ได้กระทำไปแล้ว ณ ธรณีประตูของพระบาฮาอุลลาห์

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรพระราชทานอภัยแก่เขาโดยมีเงื่อนไขว่าเขาจะต้องไปยังเมืองบากู ^[1] และจะต้องจัดบันทึกพระธรรมที่เปิดเผย เขาจึงไปที่เมืองนั้นและใช้เวลาจัดบันทึกจนในที่สุด เขาถึงแก่กรรมในสภาพที่ยากจนข้นแค้น ^[2]

* * * * *

ข้อคิด

คนที่กลายเป็นคนรวยแล้วกลับพยศ

* * * * *

---

[1] เมืองหลวงของอาเซอร์ไบจัน

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 12 หมายเลข 6 หน้า 126 (ภาคภาษาเปอร์เซีย)

88

มีร์ชา จาฟา ตายไปแล้วแต่กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก [Mírzá Ja'far Was Dead but Came Alive Again]

* * * * *

"พระนามของพระองค์คือการรักษาของข้าพเจ้า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า และการระลึกถึงพระองค์คือทิพยโอสถของข้าพเจ้า"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

หนึ่งในศาสนิกชนที่เป็นบรืวารเดินทางร่วมกับพระบาฮาอุลลาห์จากอิรักไปยังกรุงคอนสแตนติโนเปิลก็คือ มีร์ชา จาฟา ^[2] และด้วยเห็นว่ามีภารกิจจำเป็นที่จะต้องทำให้เพื่อนร่วมทาง เขาจึงเป็นคู่หูของคนรับใช้ผู้เล่าเหตุการณ์นี้ เมื่อเราเดินทางไปถึงจุดพักเพื่อนศาสนิกชนก็จะเหนื่อยล้าจากการเดินทางหลายๆ ชั่วโมง พวกเขาจะหยุดพักหรือนอนหลับ มีร์ชา จาฟาและข้าพเจ้าก็จะไปโนนมานี้ในละแวกหมู่บ้านเพื่อหาซื้อข้าวโอ๊ต ฟางและเสบียงอาหารสำหรับขบวนอูลู แต่เนื่องจากเกิดข้าวยากมากแ่งในหมู่บ้านดังกล่าว เราจึงมักจะท่องจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่งตั้งแต่บ่ายจนกระทั่งดึก เราจะจัดซื้อสิ่งที่มีขาย ทำทุกอย่างอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วจึงกลับมารวมกลุ่มคณะเดินทาง

มีร์ชา จาฟา เป็นคนที่มีขันติและทนอยู่ในทุกขุได้เป็นเวลานาน เขาเป็นคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ต่อราชสำนักอันศักดิ์สิทธิ์ ทั้งยังรับใช้เพื่อนๆ ด้วยการทำงานหนักทั้งวันและคืน เขาเป็นคนเจียบขริม

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ *Prayers and Meditations* หน้า 262

[2] มีร์ชา จาฟารี ยาดดี จากเมืองยาดดี เป็นบาไฮศาสนิกชนที่มีความรู้สึกซึ่งในศาสนาซึ่งไปกรุงแบกแดดและจากเมืองนี้ ท่านได้เดินทางร่วมกับพระบาฮาอุลลาห์ไปคอนสแตนติโนเปิล เอเดรียนโนเปิลจนถึงอัคคาซึ่งเป็นเมืองปลายทาง

และมอบทุกสิ่งให้อยู่ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้าของเขา เขารับใช้
อย่างต่อเนื่องที่เมืองเอเดรียโนเปิลจนกระทั่งมีคำสั่งเนรเทศไปสู่
เมืองอัคคา ณ เมืองนี้ ตัวเขาเองก็ตกเป็นหนึ่งในนักโทษที่ต้องถูก
เนรเทศร่วมกับกลุ่มด้วย เขาขอบคุณสิ่งที่เกิดกับเขา เขาจึง
ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าของเขาตลอดมาและกล่าวว่า "ขอความสรรเสริญจง
มีแด่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้อยู่ในเรือหนัภัยที่มีผู้โดยสารอยู่
เพียง" "

คุณเปรียบเสมือนสวนกุหลาบสำหรับเขา และคุณที่แคบๆ กลายเป็น
สถานที่กว้างขวางและมีกลิ่นหอมสดชื่น ในตอนที่เราอยู่ในคุกค่าย
กักกันของทหาร เขาป่วยหนักและต้องนอนชม อาการป่วยของเขา
มีโรคแทรกซ้อนหลายอย่างจนหมอเลิกรักษาและไม่กลับมาเยี่ยม
อาการของเขาอีก ในที่สุดคนป่วยก็หายใจเฮือกสุดท้าย มีร์ซา
อาควา จาน รีบวิ่งไปเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์และแจ้งข่าวการเสียชีวิต
คนป่วยไม่เพียงแต่หมดลมหายใจแล้วเท่านั้น ร่างกายของเขาก็
อ่อนปวกเปียกไปด้วย ครอบครัวยุคของเขาเข้ามารายล้อม และต่าง
พากันเศร้าโศกเสียใจ ร่ำไห้กันอย่างอาดูร พระผู้ทรงความงามอัน
อุดมพรตรัสว่า "จงไป แล้วสวดมนต์บทธ ยา ซาฟี – ข้าแต่พระองค์
พระผู้ทรงรักษา-แล้วมีร์ซา จาฟา ก็จะมีฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก เขาจะ
หายดีดังเดิมในเวลาอันรวดเร็ว" ข้าพเจ้าไปที่ขอบเตียง ร่างของ
เขาเย็นและมีสัญญาณแห่งความตายปรากฏอยู่ เขาเริ่มขยับ
ตัวอย่างช้าๆ ไม่นานนักก็เริ่มขยับแขนขาและยกศีรษะได้ก่อน
หนึ่งชั่วโมงจะผ่านไป เขาลุกขึ้นนั่ง หัวเราะและพูดคุยมุขตลก

เขามีอายุยืนยาวหลังจากนั้น และยังคงอยู่กับการรับใช้เพื่อนๆ
เหมือนดังที่เคยปฏิบัติมา ^[1]

---

[1] พระอับดุลมาฮา จากหนังสือ *Memorials of the Faithful* หน้า 157-8

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

นี่คือส่วนหนึ่งของประวัติชีวิตของบาไฮรุ่นแรกๆ ที่พระอับดุลบาฮา
เล่าให้ฟัง

* * * * *

89

พระอับดุลบาสาเดินเป็นเวลา 12 ไมล์ ไปยังกระท่อมของคนยากไร้

[‘Abdu’l-Bahá Walked 12 Miles to a Thorn-Picker’s Hut]

* * * * *

" *ดูกร บรรดามิตรของเรา จงฉายที่พบปะชุมนุมด้วยแสงแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า ทำให้การพบปะนั้นมีความหรรษาและสุขสันต์ด้วยเสียงจากอาณาจักรแห่งความศักดิ์สิทธิ์อันไพเราะ ด้วยอาหารทิพย์และการประสาทชีวิตด้วย "อาหารของพระผู้เป็นนาย" [1]*

พระอับดุลบาสา

* * * * *

ครั้งหนึ่งเมื่อตอนที่เราอยู่ที่กรุงแบกแดด เราได้รับเชิญไปบ้านของคนยากไร้ ความร้อนที่กรุงแบกแดดแรงยิ่งกว่าในซีเรีย วันนั้นเป็นวันที่อากาศร้อนจัด แต่เราก็เดินเป็นระยะทางสิบสองไมล์ (ยี่สิบ กิโลเมตร) เพื่อไปยังกระท่อมของชายคนนั้น ภรรยาของเขาทำแป้งขึ้นเล็กๆ จากอาหารและแป้งจนใหม่ ดังนั้นอาหารขึ้นนั้นจึงมีสีดำและแข็งเป็นไต กระนั้นนับว่าเป็นอาหารเลี้ยงต้อนรับที่ดีที่สุดเท่าที่เราได้ไปทานมา" [2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ท่านนายเล่าให้คนที่มาชุมนุมกันฟังว่าอาคารจะเป็นสถานที่พิเศษสำหรับท่านถ้ามีศาสนิกชนที่ดีอาศัยอยู่ในอาคารนั้น

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาสา *Tablets* เล่มที่ 1 หน้า 24

[2] บันทึกร่วมของคุณจูเลียต ทอมป์สัน หน้า 171

90

ในไม่ช้าบัญชาของท่านสุดอำนาจก็ไม่มีผล [The Sultan's Decree Soon Became Ineffective]

* * * * *

" ร่างกายของเราถูกจองจำเพื่อว่าวิญญาณของเจ้าจะได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการ เรายอมได้รับความอับอายเพื่อว่าเจ้าจะสูงส่ง จงเดินตามพระผู้เป็นนายแห่งความรุ่งโรจน์ พระผู้เป็นนายแห่งอาณาจักร อย่าตามผู้ที่กดขี่ที่ไม่มีศีลธรรมทุกคน"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อตอนที่เราเดินทางมาถึงอัคคาและเข้าสถานกักกันของทหารหน่วยราชการของรัฐบาลแจ้งเราในวันหนึ่งว่า ตัวแทนของพระบาฮาอุลลาห์ควรจะไปรับทราบโองการจากท่านสุดอำนาจ พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรส่งข้าพเจ้าไปในฐานะเป็นตัวแทนของพระองค์ไปยังจวนผู้ว่า เมื่อไปถึงเขานำเราไปรวมอยู่กับผู้ต้องหาคดีต่างๆ จากนั้น โฆษกรัฐบาลก็ขึ้นไปบนแท่นและอ่านคำพิพากษาเป็นภาษาตุรกี มีใจความว่า ครอบครัวของพระบาฮาอุลลาห์จะถูกคุมขังในอัคคาตลอดกาล และพวกเขาไม่มีสิทธิออกนอกเมืองนี้ หลังจากฟังโองการประกาศิตนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็หัวเราะบรรดาผู้ที่อยู่ที่นั่นต่างพากันประหลาดใจที่เห็นข้าพเจ้าหัวเราะและถามว่า "ท่านหัวเราะทำไม?" ข้าพเจ้าตอบว่า "คำพิพากษานี้ไม่มีความหมาย เพราะถ้าเราต้องถูกขังในเมืองนี้ตลอดกาลชั่วชีวิตแล้ว เราก็ต้องมีชีวิตอยู่ชั่วชีวิตด้วย แต่ชีวิตบนโลกนี้ของเราคงจะไม่ยืนยาวชั่วชีวิต" ด้วยชะตาที่กำหนดไว้แล้ว โองการนี้ก็กลายเป็นโมฆะเนื่องจากพระบาฮาอุลลาห์ทรงเสด็จเข้าโดยผ่านประตูเมืองและได้เสด็จขึ้นสู่ภูเขาคาเมลลูกนี้ ข้าพเจ้าก็

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Summons*, ย่อหน้าที่ 114

เช่นเดียวกัน ได้จากเมืองนี้โดยออกทางประตูเมืองและเดินทาง
ต่อไปยังกรุงเบรุต ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

เป็นการสนทนาเกี่ยวกับการประหัตประหารบาไฮศาสนิกชนชาว
เปอร์เซีย

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Khátirát-i Mírzá 'Isá Isfahání* หน้า 4

91

สุนัขตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งทำให้สุนัขตัวใหญ่ห้าตัวได้อาย [A Little Dog Put Five Big Dogs to Shame]

* * * * *

" ด้วยอำนาจของพระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า พระผู้เป็นนายจะช่วยเหลือเฉพาะบรรดาผู้ที่มั่นคงในศาสนาของพระองค์ บรรดาผู้ที่ปรารถนาความสมัครสมานสามัคคี ความรัก ความถ่อมตน ความอุทิศตนและกลายเป็นผู้ที่ตัดขาดจากทุกสิ่งนอกจากพระผู้เป็นเจ้า"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

พวกเราอยู่ที่เมืองอัคคาในสมัยที่ คามาล ปาซา เป็นนายกรัฐมนตรี น้องชายของเราได้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดอัคคา ในตรกีน้องชายของนายกรัฐมนตรีสามารถทำอะไรก็ได้ตามแต่ใจ ไม่มีผู้ใดขัดขวางเขาได้ วันหนึ่งผู้ว่าราชการเมืองอัคคาเดินทางด้วยรถม้า และพวกเราก็เดินทางไปด้วยกัน ระหว่างเดินทางข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเขาใส่ชุดล่าสัตว์และพาสุนัขล่าเหยื่อตัวใหญ่สี่ห้าตัวมาด้วย เราพบเนื้อทรายระหว่างทางและสุนัขทั้งหมดก็ไล่ล่ามัน

บาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งร่วมขบวนและนำสุนัขตัวเล็กไปด้วย เขาเป็นบาไฮศาสนิกชนชาวอาหรับ สุนัขทั้งห้าตัวของผู้ว่าราชการจังหวัดจับเหยื่อไม่ได้เลยสักตัว แต่สุนัขตัวเล็กๆ ตัวนี้สามารถจับกวางตัวใหญ่ได้ตัวหนึ่ง ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดรู้สึกอับอายมาก พอสุนัขทั้งหมดกลับมาเขาก็เริ่มตีพวกมัน เขากล่าวว่า "ข้าจะทำอะไรได้? บาไฮได้รับความช่วยเหลือ สุนัขตัวใหญ่ๆ ห้าตัวของข้าจับอะไรไม่ได้เลย แต่สุนัขตัวเล็กๆ กลับจับได้" เขาลงจากหลังม้า

---

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 1 หน้า 106

ลงมาอ้อมสันัขตัวน้อยนี้ไว้ในวงแขนและจูบมัน เขาบอกกับเจ้าของ
สันัขว่าเขาจะไม่คืนสันัขตัวนั้นให้" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮา เล่าเรื่องนี้ให้ผู้แสวงบุญฟังเกี่ยวกับความสำเร็จ
ของการแนะนำศาสนาของคุณอัลมา คนอบลือส บาไฮศาสนิกชน
ที่มีรูปร่างเล็กมากๆ

* * * * *

---

[1] ลาติเมอร์ จากหนังสือ *Light of the World* หน้า 44

92

โรคภัยของพระอับดุลบาฮาหายในเวลาที่เหมาะสม [At the Right Time, 'Abdu'l-Bahá's Malady Disappeared]

* * * * *

" ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอความรุ่งโรจน์จงมีแด่พระองค์ ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่ออรุโณทัยสถานแห่งคุณลักษณะของพระองค์ ต่อพระผู้เผยหลักฐานที่ชัดเจนของพระองค์ ขอให้ข้าพเจ้ายึดสายใยแห่งความกรุณาอันเปี่ยมไปด้วยความรักและได้เกาะชายเสื้อแห่งความเอื้อเฟื้อของพระองค์ภายใต้ทุกสถานการณ์" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เราอยู่ที่กรุงเทพมหานครตอนที่ติดเชื้อวัณโรคเมื่ออายุเจ็ดขวบ ไม่มี ความหวังว่าจะหายขาดจากโรคนี้ ผลดีของการป่วยครั้งนี้เป็นที่ ประจักษ์แจ้งในภายหลัง เพราะถ้าหากเราไม่ป่วยในช่วงนั้น เราก็ จำต้องไปอยู่ที่เมืองมาชินดาราณ แต่วัณโรคทำให้เรายังต้องคงอยู่ ในกรุงเทพมหานครซึ่งช่วงนั้นเป็นเวลาทีพระผู้ทรงความงามอันอุดมพร ถุกขังในคุกเมือง تهران ดังนั้น เราจึงได้รับเกียรติในการเป็นผู้ ร่วมเดินทางกับพระองค์ไปยังประเทศอิรัก พอถึงวันดีคืนดี เราก็ หายจากโรคนี้ในทันทีหลังจากที่หมอหยุดรักษาและหมดหวังว่า เราจะหาย [2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮากล่าวว่า "อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นมีจุดดีอย่างใหญ่ หลวง"

* * * * *

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 234

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Zarqání, Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 173

93

พระอับดุลบาฮารู้ภาษาอาหรับดีกว่าคนอาหรับที่คงแก่เรียน

[‘Abdu’l-Bahá Knew Arabic Better Than Any Learned Arab]

* * * * *

" แท้จริงแล้ว เราสวดมนต์วิงวอนพระผู้เป็นนายของเราให้สอนภาษาและการเขียนเกี่ยวกับอาณาจักรแก่เจ้า ซึ่งจะทำให้ตัวเจ้าเองพอใจจนละทิ้งทุกอย่างได้ ทั้งนี้เพราะคำสอนทางธรรมและภาษาที่ให้ความรู้นั้นคือวาทศิลป์ ให้ความชัดเจน แสดงออกซึ่งการยกย่องสวดดี ง่ายแก่การอ่านโดยลิ้นและได้รับการถนอมไว้ในหัวใจ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

เราไม่ได้เรียนภาษาอาหรับ ตอนที่เรายังเป็นเด็ก เรามีหนังสือสวดมนต์ของพระบ็อบที่ลิขิตด้วยลายพระหัตถ์ของพระผู้ทรงความงามอันอุดมพร เรามีความกระตือรือร้นที่จะอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างมาก เมื่อใดก็ตามที่เราตื่นขึ้นมากลางดึก เราจะลุกขึ้น อ่านบทสวดมนต์ และจะร้องออกมาด้วยอย่างตื่นเต้นที่สุดเราตระหนักในที่สุดว่าเราเข้าใจภาษาอาหรับอย่างดีมาก เพื่อนเก่าของเราทราบเรื่องนี้ดีว่าเราไม่เคยไปโรงเรียนเลย แต่เรารู้ภาษาอาหรับดีกว่าคนอาหรับที่คงแก่เรียน^[2]

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Japan Will Turn Ablaze* หน้า 21-2

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Zarqání, Badáyi'u'-'Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 308

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮากล่าวชมเชยความสามารถของสตรีชาวอเมริกันคนหนึ่งที่สามารถพูดภาษาเปอร์เซียได้ ท่านสนับสนุนให้เธออ่านและเรียนโคลงกลอนของพระบาฮาอุลลาห์ที่ทรงลิขิตไว้เป็นภาษาเปอร์เซีย

* * * * *

94

พระอับดุลบาฮาพบแหวนของท่านผู้ว่าราชการจังหวัด [‘Abdu’l-Bahá Found the Governor’s Ring]

* * * * *

" *ขอชีวิตของเราจงเป็นพยาน ไม่ว่าความเกรียงไกรแห่งอำนาจ หรือความมั่งคั่งของคนร่ำรวย หรือความเฟื่องฟูของคนไร้ศีลธรรม ทั้งหมดนี้จะมลายหายไปตามพระวาระที่มาจากพระองค์"* [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อตอนที่ราซิด ปาซา [2] เดินทางมาถึงไฮฟา เราไม่ได้ใส่ใจกับเขามากนัก ราซิด ปาซา ถึงกับส่งบุตรชายของเขาไปยังเมืองอัคคาและวางแผนที่จะรับสินบนแต่ก็ไม่เป็นผล เขามาที่เมืองไฮฟาครั้งหนึ่ง และด้วยการเกลี้ยกล่อมจากผู้ว่าราชการเมืองอัคคา ข้าพเจ้าจึงถูกเรียกตัวไปยังเมืองนั้น เขาพูดโน่นพูดนี่เป็นนัยๆ แต่เราไม่ได้ให้ความสนใจใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีของขวัญหรือสินน้ำใจจากเรา อย่างไรก็ตาม ในวันเดียวกันนั้นเองท่านผู้ว่าราชการจังหวัดอัคคาทำแหวนราคาแพงหายระหว่างการเดินทางจากเมืองไปไฮฟา

ข้ากลับมาเมืองอัคคา ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดจึงบอกเรื่องนี้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกท่านว่าอย่ากังวลใจ เราจะหามันพบ เมื่อตอนที่เรไปถึงเมืองอัคคาข้าพเจ้าแวะร้านทอง เข้าไปหาเจ้าของร้านและบอกกับเขาว่าจะมีคนนำแหวนลักษณะเช่นนี้มาให้เขาก็ขอให้เขานำมาให้เราทันที จากนั้นเราก็กลับไปร่วมเดินทางกับท่านผู้ว่าที่รถม้าและเดินทางต่อไปจนถึงบ้าน

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ คีตารี อัคคัส ย่อหน้าที่ 40

[2] ผู้ว่าราชการกรุงเบรุตผู้ครองซีเรียในกำมือ

เข้าวันต่อมา ช่างทองนำแหวนวงที่หายมาให้เรา เรานำมันไปคืนให้แก่ท่านผู้ว่าราชการซึ่งฉงนอย่างมากที่ได้เห็นแหวนกลับคืนมา ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงไปหา ราซิด ปาชา และกล่าวว่า "อับบาส เอฟเฟนดี หยั่งรู้แบบแผนแห่งสวรรค์ ที่ได้มาจาก อาลี ^[1] พระผู้เป็นนาย ข้าพเจ้าทำแหวนหายแต่เขากลับหามันพบได้อย่างง่ายดาย ดังนั้น ท่านจะต้องเลิกยุ่งกับท่านอับบาส เพราะท่านกล่าวไว้อย่างเปิดเผยว่าถ้าทั้งโลกรวมตัวกันและพยายามช่วยกัน ปลดปล่อยท่านอย่างปลอดภัย ก็จะไม่สำเร็จถ้าไม่ถึงเวลาที่กำหนดไว้ ท่านยังกล่าวอีกด้วยว่าถ้าเวลาแห่งอิสรภาพมาถึงจริงๆ ถ้า ณ เวลานั้นบรรดากษัตริย์ทั้งโลกมารวมตัวกัน พวกเขาจะไม่สามารถเข้ามาขัดขวางอิสรภาพที่ท่านจะได้รับ

เนื่องจาก ราซิด ปาชา มีความไว้วางใจในท่านผู้ว่า เขาจึงหยุดการกระทำที่ก้าวร้าวและยุติความละโมภในสินบนที่หวังจะได้รับ ^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาอยู่ที่กรุงปารีส ราซิด ปาชา ที่เยอหยิ่งได้ไปเยี่ยมคารวะพระอับดุลบาฮา ณ ที่พัก ตกเย็นวันนั้น พระอับดุลบาฮา ก็เล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนๆ ฟัง

* * * * *

---

[1] อิหม่ามอาลี

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 112

95

บิดามีความฝันที่เป็นลางบอกเหตุเกี่ยวกับบุตรสาวของเขา [The Father Had an Alarming Dream about His Daughter]

* * * * *

" จงดูลักษณะความฝันที่เจ้าฝัน หลายปีผ่านไปแล้วแต่ก็กลับมาสู่
สายตาของเจ้า" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ชาวคริสเตียนคนหนึ่งซึ่งบอกว่าเขาไม่เชื่อความฝันมาเยียม(เรา)
(เรา)กล่าวว่า "...พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าก็กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้
ไว้"

" อย่างไรก็ดี ชายคนนี้ยังคงเคลือบแคลงใจสงสัยอยู่ หลายเดือน
ต่อมาภายหลังเขาไปปรากฏตัวที่อีกคนอีก คุณเขาลง และยอมรับ
ว่าเขาเชื่อเรื่องความฝันแล้ว เขาเรียนรู้ว่าสิ่งที่เราบอกเขาเป็น
ความจริงหลังจากที่เขาผ่านประสบการณ์อันน่าเศร้าแล้ว ชายคน
นั้นเล่าให้ฟังว่า คืบวันหนึ่งขณะที่เขาจากบ้านไป เขามีความฝันที่
บอกเหตุร้ายเกี่ยวกับลูกสาวตัวน้อยของเขา ฝันเห็นว่าเธอเดินเข้า
มานั่งบนดักของเขาและบ่นว่าปวดศีรษะ อาการของเธอทรุดลง
อย่างรวดเร็ว พวกเขาส่งเธอไปหาหมอ ในความฝันบิดาคนนี้เห็น
ว่าเธอป่วยหนักแบบไม่มีทางรอดและรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวใจเป็น
อย่างยิ่ง ต่อจากนั้นเขาก็เห็นว่าเธอตายแล้ว คืบต่อมาหลังจากที่
ฝัน เขาก็กลับมาบ้าน ลูกสาวของเขามาหาเขาและนั่งที่ดักแล้ว
บอกกับเขาว่า "คุณพ่อ หนูปวดหัว" ที่ตามมาหลังอาการป่วยครั้งนี้
คือเธอก็ได้ตายจากไป [2]

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 162

[2] บันทึกของคุณจูเลียต ทอมป์สัน หน้า 179

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้เพื่อนๆ ฟังว่า ความฝันมีสามประเภท ได้แก่ ฝันเพราะร่างกายทำงานผิดปกติ ฝันเชิงสัญลักษณ์และฝันที่เป็น
ลางบอกเหตุที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

* * * * *

96

เขาเก็บเสื่อผืนเก่าไว้และขายพรมเปอร์เซียอันอ่อนนุ่มไป [He Kept His Old Mat and Sold the Soft Persian Rug]

* * * * *

" จงมอบความมั่งมีให้แก่คนยากจนของเรา เพื่อว่าบนสวรรค์เจ้าจะได้ถอนจากคลังแห่งความวิเศษอันไม่มีวันโรยราและได้รับสมบัติแห่งความรุ่งโรจน์ที่ไม่มลายสูญหายไป"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

วันหนึ่งที่กรุงแบกแดด คนยากจนคนหนึ่งมาที่บ้านของเรา เขาเห็นพรมเปอร์เซียบนพื้น เขาเอามือลูบพรมไปมาแล้วกล่าวว่า "มันนุ่มมาก น่าจะหลับสบายบนพรมนี้ จะต้องสบายมากเลย" เราบอกเขาว่าเขาสามารถนำพรมนี้ไปได้ จากนั้นไม่นาน เราก็พบเขาก่อน เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะนอนสบายและหลับยาวขึ้นถ้านอนบนพรม แต่ตอนนี้ ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า ไม่ว่าจะนอนบนพรมหรือนอนบนเสื่อก็ไม่เห็นจะแตกต่างกัน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขายพรมผืนนั้นไปแล้ว"^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

หลังจากที่กลับจากงานชุมนุมเพื่อเรียกริเงินแก่คนจนในเมืองเอเดินเบอร์ก พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนฟังเพื่อชี้ให้เห็นความสำคัญของการให้ความเมตตาต่อผู้ขัดสนและคนยากจนในโลกตะวันออก

* * * * *

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาอาหรับ หมายเลขที่ 57

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 71

97

ภรรยาของฮัจจาจไม่คิดว่าสามีของตนเองยิ่งใหญ่อะไร [Hajjaj's Wife Didn't Think that He Was So Great]

* * * * *

" ดั่งนั้น จงสลดความคิดอันเหลวไหลที่เจ้ายังติดตามอยู่ใน
จินตนาการ เพราะความเหลวไหลไร้สาระไม่อาจแทนที่ความเป็น
จริงได้" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีชายคนหนึ่งชื่อ มุस्ताฟา เบค เขาเป็นผู้จัดการร้านค้าของดะโตะ
[2] ในเมืองอัคคา เขาเป็นคนเลวและไม่น่าคบ บุคคลนี้ แสดงความ
จงเกลียดจงชังศาสนาอย่างมาก

คืนวันหนึ่งเราได้รับเชิญให้ไปที่บ้านดะโตะ เราพบมุस्ताฟา เบค
อยู่ที่นั่นด้วย มืออยู่ต่อนหนึ่งที่เราเล่าให้คนที่นั่นฟังเกี่ยวกับ ฮัจจี
อิบเน ยูซุฟ ว่า ฮัจจาจ "มีภรรยาที่มีรูปโฉมงดงามมากแต่เธอคนนี้
ไม่ชอบฮัจจาจเลย วันหนึ่งขณะที่ฮัจจาจกำลังส่องกระจกดูตัวเอง
เขากล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสร้างข้าพเจ้าให้ม
ีความงามพร้อมทั้งภายนอกและภายในเช่นนี้เขี้ยวหรือ?" ภรรยา
ของเขาบอกเขาว่าเขากำลังกล่าวให้ร้ายพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

วันรุ่งขึ้น ขณะที่ มุस्ताฟา เบค กำลังส่องกระจกดูตัวเอง ดะโตะก็
กล่าวกับเขาว่า "เจ้าจงกล่าวว่า โอ พระเจ้า พระองค์ทรงสร้าง
ข้าพเจ้าให้มีความงามพร้อมทั้งภายนอกและภายใน"

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 220

[2] ผู้ขยายความหมายกฏอิสลาม เป็นผู้เขี้ยวชายเกี่ยวกับมุสลิม เป็นผู้ออกคำตัดสินตาม
ประมวลคำพิพากษาที่เป็นบรรทัดฐาน

ทันทีที่ตะโตะเล่าจบ เสียงหัวเราะก็ดังขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้เพื่อนที่ไปแสวงบุญฟังเกี่ยวกับข้าราชการที่ละโมภและต่อต้านศาสนา ในที่สุด มุสตาฟา เบค ก็ถูกไล่ออกจากราชการ เขามาขอความช่วยเหลือจากพระอับดุลบาฮาเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว ซึ่งพระอับดุลบาฮาก็ให้ความช่วยเหลือแก่เขาอย่างมาก

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Kháṭirát-i Mírzá 'Isá Isfáhání* หน้า 18-21

98

อูฐที่น่าสงสารได้รับความช่วยเหลือในที่สุด
[The Poor Camel Was Eventually Rescued]

* * * * *

" จงเล็งดูเด็กด้วยการให้เขาทำงานและมีความเพียรพยายาม และให้เขาค้นเคยกับความยากลำบาก สอนให้เขาอุทิศชีวิตแก่สิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง และตั้งใจให้เขาศึกษาในสิ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่มนุษย์ชาติ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

วันหนึ่งเราเดินทางจากซานเมืองอัคคาพร้อมคณะท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้พิพากษาและผู้บัญชาการกองทัพ ในระหว่างทางเราเห็นอูฐซึ่งตกลงไปในคูน้ำและติดหล่มอยู่ในนั้น อูฐตัวนั้นกำลังตาย และคนขี่อูฐไม่สามารถทำอะไรได้เลยนอกจากร้องไห้

เราขอแรงเพื่อนๆ ประมาณหนึ่งร้อยคนมาช่วย แต่ไม่ว่าจะพยายามเท่าไรก็ไม่สามารถช่วยอูฐตัวนั้นขึ้นมาจากหล่มได้ ตอนนั้นพอดีมีอาหารสำหรับผู้เร่ร่อนพเนจรผ่านมาและตอบสนองคำขอให้ช่วยอูฐตัวนั้น พวกเขาช่วยมันได้อย่างง่ายดายแม้ว่าจะมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มแรก พวกเขาทำได้เพราะว่ามีความชำนาญและเคยชินกับการทำงานหนักมาแล้ว^[2]

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 129

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Zarqání, Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 149-50

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาสาเล่าเกี่ยวกับการฝึกฝนเด็ก ท่านกล่าวว่าจะมีประโยชน์ต่อเด็กมากถ้าเขาค้นเคยกับการทำงานหนักตั้งแต่ยังเยาว์ ท่านยังกล่าวไว้อีกด้วยว่าจะเป็นการดีกว่าถ้าพวกเขาไม่ได้รับการปกป้องมากเกินไปจากการอยู่กับความร้อนหรือความหนาว

* * * * *

99

มีความร่วมมือแม้กระทั่งในหมู่แมลง [Cooperation is Practised Even among the Insects]

* * * * *

" มีสำนึกแห่งการเกิดมาเป็นภราดรภาพในหมู่มนุษย์ชาติ เพราะเราทั้งหลายต่างเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมนุษย์ ซึ่งอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการจำเป็นต้องการตกลงและการร่วมมือกัน มีความมุ่งหมายให้เกิดภราดรภาพในหมู่มนุษย์ชาติเพราะทุกคนเป็นดังคลื่นในมหาสมุทรเดียวกัน เป็นใบและผลของต้นไม้ต้นเดียวกัน"

[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

วันหนึ่งขณะที่เรากำลังยืนอยู่ที่ริมห้วย เราได้สังเกตเห็นต๊กแตนตัวเล็กๆ ซึ่งปีกยังไม่แข็งฝูงหนึ่งพยายามบินข้ามห้วยนี้ไปอีกฝั่งหนึ่งเพื่อหาอาหาร เพื่อที่จะสามารถบินข้ามไปได้ ต๊กแตนตัวใหญ่บางตัวรีบบินออกหน้า แต่ละตัวพยายามบินแข่งนำหน้าตัวอื่นๆ พวกมันร่อนลงสู่ผิวน้ำและเกาะกันเป็นแพ เกี่ยวกันเป็นสะพานจากฟากหนึ่งสู่อีกฟากหนึ่ง จากนั้นต๊กแตนตัวเล็กๆ ทั้งฝูงจึงเดินบนสะพานนี้ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง

เมื่อต๊กแตนตัวเล็กข้ามฝั่งกันไปหมดแล้ว ต๊กแตนตัวใหญ่ทั้งหมดที่เกาะเกี่ยวกันเป็นสะพานก็ตายหมดทั้งแพ [2]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 129

[2] แปลและดัดแปลงมาจาก พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Khitébát-i-'Abdu'l-Bahá* หน้า 712

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับความจำเป็นของการมีความร่วมมือกัน
ในหมู่ประชากรของโลก ท่านเล่าให้เพื่อนฟังเพื่อแสดงให้เห็นว่ามี
ความร่วมมือกันแม้กระทั่งในหมู่สัตว์ด้วยกัน

* * * * *

100

เขาดัวพองด้วยความทะนงแต่กลับขาหัก [He Was Inflated with Pride and Got a Broken Leg]

* * * * *

" สำหรับคนที่หันหน้าหนี และวางมาดด้วยความทะนงหลังจากที่
สัญลักษณ์จากเครื่องหมายเปิดเผยอย่างชัดเจนต่อเขาแล้ว
พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้ผลงานของเขาล้มเหลว "[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่งในเมืองไฮฟา มีกงสุลชาวเยอรมันคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อน
ของเรา เขามักจะมาพบกับเราเสมอ และเราก็กลับไปเยี่ยมตอ
เขาเช่นกัน มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาหายไปเลยทั้งเดือน แล้วอยู่ๆ วัน
หนึ่งเขาก็เดินเข้ามาในห้องของเรา มีไม้เท้าอยู่ในมือและเดินกะ
โผลก

กะเผลก เขาถามว่า "โอ เหตุใดท่านไม่ได้ตามข่าวคราวของ
ข้าพเจ้าในช่วงเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเลย?" " ทำไมล่ะ สหาย
เกิดอะไรขึ้นกับท่าน?" เขาตอบอย่างน่าสงสารว่า " ข้าพเจ้าตกเป็น
เหยื่อของกองเชียร์ ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร คือ
ว่า กลุ่มอาณานิคมเยอรมันเตรียมจัดงานชุมนุมเด่นรำกัน ข้าพเจ้า
ได้รับเชิญไปร่วมงานด้วย ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้พิพากษาและ
ข้าราชการเมืองไฮฟาต่างก็ได้รับเชิญมาร่วมงานด้วย เมื่อเด่นรำ
กันเสร็จ พวกเขาก็มีการแข่งขันการกระโดดระยะไกล แต่ละคนก็
ออกมากกระโดดกันอย่างงุ่มง่าม ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีใครเลยที่รู้
เกี่ยวกับศิลปะการกระโดดระยะไกล แต่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้วิธีการนี้มา
ตอนที่ยังเป็นเด็กที่โรงเรียนในเยอรมัน พอคนสุดท้ายกระโดดไม่ถึง
เป้า ข้าพเจ้าเลยอาสาเป็นตัวแทนกระโดดให้ดู ตอนนั้นทุกคนมอง

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Epistle to the Son of the Wolf* หน้า 61

มาที่ข้าพเจ้า ความพยายามครั้งแรกของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จจนได้ยินเสียงเชียร์ที่ได้ยินแล้วชื่นใจจากท่านผู้ว่า

ว่า "ไชโย" ในใจของข้าพเจ้านั้นมีความยินดีและคิดว่าข้าพเจ้าจะพยายามอีกและจะกระโดดให้ไกลกว่าครั้งแรก ข้าพเจ้าถอยหลังเพื่อตั้งหลักและก้าวกระโดดไปข้างหน้า และแล้วข้าพเจ้าก็ก้าวกระโดดจนไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง ท่านผู้ว่าและเหล่าข้าราชการปรบมือกันเสียงดังก้องหูข้าพเจ้าว่า "ไชโย ไชโย" ถึงตอนนี้ข้าพเจ้าตัวพองด้วยความทะนงและตามีตบอดจนไม่เห็นขีดจำกัดของความสามารถของตนเอง ข้าพเจ้าพูดกับตนเองว่า "ตอนนี้เราจะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าการกระโดดที่แท้จริงเป็นอย่างไร" ข้าพเจ้าเริ่มเป็นครั้งที่สามด้วยความมุ่งมั่นเช่นนี้ ข้าพเจ้าต้องการให้ได้ระยะไกลกว่าครั้งแรกและครั้งที่สอง และแล้ว เมื่อข้าพเจ้ากระโดดและแตะพื้นด้วยเสียงดัง แก๊ก ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวอย่างทรมาณมากที่เท้าข้างขวา ผลปรากฏว่าข้าพเจ้าขาหัก ข้าพเจ้าสิ้นสติไปและเมื่อข้าพเจ้าลืมตาขึ้นก็เห็นตัวเองนอนอยู่บนเตียงแล้ว ข้าพเจ้าทรมาณมากเป็นเวลาสามสัปดาห์ อย่างที่ท่านเห็นนี่เป็นที่มาของการที่ข้าพเจ้าตกเป็นเหยื่อของคำว่า "ไชโย" จากท่านผู้ว่า ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าคนบางคนเชื่อคำสรรเสริญเยินยอ จนตัวเองเกิดความทะนงและประสบความสำเร็จในที่สุด

* * * * *

---

[1] โฆทราบ, จากหนังสือ พระอับดุลบาฮาในอียิปต์ หน้า 312-13

101

อาหารอย่างเดียวกันให้ผลต่างกัน

[The Same Food Produced Such Different Results]

* * * * *

" นายแพทย์ผู้ทรงรอบรู้สิ่งทั้งปวงจับชีพจรของมนุษย์ชาติ พระองค์ทรงระบุโรคและทรงส่งยารักษาโรคให้ด้วยพระปรีชาญาณอันไม่มีวันผิดพลาด ทุกๆ ยุคมีปัญหามาประจำยุค และทุกๆ คนก็มีความทะเยอทะยานแตกต่างกันเป็นรายบุคคลไป การรักษาเยี่ยงยาโรคที่รุมล้อมโลกในปัจจุบันนั้นจะไม่มีวันเหมือนกันกับในแต่ละยุคที่ผ่านพ้นมา" [1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

หนึ่งในบรรดาผู้ที่อพยพและได้มาเข้าเฝ้าพระบาฮาอูลลาห์คือช่างทำปกหนังสือที่ชื่อ มูฮัมหมัด ฮาดี บุคคลที่มีชื่อเสียงคนนี้มาจากเมืองอิสฟาฮัน มีอาชีพเป็นทั้งคนทำปกและผู้ระบายสีภาพประกอบที่ฝีมือเยี่ยมอย่างที่ไม่มีการเทียบได้ เมื่อเขาอุทิศตนแต่ความรักในพระผู้เป็นเจ้า เขาตื่นตัวในหนทางแห่งการรับใช้และปราศจากความเกรงกลัวต่อสิ่งใดๆ เขาละทิ้งบ้านเรือนและเริ่มการเดินทางที่น่าสะพรึงกลัว เขาประสบความสำเร็จอย่างแสนสาหัสระหว่างการเดินทางจากประเทศหนึ่งสู่อีกประเทศหนึ่งจนกระทั่งเขามาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และกลายเป็นหนึ่งในนักโทษที่นั่น เขายึดที่อาศัยอยู่ใกล้ๆ กับพระธรณีประตูดุอันศักดิ์สิทธิ์ เขามักจะช่วยกวาดลานหน้าประตูและคอยเฝ้าดูแลความเรียบร้อยอยู่ตลอดเวลาและด้วยการทำงานอย่างสม่ำเสมอนี้เองที่ทำให้ลานหน้าราชสำนักของพระบาฮาอูลลาห์ดูสะอาด เย็นตาและโล่งเตียน

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 213

วันหนึ่งเขามาหาเราและบ่นว่ายังป่วยเป็นโรคเรื้อรัง เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าทรมาณด้วยความหนาวเย็นและเป็นไข้มา 2 ปีแล้ว" หมอให้ข้าพเจ้าทานยาระบายและควินิน อาการไขหายไปในสองสามวัน แล้วก็กลับมาเป็นใหม่อีก หมอก็สั่งยาควินินให้อีกแต่ก็ยังมีไข้

ข้าพเจ้าเหนื่อยหน่ายกับชีวิตนี้ และทำงานต่อไปไม่ได้อีก ขอท่านโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด"

เราถามเขาว่า "เจ้าชอบทานอะไรที่ท่านแล้วถูกปาก ทำให้ท่านได้มาก?"

เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

เรายกตัวอย่างอาหารสองสามอย่างด้วยอารมณ์สนุก แต่พอไปถึงชื่อซูปข้าวบาเลย์ที่ต้มกับหางนม (แอสจี้ แคลส) เขากล่าวว่า "ซูปนี้อร่อย แต่ที่ต้องมีร่วมด้วยก็คือต้องเคี้ยวกับกระเทียม"

เราขอให้คนช่วยทำอาหารจานนี้แก่เขาแล้วก็เดินจากไป วันรุ่งขึ้นเขาทำซูปเองและเล่าให้เราฟังว่า "ข้าพเจ้าทานซูปหมดถ้วยเลย จากนั้นข้าพเจ้าก็ล้มตัวลงนอนหมอนแล้วก็นอนหลับอย่างสบายจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น"

สรุปแล้วก็คือ จากนั้นเป็นต้นมา เขาก็มีสุขภาพดีตลอดช่วงเวลาประมาณสองปี

วันหนึ่ง มีศาสนิกชนคนหนึ่งมาพบเราแล้วพูดว่า "มุฮัมหมัด ฮาดิตัวร์อนด้วยพืชไร่ เรารีบไปพบเขาที่เตียงและพบว่าเขามีไข้สูง 42 องศาเซนติเกรดและอยู่ในภาวะไม่รู้ตัว เราถามว่า "เขาทำอย่างไรตอนที่เขามีไข้?" ศาสนิกชนคนนั้นตอบว่า "เขาบอกว่าการประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้เขารู้ว่าเขาควรทำอย่างไร เขาจึง

ทานชุปข้าวบาเลย์ผสมหางนมและกระเทียมจนหมด และที่เห็น
อยู่คือผลลัพท์"

เราฉงนกับโชคชะตาที่เล่นตลกแบบนี้ เราบอกพวกเขาว่า "เมื่อ
สองปีที่แล้วเขาถ่ายท้องจนหมด และตอนนั้นอาการของเขาคือ
เป็นไข้กับหนาวสั่น ดังนั้นเราจึงให้เขาทานชุปข้าวบาเลย์ แต่
ตอนนี้ เขาได้ทานอาหารอย่างอื่นมาแล้ว เขาไม่อยากอาหาร และ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขามีไข้สูง จึงไม่มีเหตุผลที่จะลงความเห็น
ว่าอาการเรื้อรังเหมือนกับที่ผ่านมา แล้วเขาจะทานชุปได้อย่างไร?"
พวกเขาตอบว่า "เป็นชะตากรรมที่เลยเถิดไปมากแล้ว มุฮัมมัด
ฮาดี ติดอยู่กับวิธีที่ยังฝังใจมาแต่อดีต" ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

นี่เป็นส่วนหนึ่งที่พระอัครบาทบาสาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับประวัติของศา
สนิกชนที่ถูกทดสอบอย่างมากดังนี้

* * * * *

---

[1] พระอัครบาทบาสา จากหนังสือ *Memorials of the Faithful* หน้า 67-9

102

ไม่มีใครสามารถได้ยินโจรเป่าแตร

[Nobody Could hear the Thief Playing His Trumpet]

* * * * *

" ประชากรทั้งหลายในโลกต่างถูกฝังอยู่ในหลุมแห่งลักษณะนิสัย หรือมีจะนั้นก็กำลังงีบหลับอยู่ ไม่ได้เอาใจใส่และไม่รับรู้ เหมือนดังที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัสไว้ว่า "เราจะมาในขณะที่เจ้าไม่คาดคิด มาก่อน การมาปรากฏของพระบุตรของมนุษย์ก็เหมือนกับการมาของโจรเข้าบ้านที่เจ้าของบ้านไม่รู้ตัว"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

มีเรื่องเล่ากันในหมู่ชาวเปอร์เซียเกี่ยวกับโจรคนหนึ่ง เพื่อที่เขาจะปล้นบ้านหลังหนึ่ง เขารีบไปบ้านหลังนั้นเพื่อดูลาดเลาไว้ก่อน พอถึงขณะนั้นเจ้าของบ้านอยู่บนหลังคามองลงมาเห็นโจรก็ตะโกนถามว่าเขาทำอะไร โจรตอบว่า "กำลังเป่าแตร" เจ้าของบ้านได้ยินดังนั้นก็ร้องตะโกนว่า "เป่าแตรที่ไหนกัน ทำไมเราจึงไม่ได้ยินเสียง?" โจรตอบว่า "ตอนนี้ท่านไม่ได้ยินหรอก ท่านจะได้ยินในวันพรุ่งนี้"^[2]

* * * * *

ข้อคิด

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่า ในตอนแรกเราจะไม่ได้ยินและไม่ใส่ใจว่าพระศาสดาซึ่งสะท้อนคุณธรรมของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะมาปรากฏแก่มนุษย์ในโลก

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 198-9

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 208

103

พระในศาสนายิวทำให้ผู้ที่ได้ฟังมีความสุขอย่างเหลือล้น [The Rabbi Made His Audience Extremely Happy]

* * * * *

" จงดูผลของคนที่ได้รับคำตัดสินจากสวรรค์ในยุคของเขาจากการที่พวกเขาโยนพระอับราฮัม ซึ่งเป็นพระผู้เป็นสหายของพระผู้เป็นเจ้าของสูงส่ง ไฟจากการที่พวกเขาประณามพระโมเสสว่าเป็นคนโกหกและใส่ร้าย จงดูผลของการที่พระเยซูคริสต์ พระผู้ซึ่งเป็นพระจิตของพระผู้เป็นเจ้าของ ที่ทรงถูกปฏิบัติจากบรรดาผู้เป็นศัตรูของพระองค์ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงสุขภาพและทรงมีพระหทัยที่อ่อนโยนอย่างยิ่งที่สุดถึงเพียงนั้น"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้เคยไปที่ทิเบเรียซึ่งเป็นเมืองที่คนยิวสร้างโบสถ์ไว้ที่นั่น ข้าพเจ้าพักอยู่ในบ้านที่อยู่ตรงข้ามกับโบสถ์นี้ และจากที่พัก ข้าพเจ้าเห็นและได้ยินพระของศาสนายิวเทศน์ให้ศาสนิกชนชาวยิวที่มารวมตัวกันฟัง พระองค์นั้นเทศน์ดังนี้

" ดูกр ชาวยิว ที่จริงแล้วพวกเจ้าคือประชาชนของพระผู้เป็นเจ้าของชาติและศาสนาอื่นเป็นปีศาจ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงสร้างพวกเจ้าให้สืบเชื้อสายมาจากพระอับราฮัม และพระองค์ก็ทรงอำนวยพระพรแก่เจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงส่งพระโมเสส จากออปและโจเซฟและพระศาสดาที่ยิ่งใหญ่องค์อื่นๆ พระศาสดาทุกพระองค์คือเชื้อสายของพวกเจ้า

" เพราะพวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจึงทรงทำลายอำนาจของพระเจ้าฟาโรห์และทำให้ทะเลแดงเหือดแห้ง นอกจากนี้พระองค์ยังทรง

---

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 56-7

ส่งอาหารทิพย์จากสวรรค์มาให้เจ้า ให้เจ้าได้รับน้ำจากก้อนหินอัน
แข็งแกร่งเพื่อดับกระหาย ที่จริงแล้วพวกเจ้าคือประชาชนที่ได้รับการ
เลือกสรรจากพระผู้เป็นเจ้า เป็นชนชาติที่เหนือกว่าชนชาติทั้ง
ปวงบนโลกนี้ ดังนั้น เชื้อชาติต่างๆ จึงเป็นที่รังเกียจของพระผู้เป็น
เจ้าและถูกพระองค์ประณาม ที่จริงแล้วเจ้าจะได้ครองและพิชิต
โลกและทุกคนจะกลายเป็นทาสรับใช้ของเจ้า

" จงอย่าลดระดับตนเองด้วยการคบหาสมาคมกับคนที่ไม่นับถือ
ศาสนาของเจ้า อย่าเป็นมิตรกับคนเช่นนี้"

เมื่อพระศาสนายิวจบการเทศน์ด้วยคารมคมคายที่สร้างความ
แตกแยกนี้ คนที่เข้ามาฟังก็เต็มไปด้วยความปรีดา ต่างมีความพึง
พอใจกับคำสอนนี้จนยากที่จะพรรณานาความสุขหรือพรของพวก
เขาได้^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

*พระอับดุลบาฮาอธิบายว่าสาเหตุหลักของความเข้าใจผิดและ
ความไม่ลงรอยกันในหมู่ประเทศชาติทั้งปวงมาจากผู้นำทาง
ศาสนา "คนที่น่าทึ่งอย่างผิดๆ เช่นว่านี่คือต้นเหตุของความ
แตกแยกและความเกลียดชังกันบนโลกนี้"*

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Paris Talks* หน้า 46

104

การเป็นปรปักษ์ต่อกันนำมาซึ่งการจบลงอย่างขมขื่น [Hostile Towards One Another to the Bitter End]

* * * * *

" ภราดรภาพที่คืบมาจากลมหายใจแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์
ประสานความสามัคคีในหมู่ชนชาติต่างๆ ทั้งยังขจัดเหตุอัน
นำไปสู่สงครามและการต่อสู้กัน"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ณ โอกาสหนึ่งท่านนายกล่าวให้เห็นว่าการสวดมนต์อาจมีแนวโน้มไป
ในทางเห็นแก่ตัวได้ ท่านเล่าว่า "มีเรื่องเล่าต้อๆ กันมาว่า ครั้งหนึ่ง
ชาวมุสลิมคนหนึ่ง ชาวคริสต์คนหนึ่งและชาวยิวคนหนึ่งพายเรือลำ
เดียวกัน ทันใดนั้นเกิดพายุโหมกระหน่ำ พัดเรือจนขึ้นไป
โคลงเคลงอยู่บนเกลียวคลื่น ชีวิตของคนทั้งสามจึงตกอยู่ใน
อันตราย ชาวมุสลิมเริ่มสวดมนต์ว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอทรง
ทำให้คนคริสเตียนผู้นอกกริตคนนี้จมน้ำตาย" ชาวคริสต์เตียนสวด
วิงวอนพระผู้ทรงยิ่งใหญ่ว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอทรงทำให้มุสลิม
คนนี้จมลงไปถึงก้นทะเลเถิด" และแล้วทั้งสองก็สังเกตเห็นว่าชาวยิว
มิได้สวดมนต์เลย จึงถามเขาว่า "เหตุใดท่านจึงไม่สวดมนต์ขอให้
พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยบัดเป่าภัยอันตรายนี้?" เขาตอบว่า "ก็กำลัง
สวดอยู่เหมือนกัน ข้าฯ กำลังขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบคำ
อธิษฐานของท่านทั้งสอง!"^[2]

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 142

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Ḥabíb* เล่มที่ 1 หน้า 11

* * * * *

ข้อคิด

ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าจะต้องส่งเสริมความรักและความสามัคคี
ในหมู่มนุษยศาสตร์ศาสนาไม่ควรเป็นต้นเหตุของความเกลียดชังและ
ความแตกแยก

* * * * *

105

โจรแห่งกรุงแบกแดด [The Thieves of Baghdád]

* * * * *

" จงอย่าแสวงหาแม่แต่นาทีเดียวเพื่อพักและอยู่เฉยๆ จงเดินทางไปยังเมืองและหมู่บ้านให้ถี่ขึ้น จงนำข่าวที่น่ายินดีและจงนำทางพวกเขา จงทำให้บรรดาผู้เป็นที่รักเข้มแข็ง และเปิดตาคนแปลกหน้าให้มองเห็น"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

หลายปีมาแล้วที่เมืองแบกแดด การลงโทษผู้กระทำผิดและผู้ฝ่าฝืนกฎหมายมักจะใช้วิธีโบยที่ฝ่าเท้า ผู้ว่าราชการจังหวัดสังเกตเห็นว่ามีชายกลุ่มหนึ่งมักจะมารับคำพิพากษาจากเขาซ้ำแล้วซ้ำอีก เป็นพวกหน้าเดิมๆ ที่ถูกข้อหาฝ่าฝืนกฎหมาย ถูกตัดสินลงโทษ ถูกเขียนถูกโบยที่ฝ่าเท้าเป็นประจำ ขณะที่มีการเขียนที่เท้าดูเหมือนพวกเขาไม่สะทกสะท้านและไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดสองสามวันต่อมา ผู้ต้องหายุติกรรมหน้าเดิมก็จะกลับมาอีกและผ่านขบวนการถูกลงโทษเช่นเดิมทุกครั้ง ผู้ว่าราชการจังหวัดสอบถามเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของพวกเขาอย่างละเอียด และได้ความว่าพวกเขาอยู่รวมกันในบ้านหลังหนึ่ง และทุกๆ วันพวกเขาจะเขียนตีฝ่าเท้าให้แก่กันและกันเป็นประจำจนกระทั่งผิวเท้าหนาและทนทานต่อการถูกเขียนตีเพื่อที่ว่าเมื่อถูกเขียนตามคำสั่งของทางการพวกเขาก็จะไม่รู้สึกเจ็บปวดเลยแม้แต่น้อย^[2]

---

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 2 หน้า 423

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 4 หมายเลข 6 หน้า 105

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาชี้ให้บาไฮเห็นว่าพวกเขาควรจะสมัครสมาน
สามัคคีกันเพื่อว่าพวกเขาจะช่วยกันและกันในการสอนศาสนา และ
เพื่อว่าพวกเขาจะได้มีภูมิคุ้มกันต่อการถูกวิพากษ์วิจารณ์ การถูก
โจมตีและการถูกข่มเหงรังแก

* * * * *

106

ชาวกูร์ดขทานคนนี้มักจะลืมสวดมนต์ [This Kurd Often Forgot to Offer His Prayers]

* * * * *

"ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา
ดังนั้นจงสักการบูชาเรา และเพื่อเป็นเกียรติแก่พระผู้เป็นที่ระลึกถึง
อันทรงความยิ่งใหญ่ เจ้าจงสวดมนต์เพื่อจะได้หลุดพ้นจากการ
เยินยอของคนทั้งปวง..."^[1]

พระบ็อบ

* * * * *

ชาวเคอร์ดิสคนหนึ่งตื่นขึ้นมาตอนเช้าเพื่อสวดมนต์ เขาลุกขึ้นมา
สวดมนต์ห้าครั้งติดต่อกัน... คนทั่วไปพูดกับเขาว่า "ท่านกำลังทำ
อะไร? ควรสวดมนต์ตอนเช้าแค่สองครั้งเท่านั้นแต่ท่านกลับสวด
ติดต่อกันตั้งห้าครั้ง" เขาตอบว่า "ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงประทาน
พระพรแก่ท่าน ข้าพเจ้ามิได้สวดมนต์บ่อยๆ แต่เมื่อข้าพเจ้าสวด
เหตุใดจึงสวดแค่สองครั้ง? ยิ่งสวดมากครั้งยิ่งดี"^[2]

* * * * *

พระอับดุลบาฮาให้ข้อสังเกตเมื่อครั้งที่ท่านเดินทางไกลไปยังโลก
ซีกตะวันตกประกอบด้วยมีหมายกำหนดกิจกรรมที่แนบในระหว่าง
เดินทางไปสหรัฐอเมริกาหลังจากที่ท่านถูกคุมขังเป็นเวลานานสี่
สิบปี

* * * * *

[1] พระบ็อบ จากหนังสือ *Selections* หน้า 69

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 2 หน้า 17

107

ม้าเหล่านี้วิ่งทางไกลด้วยความเร็วสูงสุด [These Horses Run Long Distances at Great Speed]

* * * * *

" จงอย่าพักผ่อนทั้งกลางคืนและกลางวันและอย่านั่งเฉยๆ แม้แต่นาทีเดียว จงทุ่มเทในการนำชาวดีให้มนุษยชาติได้ยิน และด้วยความรักในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงยอมรับภัยพิบัติและความเจ็บปวดรวดร้าวทุกอย่าง และจงวางใจในพระอับดุลบาฮา"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ในเปอร์เซียมีม้าสายพันธุ์ดีซึ่งถูกฝึกให้วิ่งระยะไกลด้วยฝีเท้าสูงสุด ในตอนแรก พวกมันได้รับการฝึกอย่างดี ผู้ฝึกนាំมันออกไปนอกสนามและให้มันวิ่งระยะสั้น ในตอนเริ่มต้นของการฝึกพวกมันยังไม่สามารถวิ่งได้ไกล ระยะทางถูกขยายให้ไกลออกไปตามลำดับ พวกมันวิ่งจนฝ่ายผอมแต่แข็งแรงและซบลง แต่พละกำลังกลับเพิ่มมากขึ้น ในที่สุด หลังจากการฝึกอย่างเข้มข้นหลายเดือนฝีเท้าและความอดทนก็ดีขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ พวกมันสามารถวิ่งเต็มฝีเท้าข้ามภูมิประเทศที่ขรุขระได้หลายๆ พาแข่งส์^[2] ในตอนแรกการวิ่งเร็วขนาดนี้ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ ต่อเมื่อพวกมันถูกฝึก ผอมลงและแข็งแรงแล้วพวกมันจึงสามารถอดทนและผ่านการทดสอบอย่างวิบากเช่นนี้ได้^[3]

---

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 1 หน้า 38

[2] หน่วยเรียกระยะทาง ยาวประมาณสามถึงสี่ไมล์ เป็นระยะทางที่ล่อที่บรรทุกสิ่งของเต็มหลังสามารถเดินได้ในหนึ่งชั่วโมง

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 4 หมายเลข 6 หน้า 104

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

หลังจากที่เล่าเรื่องนี้ พระอับดุลกล่าววว่า "ในวิถีทางนี้เราจะฝึกฝนพวกเจ้าด้วยวิธีนี้ คือทีละน้อยๆ จนกระทั่งพลังกำลังฝ่าฟันของเจ้าจะเพิ่มมากขึ้น และเจ้าจะสามารถรับใช้ศาสนาของพระเจ้าได้อย่างต่อเนื่องโดยที่ผู้อื่นไม่ต้องมาชักจูง และไม่ต้องให้คนอื่นมาตั้งความหวังหรือความปรารถนาให้เราทำ"^[1]

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 4 หมายเลข 6 หน้า 104

108

ข่าวสารเดียวกันแต่ถูกสื่อความหมายต่างกันอย่างมาก [The Same Message Was Conveyed So Differently]

* * * * *

" จงเพียรพยายามอย่างที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถ้อยคำแห่งความจริงด้วยโวหารและสติปัญญาและเพื่อจะขับไล่ความเท็จออกไปจากโลกนี้"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีเรื่องเล่าต่อกันมาว่า ครั้งหนึ่ง พระเจ้า ฮารูนนาร์ ราซิด ผันว่าพระทนต์ของพระองค์หลุดหมดทั้งปาก พระเจ้าแผ่นดินทรงบัญชาให้เรียกโหรมาทำนายความฝัน โหรได้ฟังแล้วจึงทำนายฝันดังนี้ " บรรดาพระโอรส พระธิดา พระปนัดดา และพระประยูรญาติทั้งหมดของพระเจ้าแผ่นดินจะถึงแก่กรรมก่อนแล้วจากนั้นพระเจ้าแผ่นดินเองก็จะสวรรคต

พระเจ้าฮารูนนาร์ ราซิด ทรงโทมนัสและวุ่นวายใจมากเมื่อได้ยินดังนั้น พระองค์ทรงสั่งให้คุมขังโหรและทรงตรัสถามว่ามีโหรคนอื่น ๆ อีกไหม

คำตอบคือ มี และโหรอีกคนหนึ่งก็ถูกส่งมาให้พระองค์ พระเจ้าแผ่นดินทรงให้โหรคนนั้นทำนายความฝันนั้นอีกครั้งหนึ่ง

โหรทำนายว่า " ความฝันนี้เป็นลางบอกว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงมีพระชนมายุยืนยาวกว่าคนอื่น ๆ " พระเจ้าฮารูน

---

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 139

นาร์ ราซิด มีความสุขมากที่ได้ยินคำทำนายนี และทรงป้อนบำเหน็จให้แก่โหร ^[1] คนนี้อย่างมากมาย

* * * * *

ข้อคิด

การสอนศาสนาควรกระทำด้วยไหวพริบและด้วยมิตรภาพ

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 225

109

เธอทำให้เขายุ่งจนเขาไม่มีเวลาหย่าเธอ [She Kept Him Too Busy to Have Time to Divorce Her]

* * * * *

" จงกล่าวว่่า : *ดูกร ประชาชนแห่งบาฮา จงสอนศาสนา เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะประกาศข่าวสารของพระองค์ และให้ถือว่าการสอนศาสนาเป็นการบำเพ็ญกุศลที่ยิ่งใหญ่กว่าการกระทำใดๆ ทั้งหมด*"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีชายคนหนึ่งซึ่งภรรยาของเขาก่อเหตุให้เขามีปัญหาารบกวนจิตใจ อยู่เรื่อยและทำให้เขายุ่งจนอยู่ตลอดเวลา จนเมื่อเขาได้รับคำแนะนำว่าให้หย่าขาดจากเธอเพื่อว่าชีวิตของเขาจะได้ผ่อนคลายลง เขาตอบว่า "เธอไม่ให้โอกาสผมหาเวลาเพื่อทำการหย่าขาดจากเธอนะสิ"^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องทีคนเก่าแก่เล่ากันต่อๆ มานี้ให้ฟังด้วยอารมณ์ขัน หลังจากที่ท่านยุ่งกับงานเขียนและการออกไปสนทนาธรรมตลอดเวลา

* * * * *

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 278

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 3 หน้า 36

110

พระจักรพรรดิ นโปเลียนมีมากกว่า แผนที่และเข็มเพียงสองสามเล่ม

[Napoleon Had More than a Map and a Few Needles]

* * * * *

" ดังนั้น แค่การรับรู้จึงไม่เพียงพอสำหรับการบรรลุความสำเร็จโดยสมบูรณ์ คำสอนในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์จำเป็นต้องมีพลังและศักยภาพจากสวรรค์ที่จะนำมาใช้ปฏิบัติได้" ^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

หลายปีมาแล้วที่กรุงแบกแดด ข้าพเจ้าเห็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งกำลังนั่งอยู่บนพื้น มีกระดาษแผ่นใหญ่วางอยู่ตรงหน้า เขากำลังปักเข็มหมุดที่มีหัวเป็นจุดสีแดง มีธงสีขาวยบนกระดาษแผ่นนี้ ในตอนแรกเขาจะปักบนกระดาษ หลังจากที่เขาคิดอย่างรอบคอบแล้วเขาจึงดึงมันออกมาและเปลี่ยนตำแหน่งปักใหม่ ข้าพเจ้าเฝ้าดูเขาด้วยความสนใจใคร่รู้เหตุผลเป็นเวลานาน จึงถามเขาว่า "ท่านกำลังทำอะไร?" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้ายังติดใจเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับพระเจ้านโปเลียนที่ 1 ช่วงระหว่างที่พระองค์ทรงทำสงครามกับออสเตรีย ว่ากันว่า วันหนึ่ง เลขานุการของพระองค์เห็นพระองค์นั่งบนพื้นอย่างที่เขาพเจ้ากำลังนั่งอยู่นี้ พระองค์กำลังปักหมุดบนกระดาษที่อยู่ตรงหน้า เลขานุการจึงทูลถามพระองค์ว่าที่ทรงทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร พระเจ้านโปเลียนทรงด่าว่า "เรากำลังอยู่ในสนามรบ และกำลังวางแผนเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะครั้งใหม่ เจ้าเห็นไหมว่า อิตาลีและออสเตรียกำลังพ่ายแพ้และฝรั่งเศสกำลังจะชนะ" ในการรบครั้งยิ่งใหญ่ครั้งต่อมา ทุกอย่างก็เป็นไปตามที่พระเจ้านโปเลียนทรงด่าไว้ กองทัพของพระองค์ทำตามแผนยุทธวิธีและมีชัยชนะ ขณะนี้เรากำลังทำตามอย่างที่

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 249

พระเจ้านโปเลียนทรงทำ กำลังดูเส้นทางสู่ชัยชนะ เจ้าไม่มีกองทัพ มีกองกำลังอยู่ที่กระดาศเท่านั้น เจ้าไม่มีอำนาจเอาชนะประเทศต่างๆ แต่สิ่งแรกที่ต้องทำก็คือเตรียมกองทัพให้พร้อม จากนั้นก็นั่งลงที่พื้นพร้อมหมุดปักของเจ้า" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาปาฐกถาธรรมว่า "กล่าวโดยย่อคือ การเผยแพร่พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์จำเป็นต้องอาศัยพลังงานจากสวรรค์ เพื่อที่จะได้มาซึ่งการเข้าถึงหัวใจของมนุษยชาติ" [2]

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 3 หมายเลข 18 หน้า 7

[2] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 249

111

ความจริงใจและการอุทิศตนนำมาซึ่งการยอมรับ [Sincerity and Devotion Brought Them Recognition]

* * * * *

"บุคคลจะต้องแสดงออกซึ่งความเพียรพยายามและการทุ่มเทตน และอุทิศความคิดให้จนกระทั่งพฤษภาแห่งความหวังจะออกผล และเจริญพันธุ์สืบต่อไป"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

นุร์ อาลีซาห์^[2] ถูกปฏิเสธโดยรัฐบาลและประชาชน เขากลายเป็น คนเร่ร่อนพเนจรและถูกเนรเทศ เขาไม่สามารถอาศัยอยู่เทวสถาน เพราะถูกทางการด้านศาสนากระทำการต่อต้านเขา ท้ายที่สุด เขาก็ถึงแก่กรรมในกรุงแบกแดด

คนรับใช้ของเขาสองสามคนซึ่งมีสภาพสิ้นไร้ไม้ตอกและประสบ ความทุกข์ยากต่างเศร้าใจต่อเคราะห์กรรมและการเร่ร่อนของเขา พวกเขาเริ่มฉลองในนามของเขาเพื่อเป็นอนุสรณ์อุทิศแก่การระลึก ถึงเขา เนื่องด้วยพวกเขาเฉลิมฉลองด้วยไหวพริบที่มีความ อ่อนไหวด้วยจิตที่อุทิศให้แก่เขา ผลคือคนรับใช้แต่ละคน กลายเป็นคนที่มีชื่อเสียง มีเกียรติและเป็นที่เคารพในหมู่ประชาชน ทุกคนที่พบเห็นต่างพากันประหลาดใจในปรากฏการณ์นี้ แม้กระทั่งรัฐมนตรีของพระเจ้าแผ่นดินหลายท่านตลอดจนนักบวช กลายเป็นเพื่อนสนิทและศรัทธาในเขาเหล่านั้น ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ทั้งๆ ที่ตามจริงแล้วที่มาของความรุ่งเรืองนี้มีได้เป็นจุดที่คนให้ ความสนใจเป็นพิเศษแต่อย่างใด^[3]

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 2 หน้า 320

[2] เป็นผู้นำของซูฟี ช่วงประมาณศตวรรษที่13

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqani, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 61-2

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนฟัง โดยชี้ให้เห็นว่าการสอนศาสนาและการรับใช้ศาสนาควรกระทำด้วยหัวใจที่จริงใจ ด้วยจิตวิญญาณและด้วยแรงใจทั้งหมดที่มุ่งไปสู่ราชสำนักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

* * * * *

112

เธอต้องการเป็นคนแรกที่จะปาระเบิดใส่ เขาก็ต้องการเป็นคนแรกที่ลงมือเช่นเดียวกัน

[She Wanted to be the First One to Throw a Grenade, So Did He]

* * * * *

" คนรักที่แท้จริงเฝ้าถวิลหาความยากลำบากเสมือนดังผู้ก่อกบฏ
เฝ้ารอการอภัยโทษและคนบาปที่รอความเมตตา" ^[1]

พระมาฮาอุลลาห์

* * * * *

เล่าต่อๆ กันมาว่า มีคนสองคน เป็นหญิงและชายเดินทางมาถึงกรุง
มอสโกและเข้าไปในโรงแรม พฤติกรรมของเขาทั้งสองดูแปลกใน
สายตาของผู้จัดการโรงแรม เป็นต้นว่าทั้งสองจะไม่นอน ผู้จัดการ
โรงแรมเกิดความสงสัยจึงติดตามเฝ้าดูคนทั้งสอง จากนั้นผู้จัดการ
ก็นำความไปแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งสองคนถูกตรวจค้นและ
พบกระดาศที่ระบุว่าทั้งสองมีเรื่องที่ไม่ลงรอยกัน คนหนึ่งต้องการ
เป็นคนแรกที่จะขว้างระเบิดมือ ส่วนอีกคนก็ต้องการเป็นคนแรก
เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เป็นที่ประจักษ์ชัดต่อทางการว่าทั้ง
สองคนต่อต้านรัฐบาล พวกเขาต้องการก่อตั้งประชาธิปไตยและ
กำลังจะใช้ระเบิดมือ มีคำพิพากษาให้เนรเทศทั้งสองคนไปที่ไซบี
เรีย ในขณะที่นำทั้งสองคนออกไป ทั้งสองประกาศว่า "ดูกร
ประชาชน เรากำลังสละตนเองเพื่อท่านทั้งหลาย" ^[2]

[1] พระมาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาอาหรับ หมายเลขที่ 49

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habīb* เล่มที่ 1 หน้า 53

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

หลังจากที่เล่าเรื่องนี้จบ พระอับดุลบาฮากล่าวว่า "ตอนนี้ ขอให้พวกเราจงพิจารณาดู ถ้าบรรดาผู้ที่หวังใยกิจทางโลกแห่งละออง ยังมีความภาคภูมิใจระดับนี้แล้ว บรรดาผู้ที่อุทิศตนแก่เจ้าชายแห่งนิรันดร์กาลควรจะมีคุณสมบัติเช่นใด?"

* * * * *

113

มุลลาห์ ฮัสซัน เป็นบาไฮและเป็น พ่อครัวที่กระฉับกระเฉงว่องไว

[Mullá Ḥasan Became a Bahá'í and an Enkindled Cook]

* * * * *

" จำเป็นที่ทุกคนในยุคของพระผู้เป็นเจ้าจะต้องอุทิศตนให้กับการ
สอนศาสนาอย่างสุขุมรอบคอบและแน่วแน่"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

... ในเมืองแบกแดด ข้าพเจ้าได้สนทนากับมุลลาห์ ฮัสซัน ซึ่งเป็น
บุคคลที่มีความรอบรู้ เขามีญาติซึ่งเป็นบาไฮศาสนิกชน ไม่ว่าญาติ
เหล่านี้จะพยายามส่งข่าวสารแห่งคำสอนของบาไฮอย่างมาก
เพียงใดก็ตาม เขาก็ไม่ยอมรับฟัง ครั้งหนึ่ง พวกญาตินำ มุลลาห์
ฮัสซัน มาที่บ้านของข้าพเจ้าในขณะที่ข้าพเจ้าเพิ่งตื่นและกำลังหรี
ดมอยู่ พวกญาติพูดว่า

" เราได้นำนายคนนั้นคนนั้นมาและเราขอให้ท่านช่วยพูดกับเขาเพื่อ
ว่าเขาจะเป็นบาไฮ" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดีมาก" จากนั้นข้าพเจ้าก็ตั้ง
จิตถึงพระบาฮาอุลลาห์และสวดมนต์วิงวอนว่า "ข้าแต่พระผู้ทรง
ความงามอันอุดมพร โปรดให้การรับรองแก่ข้าพเจ้า" ต่อมา
ข้าพเจ้าก็ได้พูดกับเขาและเขาก็รับเป็นบาไฮในช่วงเวลานั้น เขา
กลายเป็นคนดีอย่างผิดธรรมดาและกระฉับกระเฉงมากแม้เขาจะมี
ตำแหน่งสูง เขามักจะเข้าครัวทำอาหารด้วยตนเองเพื่อเลี้ยงรับรอง
เพื่อนๆ^[2]

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 242

[2] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 3 หน้า 36

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาศาเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนๆ ฟังในไฮฟาเกี่ยวกับการสอนศาสนา

* * * * *

114

ชายคนนี้กลายเป็นคนที่มีความรู้สึกไวและยอมรับศาสนา [This Man Became Susceptible and Accepted the Faith]

* * * * *

" หากเพียงเมื่อดวงประทีปแห่งการแสวงหา การพยายามอย่างจริงจัง ความปรารถนาที่เฝ้ารอ การอุทิศที่ลึกซึ้ง ความรักที่แรงกล้า ความปีติยินดีอย่างยิ่ง และความปลานปลื้มเหล่านี้ถูกจุดขึ้นในหัวใจของผู้แสวงหา และหากสายลมแห่งความเมตตาใดใคร่ของพระองค์พัดวิญญานของข้าพเจ้า เมื่อนั้นความมืดมิดแห่งความผิดพลาดก็ถูกขจัดออกไป และหมอกแห่งความสงสัยและความหวาดหวั่น ความแคลงใจจะสลายลง และแล้วแสงสว่างแห่งความรู้และความเชื่อมั่นก็จะห่อหุ้มตัวตนของเขา"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก มีบาไฮคนหนึ่งที่มีน้องชายที่มีได้เป็นบาไฮ ไม่ว่าจะบาไฮจะทำหรือพูดอะไรก็ตาม เขาก็จะไม่ยอมรับศาสนา พวกเขาพาชายคนนี้มาหาข้าพเจ้า เขาพูดว่า "พวกเขาบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับศาสนามากแต่จนถึงปัจจุบันข้าพเจ้าก็ยังไม่เชื่อในเรื่องที่พวกเขาพูดให้ฟัง" เราตอบเขาว่า "ความรู้สึกของเจ้ายังไม่อ่อนไหวพอ คนที่กระหายน้ำยินดีที่ได้ดื่มน้ำและมีความพึงพอใจ คนที่สามารถมองเห็นต่างพอใจที่ได้เห็นดวงอาทิตย์หรือพระจันทร์ แต่ความพอใจนี้ไม่เกิดขึ้นกับคนที่ตาบอด คนที่ได้ยินชอบฟังเพลงอันไพเราะ แต่ความไพเราะนี้ไม่เกิดกับคนหูหนวก ข้าพเจ้าพูดกับเขามากในทำนองนี้ เขาก็เปลี่ยนไปและยอมรับศาสนา"^[2]

[1] พระบาฮาอุลลาห์ คีตาลี-ฮ์คาน หน้า 195-6

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqani, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 218

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอภัยมณีเล่าเรื่องนี้เมื่อเห็นเด็กชายชาวเยอรมันที่มาอยู่กับ
ผู้ปกครองตั้งใจฟังในระหว่างที่มาพบปะสังสรรค์กับท่าน

* * * * *

115

กษัตริย์รักเขาดังนั้นพระองค์จึงทรงทรมานเขา [The King Loved Him and Therefore Tortured Him]

* * * * *

" จงขอบพระหทัยพระผู้เป็นเจ้าที่เจ้ากำลังถูกทดสอบในหนทางแห่งอาณาจักรและกำลังอดทนอดกลั้นกับการถูกประหารชีวิตและการความทนทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวดรวดร้าวนี้นำไปสู่การพัฒนาทางจิตวิญญาณ และการเสด็จลงมาของพระจิตอันศักดิ์สิทธิ์"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

กษัตริย์พระองค์หนึ่งทรงปรารถนาจะแต่งตั้งหนึ่งในราษฎรให้เข้ารับตำแหน่งสูง ดังนั้น เพื่อที่จะฝึกเขา กษัตริย์องค์นั้นจึงนำเขาเข้าคุกและทำให้เขาได้รับความทรมานอย่างมาก ชายคนนั้นประหลาดใจมากที่ถูกกระทำเยี่ยงนี้เพราะเขาหวังว่าจะได้รับความโปรดปราน จากนั้นเขาก็ถูกแขวนไว้ในที่แขวนคอนักโทษจนกระทั่งเขาเกือบถึงแก่ชีวิต หลังจากที่เขافی้นขึ้นมาเขาก็ถามผู้ครองนครคนนั้นว่า "ถ้าท่านรักข้าพเจ้า เหตุใดท่านจึงทำเยี่ยงนี้กับข้าพเจ้า?" ผู้ครองนครตอบว่า "เราต้องการให้เจ้ารับตำแหน่งนายกรัชมன்றรี การผ่านการพิสูจน์อย่างทารุณเหล่านี้ทำให้เจ้าเหมาะแก่การรับตำแหน่งนี้ เราอยากให้เจ้าทราบความทนทุกข์ทรมานด้วยตัวของตัวเอง เมื่อเจ้าจำต้องลงโทษใครเจ้าจะได้รับความรู้สึกที่ต้องทนทุกข์ทรมานเหล่านี้เป็นเช่นใด เรารักเจ้า ดังนั้นเราจึงปรารถนาให้เจ้าเป็นคนที่มีความสมบูรณ์"^[2]

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 1 หน้า 223

[2] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 4 หมายเลข 12 หน้า 205

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ให้ มร. ทินสลีย์ ผู้ซึ่งท่านได้ไปเยี่ยมเขาที่โรงพยาบาลในซานฟรานซิสโก พระอับดุลบาฮากล่าวกับเขาว่าเขาไม่ควรเศร้าเสียใจและบอกเขาว่าความทนทุกข์ทรมานที่เขาได้รับจะทำให้เขามีความเข้มแข็งทางจิตวิญญาณ

* * * * *

116

การประหัตประหารบาไฮคนหนึ่งทำให้ ผู้เห็นเหตุการณ์คนนี้เปลี่ยนศาสนา [Persecution of a Bábí Converted This Bystander]

* * * * *

" พวกเขาคิดกันไปเองว่าการประหัตประหารและความทรमानจะเป็นอุปสรรคขวางกั้นการประกาศศาสนา ในทางตรงกันข้าม ไม่มีเขื่อนดินใดที่อาจจะขวางคลื่นแห่งมหาสมุทรอันยิ่งใหญ่นี้"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

มีเรื่องเล่าตอก กันมาว่าทรัพย์สินสมบัติของบาบีศาสนิกชนคนหนึ่งในเมืองคาซาน ^[2] ถูกปล้นไปหมด ชาวของในบ้านกระจัดกระจาย พวกเขาเปลื้องผ้าเขาและโบยเขา ทำให้หมวดเคราของเขาสกปรก มัดเขาไว้กับลาและแห่เขาไปตามท้องถนนและในตลาดอย่างทารุณที่สุด ณ ที่นั้นบังเอิญมีชาวโซโรแอสเตเรียนคนหนึ่งซึ่งไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับโลกและประชาชนบนโลกแยกตัวนั่งอยู่ในมุมหนึ่งของโรงแรมที่เป็นจุดพักกองคาราวาน เมื่อมีเสียงโห่ร้องของชาวเมือง เขาจึงรีบออกมาที่ท้องถนนจึงได้ตระหนักรู้เกี่ยวกับการทำผิดกฎหมายและผู้กระทำความผิดนั้น และได้ทราบเกี่ยวกับสาเหตุของการประจานและการลงโทษผู้กระทำผิดในที่สาธารณะ เขาเริ่มทำการค้นคว้าหาสาเหตุอย่างกระตือรือร้น และ ณ วันเดียวกันนั้นเขาเดินทางไปยังชมรมของบาบี เขากล่าวกับคนที่นี่ว่า "การประจานความผิดในที่สาธารณะด้วยวิธีชั่วร้ายนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ความจริงและเป็นหลักฐานที่โต้แย้งได้อย่างดีที่สุด หาก

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 1 หน้า 222

[2] เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ที่ใจกลางประเทศอิหร่าน

มิใช่เพราะมีปฏิบัติการประจានอันชั่วร้ายเช่นนี้ อาจเป็นเวลาอีก
หนึ่งพันปีกว่าที่คนเราจะทราบความเป็นมาก็ได้" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ก่อนที่จะเล่าตอนนี้ พระอับดุลบาฮาเขียนไว้ว่า ".....การเข้าไป
แทรกแซงเกี่ยวกับเรื่องทางจิตสำนึกก็เพียงเพื่อให้พวกเขาทราบ
เกี่ยวกับกระแสและพลังความเข้มแข็ง ยิ่งเจ้าเพียรพยายามดับไฟ
ก็ยิ่งทำให้เปลวเพลิงลุกมากขึ้น" [2]

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา *Traveller's Narrative* หน้า 21

[2] พระอับดุลบาฮา *Traveller's Narrative* หน้า 21

117

มุตามิด ได้รับชีวิตนิรันดร์เพราะความยุติธรรมของเขา [Mu'tamid Received Eternal Life Because of His Fairness]

* * * * *

" ขอความสุขสวัสดีจงมีแด่ข้าพเจ้าซึ่งตกแต่งศีรษะด้วยมงกุฎแห่งความยุติธรรมและประดับขมับด้วยเครื่องตกแต่งแห่งความเที่ยงธรรม"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ในที่ประชุมของมุตามิด ^[2] มีผู้ถามพระบ็อบว่า พระคัมภีร์โกหร่านมีอำนาจบังคับใช้และเป็นข้อพิสูจน์ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในยุคที่พระคัมภีร์นี้ถูกเผย ส่วนบรรดาผู้ที่ไม่ได้อยู่ ณ ยุคนั้นจะถูกบังคับใช้ด้วยหรือไม่ พระบ็อบทรงตอบว่า การอยู่หรือไม่อยู่ในยุคไม่มีในสายพระเนตรของพระเจ้า บุตรของคาลบาซี ^[3] กล่าวว่าบิดาของเขาซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้วมิได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในตำราของเขา คำตอบและการแสดงออกซึ่งความไม่เที่ยงธรรมของมุลลาห์คนอื่นๆ ต่อหน้าพระพักตร์ของพระบ็อบเมื่อเทียบกับคำตอบของพระบ็อบซึ่งแสดงให้เห็นความจริงแล้วทำให้มุตามิดกลายเป็นศาสนิกชนคนหนึ่ง บัดนี้จงดูชีวิตนิรันดร์ที่เขาได้รับว่าเป็นอย่างไร นั่นเป็นเพราะมาจากความยุติธรรมของเขา และจงดูความตายและความสูญเสียที่พวกเขาได้รับอันเนื่องมาจากผลของความโหดร้ายและการย่ำยีของพวกเขา ^[4]

[1] บาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Proclamation* หน้า 79

[2] มุณีเซอร์ คาน เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดอิสฟาฮาน

[3] มีชื่อว่า มุฮัมหมัด มีหัด เรียกกันโดยทั่วไปว่า ชาฟีสุล โอลามา

[4] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqani, *Badá'yí'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 158

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาพูดถึงเกี่ยวกับ มูทามาเดด โดวเลห์ ซึ่ให้เห็นว่าบุคคล
ในความทรงจำที่เป็นคนดีและยุติธรรมทำให้พระอับดุลบาฮา
มีความสุขอย่างยิ่ง

* * * * *

118

การถูกเนรเทศและการประหัตประหาร ทำให้ธงแห่งสวรรค์ถูกชักขึ้น

[Banishment and Persecution Raised the Divine Flag]

* * * * *

" จงดูคนไร้ค่าและคนเขลาในยุคนี้ว่าพวกเขาจินตนาการอย่าง
ชอบใจเพียงใดว่าการใช้วิธีการอย่างเช่นการสังหารหมู่ การปล้น
การเนรเทศ จะสามารถดับแสงดวงประทีปซึ่งพระหัตถ์ของพระผู้
ทรงอำนาจสวรรค์ได้ทรงจุดไว้ หรือสามารถดับรัศมีของดวง
ตะวันแห่งความสว่างอันเป็นนิรันดร์ได้" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มันเป็นฤดูหนาวที่หนาวมากๆ เราเดินทางมาถึงเคอร์มันชาห์ และ
ถูกจัดให้อยู่ในโรงแรมที่ติดกับคูเมือง เราประสบความทุกข์ยาก
และความเจ็บปวดรวดร้าว อย่างไรก็ตาม โดยเห็นแต่พระผู้เป็นเจ้าของ
พวกเขาจึงมีความสุขและมีกำลังใจดี ที่เมืองอาซาตาบาด [2] ก็
หนาวสุดๆ ด้วยอุณหภูมิติดลบ 38 องศา ภูเขาของเราเปียกชื้น
และเท้าของเราก็ได้รับอันตรายจากความเย็นจัด ดกติกเราตั้งใจจะ
ทานฮัลวา แต่แทนที่จะใส่น้ำตาลพวกเขากลับใส่พริกไทยป่นซึ่ง
ทำให้ร้อนปากและคอ คือนั่นเราไม่ได้นอน เราดื่มน้ำตาลอดทั้งคืน
ธงจากสวรรค์ซึ่งบัดนี้กำลังโบกไสวคือพระพรที่ได้รับจากความ
เจ็บปวดและการถูกเนรเทศหลายครั้ง [3]

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 72

[2] เป็นเขตชุมชนที่อาศัยในบริเวณเทือกเขา อยู่ห่าง 32 ไมล์ (51 กิโลเมตร) ไปทางทิศ
ตะวันตกของเมืองฮามาตันในอิหร่าน ในฤดูหนาวมีอากาศหนาวเย็นอย่างรุนแรง

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Mu'ayyad, Kháṭirát-i-Habib* เล่มที่ 1 หน้า 18

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาต้อนรับกลุ่มผู้มาแสวงบุญและได้กล่าวถึงความยากลำบากในการเดินทาง จากนั้นท่านก็เริ่มเล่าให้ฟังเกี่ยวกับการถูกเนรเทศของพระบาฮาอุลลาห์จากกรุงเทहरานสู่ประเทศอิรัก

* * * * *

119

ปืนพกไม่สามารถทำให้อูฐที่ทรงพลังตัวนี้หวาดกลัวได้ [A Revolver Couldn't Scare This Olympian Camel]

* * * * *

" ดังนั้น ประชาชนในความคิดจินตนาการว่าพวกเขาสามารถต่อต้าน (การเปิดเผยพระธรรมนี้) ดราบจนกระทั่งบัดนี้ พวกเขาจะพบว่าพวกเขาประสบกับความสูญเสียและอกสั่นขวัญหนีความน่ากลัว พวกเขาจะได้เห็นว่าอำนาจของพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้ากำราบทิศตะวันออกและทิศตะวันตก"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

มุฮัมหมัด อาลี ปาซาห์^[2] มีอูฐตัวใหญ่และอ้วนตัวหนึ่ง ตอนที่ฮัจจี เริ่มออกเดินทางไกลผ่านทะเลทรายไปแสวงบุญยังเมืองเมกกะ เขาสั่งให้นำปืนไปติดตั้งไว้ที่หลังอูฐ และให้ยิงปืนทุกครั้งที่อูฐหยุดเดิน อูฐจึงคุ้นเคยกับเสียงดังสนั่นของปืนใหญ่ แม้ว่าจะยิงจากหลังของมันอูฐก็จะไม่เคลือบไหว เนื่องจากว่าอูฐตัวนี้ทำหน้าที่สำคัญและแบกรับน้ำหนักมาก มุฮัมหมัด อาลี ปาซาห์ จึงออกคำสั่งว่าอูฐตัวนี้สามารถทะลุมหุญาในทุ่งนาของใครก็ได้โดยปราศจากการถูกขัดขวาง เมื่อได้รับสิทธิดังกล่าว อูฐก็เดินเข้าไปในทุ่งนาของชาวนาผู้ยากจนคนหนึ่ง เจ้าของนาไม่อยู่เขาจึงให้เด็กหนุ่มคอยขับไล่สัตว์ที่เข้ามาในนา เมื่อเด็กหนุ่มเห็นอูฐเขาเริ่มทำให้มันกลัวด้วยการยิงปืนสั้นขึ้นฟ้า ฮัจจีถามว่า"เจ้าทำอะไร?" "ข้าพเจ้าต้องการให้อูฐตกใจและรีบหนีไป" "อย่าล่าบาก

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 2 หน้า 221

[2] เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินและเป็นข้าราชการระดับสูงของอียิปต์ประมาณช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2348-2392 (ค.ศ. 1805-1849)

เลย ดูซิ บนหลังอุลุมมีปืนใหญ่ที่ยิงวันละ 2 ลูก ดังนั้นอย่าหวังว่ามัน
จะกลัวเสียงปืนกระบอกเล็กๆ นี้เลย" [1]

* * * * *

ข้อคิด

การต่อต้านศาสนาไม่สามารถขัดขวางความก้าวหน้าของศาสนา
ได้

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 210

120

ชาวนาที่ยากจนรดน้ำผืนดินที่แห้งผากของเขา [The Poor Farmer Watered His Parched Piece of Land]

* * * * *

"ดูกร ผู้เป็นที่รักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระองค์ ธงอันสดใสของพระกตีกากำลังโบกสูงขึ้นทุกวัน ขณะที่ธงแห่งความทุจริตคดโกงและทรยศกำลังถูกลดลงและติดอยู่ที่ครึ่งเสา"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชาวนาที่ยากจนคนหนึ่งซึ่งปลูกฝ้ายแปลงหนึ่ง บ้านของเขารายล้อมด้วยเพื่อนบ้านที่ล้วนร่ำรวย พวกเขาเป็นเจ้าของที่ดินและเป็นข้าราชการระดับสูง ด้วยพวกเขา มีความหยิ่งโสและไม่คิดถึงจิตใจของผู้อื่น ดังนั้นพวกคนร่ำรวยและมีชื่อเสียงเหล่านี้จึงปิดทางน้ำที่ชาวนาที่ยากจนสมควรจะได้รับในสวนของเขาเพื่อจะไปหล่อเลี้ยงต้นฝ้ายในที่ดินที่แห้งแล้งผืนนั้น ชาวนาเข้าไปพบพวกเขาเพื่อขอร้องหลายครั้งขอให้พวกเขาคำนึงถึงความเป็นธรรม แต่พวกเขากลับหัวเราะไล่เขาออกมา ในที่สุด เมื่อได้ตระหนักว่าต้นฝ้ายจะเหี่ยวแห้งตายและแรงงานของเขาจะสูญเปล่า เขาจึงแอบไปขุดลอกทางเดินน้ำตื้นเพียงคืนวันหนึ่งให้ไหลผ่านไร่ฝ้ายและรดน้ำจนชุ่มไปทั่วไร่ของเขา พอเพื่อนบ้านเจ้าของที่ดินเห็นสิ่งที่เพื่อนบ้านซึ่งเป็นชาวไร่กระทำการอย่างไม่เกรงกลัว พวกเขาจึงกล่าวตำหนิ ประณามเขาอย่างเสียหาย ไม่เพียงแค่นั้น พวกเขาเขียนตีเท้าเขาอย่างรุนแรง ขณะที่เขาต้องทนทุกข์ทรมานอย่างเจ็บปวดต่อการลงโทษอย่างโหดร้ายเช่นนี้ เขาร้องออกมาว่า "คนหนอคน ข้ารดน้ำเข้าไร่ของข้า ไม่ได้ทำให้พวกเจ้าเสียหาย ข้าป้องกันต้นฝ้ายจากการถูกทำลายด้วยความ

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 258

แห้งแล้ง เหตุใดพวกเจ้าจึงลงโทษซ้ำด้วยการทรمانซ้ำอย่างไร
ประโยชน์เช่นนี้? โลกเราเต็มไปด้วยน้ำนะ" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนๆ ฟังหลังจากที่ท่านได้สร้าง
พระสถูปอันศักดิ์สิทธิ์ของพระบ็อบบนใหญ่เขาคาเมลท่ามกลาง
การต่อต้านจากบรรดาผู้หักล้างพระกติกาและเหล่าศัตรูของ
ศาสนา

* * * * *

---

[1] จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 210

121

เพราะเขาไม่ได้เป็นที่รักเธอจึงลงโทษเขา [Since He Was Not Her Beloved She Punished Him]

* * * * *

ข้าแต่พระเจ้าเป็นนาย! ขอพระองค์ทรงเป็นโล่ที่ปกป้องป้อมปราการของศาสนานั่นทรงพลังจากบรรดาผู้หักล้างพระปฏิญญา ขอทรงคุ้มครองสถานศักดิ์สิทธิ์อันเป็นที่ลี้ภัยจากการโจมตีของคนบาปหนา [1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

อลาวิเยห์ คาร์นัม ภรรยาของมุลลาห์ อาลี จานีซาฮิด ผู้ที่ได้สละชีพเพื่อศาสนาฝัน เธอเล่าความฝันนั้นให้ นายจามาล บุรุษเออดี [2] ฟังว่า ในฝัน พระจามาล บูบารัค (พระเจ้าทรงความงามอันอุดมพร) ทรงเสด็จมาเข้าฝันและทรงพระราชทานพระพรแต่เธอ นายจามาล (ชื่อเดียวกับพระจามาลซึ่งคือพระบาฮาอุลลาห์) ได้ฟังแล้วก็ความฝันของเจ้าเป็นความฝันที่จริงแท้ เรามาที่นี่และเรา" กล่าววว่า "ขอบเจ้า" [3] นับว่าเหมาะสม ถ้าเธอจะปฏิบัติต่อ นายจามาล อย่างเช่นที่เจ้าหญิงปฏิบัติต่อชายที่เรอราเชอซาคนนั้น ดังเรื่องเล่าต่อๆ กันมาว่า เจ้าหญิงผู้นี้ตกหลุมรักกับ มีร์ซา อาลี คานี นูรี วันหนึ่งเจ้าหญิงได้ข่าวว่ามีแขกมารออยู่ที่ห้อง เธอคิดว่าแขกผู้นี้ต้องไม่เป็นใครอื่นนอกเหนือจาก มีร์ซา อาลี คานี นูรี เธอจึงถือตะเกียงนำทางเข้าไปในห้อง ณ ที่นั้นเธอพบกับชายพินๆ คนหนึ่งที่น่าเกลียด เธอจึงยกมือทั้งสองขึ้นทุบตีศีรษะชายคนนั้น

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Will and Testament* หน้า 9

[2] เป็นบุคคลที่มีความทะเยอทะยานและสับสน เคยเป็นครูที่เผยแพร่ศาสนาบาไฮที่มีชื่อเสียงโดดเด่นแต่ภายหลังกลับหักล้างพระกิตติภาพในยุคที่พระอับดุลบาฮาบริหารศาสนิก

[3] คนที่ทะเลาะกันคนนี้เปลี่ยนแบบนาม จามาลลี บูบารัค ซึ่งเป็นสมญานามของพระบาฮาอุลลาห์ โดยใช้คำว่า จามาล เป็นชื่อของตนเอง

จนกระทั่งหมวกของเขาตก ในขณะที่เดียวกันก็ร้องถามตลอดเวลาว่า "เจ้าคือ มีร์ชา อาลี คานี นูรี หรือ?" "เจ้าคือ มีร์ชา อาลี คานี นูรี หรือ?" "เจ้าคือ มีร์ชา อาลี คานี นูรี หรือ " ?" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ขณะที่เล่าพระอับดุลบาฮากำลังอยู่ในอารมณ์ดีและต้องการให้ทุกคนมีความสุข ท่านจึงนำเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง"

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Ḥabíb* เล่มที่ 1 หน้า 22

122

ช่างตัดผมฝีมือดีที่ไม่ผ่านการทดสอบ [The Skilled Barber Did Not Pass the Test]

* * * * *

"เราเกรงว่าพอสิ้นเสียงดนตรีของนักพิราบแห่งสวรรค์ เจ้าก็จะจมอยู่ในร่มเงาของการสูญเสียจนหมดสิ้น และเมื่อไม่เคยได้ฟังมองความงามของกุหลาบ เจ้าจะต้องกลับมาสู่น้ำและดิน"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เล่าต่อๆ กันมาว่า ชายคนหนึ่งเข้าไปในโรงพยาบาลโรคจิตและเห็นชายที่สุขภาพคนหนึ่งนั่งอยู่อย่างสงบที่พื้น ผู้มาเยี่ยมจึงถามเขาว่า "ท่านมาทำอะไรที่นี่และเหตุใดพวกเขาจึงพาท่านมา?"

เขาตอบว่า "ข้าพเจ้ามีศรัทธามากมายเพราะว่าข้าพเจ้าเป็นช่างตัดผมฝีมือดีและพระเจ้าแผ่นดินทรงมีความไว้วางใจข้าพเจ้าอย่างที่สุด ศรัทธาของข้าพเจ้าริษยาข้าพเจ้าและกล่าวหาว่าข้าพเจ้าวิกลจริต พวกเราเริ่มปล่อยข่าวลือและพูดกันอย่างเอิกเกริก ในที่สุดพระเจ้าแผ่นดินก็ทรงทราบข่าวลือนี้ พวกเขาทั้งหมดจึงร่วมกันวางแผนต่อต้านและส่งข้าพเจ้ามาอยู่ ณ ที่นี้"

เพื่อที่จะทดสอบเขา ผู้มาเยี่ยมถามเขาต่อไปว่า "ท่านตัดผมอย่างไร?" เขาตอบว่า "ตอนแรกท่านจะต้องใส่ผ้ากันเปื้อนให้ลูกค้า จากนั้นก็ลับมีดโกนให้คม ขโลมผมให้เปียก นวดศีรษะและ จากนั้นก็ตัดผม"

ผู้มาเยี่ยมตอบว่า "ดีมาก ตอนนี้อะไรให้ข้าพเจ้าฟังเกี่ยวกับวิธีที่ท่านทำให้เลือดไหล"

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 13

ชายคนนั้นตอบว่า "ตอนแรก ข้าพเจ้าจะขั่นชะเนาะเพื่อห้ามเลือด
นวดบริเวณเส้นเลือดจนกระทั่งโป่งพอง จากนั้นก็ลับใบมีดแล้วก็
จะแทงท่านที่ท้อง"

ขณะที่เขายกมือขึ้นทำท่าจะตี ผู้มาเยี่ยมพูดต่อไปอีกว่า "ข้าพเจ้า
เข้าใจแล้ว หยุดแค่นั้นนะ! เล่ามาถึงตอนนี้ท่านก็ทำดีแล้วละ แะ
หน้อยที่ท่านจะทำตามใจแบบนั้นต่อไปไม่ได้อีกแล้ว" ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

*พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับการกระทำที่หักล้างพระกติกาของ มีร์
ซา อควา จาน*

เมื่อตอนที่เขาใกล้สิ้นชีวิต

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Ḥabíb* เล่มที่ 1 หน้า 241

123

ไม่มีใครมีเงินมากพอที่จะซื้ออูฐราคาถูกตัวนี้ได้ [No One Could Afford to Buy This Cheap Camel]

* * * * *

" มลทินทางธรรมชาติเหล่านี้มีลักษณะที่ชั่วร้าย ได้แก่ ความโกรธ
กิเลสตัณหา ความหมกมุ่นทางโลก ความหยิ่งทะนง การโกหก
การหลอกลวง การฉ้อโกง รักแต่ตนเอง"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

วันหนึ่ง ผู้ชายคนหนึ่งเกิดความรำคาญอูฐและสัญญากับตนเองว่า
วันรุ่งขึ้นเขาจะเอาอูฐตัวนี้ไปขายในราคา 1 ชาฮี (หน่วยเงินนี้มีค่าน้อยมาก)
ชายคนนี้เป็นคนมีธรรมในใจและเขาจะรักษาคำมั่นสัญญาเสมอ
อย่างไรก็ดี ในวันรุ่งขึ้น เขากลับรู้สึกเสียใจที่ตั้งใจทำสัญญานั้น
และคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป หลังจากที่ได้คิดอยู่นาน เขาเกิดความคิด
และมีแผนจะเก็บรักษาอูฐตัวนั้นไว้ เขาผูกแอมวไว้กับคอของอูฐ
และเริ่มประกาศขายอูฐในราคา 1 ชาฮี ผู้คนมารุมล้อมเขาและทุกคนต่างก็ต้องการซื้ออูฐในราคานี้ เขาพูดว่า "ราคาอูฐ 1 ชาฮี
แต่ราคาของแอมวคือหนึ่งพันครุส (หนึ่งหน่วยของเงินนี้มีค่ามากกว่าหนึ่งชาฮี)
และจะต้องขายทั้งอูฐและแอมวพร้อมกัน"

ผู้คนต่างผิดหวังและเดินจากไป หลังจากนั้นไม่นาน ลูกค้าอีกคนหนึ่งก็เดินมาหาเขาและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ยินมาว่าท่านขายอูฐราคาหนึ่งชาฮี"

คนขายตอบว่า "ใช่ นี่ไงอูฐ แต่ท่านจะต้องซื้อแอมวตัวนี้ในราคาหนึ่งพันครุสด้วยนะ"

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ ตอบบัญญาบางข้อ หน้า 92

ลูกค้าซึ่งชอบอุลฐมาก กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะให้ท่านหนึ่งร้อยชาฮีสำหรับอุลฐ ส่วนแมวขอคืนให้ท่านไป"

เจ้าของอุลฐตอบว่า "เป็นไปไม่ได้"

จากนั้นลูกค้าก็ถอนหายใจยาวและพูดว่า "จะหาอุลฐที่เยี่ยมอย่างนี้ที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว เสียแต่ว่ามีแมวอัปรียตัวนี้พวงอยู่ที่คอมันเท่านั้น" [1]

* * * * *

ข้อคิด

การที่เพื่อนเจ้าเล่ห์เพทุบายมาคลุกคลีกับเรา จะมีผลต่อความสงบและความสุขในชีวิตของเรา

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 11 หมายเลข 19 หน้า 341 (ภาคภาษาเปอร์เซีย)

124

เขาวงวนด้วยความจริงใจอย่างยิ่ง [He Supplcated with Much Sincerity]

* * * * *

" ดั่งนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงชี้แนะใครก็ตามที่แสวงหาพระองค์
แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงรักคนที่หันมาหาพระองค์ ไม่มีพระผู้เป็น
เจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ พระผู้ทรงอภิเษก พระผู้ทรงโอบอ้อมอารี
ที่สุด" ^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีแบ็คทาซี คนหนึ่งซึ่งสมัยเมื่อยังหนุ่มเขาเป็นเจ้าหน้าที่ในรัฐบาล
ตุรกี ชายคนนี้ล้มป่วยลงและสมาชิกในครอบครัวเชิญมุลลาห์มา
เยี่ยมเขาที่เตียง จากนั้น (ข้าพเจ้า) ก็ปลุกเขาให้ตื่นและพวักญาติ
ก็ขอให้มุลลาห์สวดมนต์ต่อพระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระองค์อภัยบาป
ก่อนที่ความตายของเขาจะมาถึง หลังจากที่พิธีสวดมนต์ผ่านไป
มุลลาห์ พูดอย่างเป็นพิธีการขอให้คนไข้ท่องคาถาตามว่า "ข้าแต่
พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ากระทำบาปมาก โปรดประทานอภัยโทษแก่
ข้าพเจ้า" คนไข้ไม่ได้ท่องตาม มุลลาห์จึงท่องคาถาครั้งแล้วครั้ง
เล่าแต่คนไข้ก็ยังคงไม่ท่องตาม ในที่สุดคนไข้ก็เกิดความเหนื่อย
หน่ายกับคาถาที่มุลลาห์พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาจึงมองดูมุลลาห์และ
พูดขึ้นอย่างเอาจริงเอางังว่า "ข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า
และต่อคนรับใช้ของพระองค์มานานหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าเคย
ปล้นสะดมมา ทำให้เด็กๆ กลายเป็นกำพร้า ทำให้คนใจมอดใหม่
และกระทำการยุดิธรรมหลายอย่างมาแล้วอย่างโชกโชน รัฐบาล
ของพระผู้เป็นเจ้ามีวุฒิภาวะเป็นเด็กหรือ? ที่จะยกโทษบาปที่ผ่าน
มาด้วยการท่องคาถาซ้ำๆ เช่นนี้หลายๆ ครั้ง? ระบบความยุดิธรรม
ของพระผู้เป็นเจ้าหละหลวมไปแล้วหรือ? จงไปเสียเถิด ท่านมุล

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 291

ลาห์ผู้เบาปัญญา ! ท่านกำลังทองคาถานี้แก่ข้าพเจ้าเพื่อแลกกับ
ค่าแรงสิบเพียสเตอร์ มาซิ เพื่อนๆ ของข้าพเจ้า จงให้เงินแก่เขา
และให้เขาไปจากข้าพเจ้าโดยเร็ว เขาเป็นปีศาจและกวนประสาท
ด้วย" มุลลาห์ได้ยืนดั่งนั้นจึงออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว และ
เมื่อ (เรา) ได้ติดตามล่าพังกกับเขา คนป่วยก็คุกเข่าและร้องไห้เสียง
ดังจากสุดซึ้งหัวใจว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นนาย ข้าแต่พระผู้เป็นนาย
ข้าพเจ้าเป็นคนบาปโดยแท้และพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้ทรง
ความยุติธรรม ข้าพเจ้าขอร้องต่อความเมตตาของพระองค์
ข้าพเจ้าได้กระทำความบาปมากมาย ข้าพเจ้ามิได้กระทำการที่พระองค์
ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้ากระทำ และข้าพเจ้าได้ลงมือทำสิ่งที่
พระองค์กำหนดไว้ว่าไม่ชอบด้วยศีลธรรม ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ต่อ
หน้าที่ประทับของพระองค์ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนและด้วย
ความสำนึกผิด ของทรงกระทำต่อข้าพเจ้าตามแต่ที่ทรงปรารถนา
ด้วยเถิด" พระอับดุลบาฮารู้สึกสะเทือนใจกับความรู้สึกอันจริงใจ
ของเขาที่ถ่ายทอดออกมาและจากไป พระอับดุลบาฮาสดมนต์
ภาวนาขอให้การวิงวอนของเขาเป็นที่ยอมรับต่อหน้าพระธรณี
ประดุจของพระผู้ทรงอำนาจ [1]

* * * * *

ข้อคิด

*เราต้องวิงวอนและสวดมนต์ด้วยความจริงใจและด้วยหัวใจที่
บริสุทธิ์*

* * * * *

---

[1] โฆทราบ, จากหนังสือ พระอับดุลบาฮาในอียิปต์ หน้า 218-19

125

คนบาปที่มอบตนให้อยู่กับพระผู้เป็นเจ้า ได้เป็นที่ยอมรับของพระองค์

[A Sinner Who Depended Upon God Was Acceptable to Him]

* * * * *

" เมื่อคนบาปพบว่าตนเองหลุดพ้นและเป็นอิสระจากทุกสิ่ง
นอกจากพระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาควรจะขอร้องและขอการยกโทษ
จากพระองค์"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่ง คนที่ปากกับใจไม่ตรงกันและเจ้าของโรงขายสุราเข้า
โบสถ์เพื่อสวดมนต์ คนที่ปากกับใจไม่ตรงกันสวดว่า "ขอบพระคุณ
พระผู้เป็นเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้เป็นเช่นคนอื่น ๆ " ส่วนเจ้าของโรงขาย
สุราสวดว่า "ขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดทรงเมตตาต่อข้าพเจ้าผู้ซึ่งเป็น
คนบาป" พระเยซูคริสต์ตรัสเกี่ยวกับบุคคลทั้งสองประเภทนี้ว่า "
คนที่ปากกับใจไม่ตรงกันไม่เป็นที่ยอมรับในอาณาจักรของพระผู้
เป็นเจ้า แต่ทรงยอมรับอีกคนหนึ่ง เพราะว่าคนที่ปากกับใจไม่
ตรงกันนั้นวางใจในการกระทำของตนเอง ส่วนอีกคนหนึ่งอุทิศตน
ให้ขึ้นอยู่กับความเมตตาที่พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกโทษให้" ^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาให้ข้อสังเกตว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรักบรรดาผู้ที่
สำนึกผิดและเสียใจต่อการที่ได้กระทำลงไป ท่านเสริมด้วยว่าคนที่
สำนึกผิดควรจะแน่วแน้อยู่ในความสำนึกนั้น

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 2 หน้า 24

[2] บันทึกรุ่นของคุณจุเลียต ทอมป์สัน หน้า 56

126

พระวจนะตอนหนึ่งในพระคัมภีร์โกหร่าน กระทบใจกาซาลีจนทำให้เขาหมดสติ

[A Verse from the Qur'án Knocked Ghazalí Unconscious]

* * * * *

" และเมื่อมนุษย์มอบหัวใจทั้งหมดแต่พระผู้เป็นเจ้าของเขาและได้เกี่ยวข้องกับพระผู้ทรงความงามอันประเสริฐ ความอาวียจากพระผู้เป็นเจ้าของเขาก็จะเริ่มปรากฏขึ้น"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

เล่ากันมาว่า ครั้งหนึ่ง มุฮัมหมัด กาซาลี^[2] เข้าไปในสุเหร่าอเดรียเน^[3] ที่ซึ่งเขาได้ยินเสียงคนสวดมนต์อิษฺรฺวานตอนสั้นๆ ของพระคัมภีร์ ซึ่งมีความว่า "ดูกร ประชาชนของเรา ผู้ซึ่งได้ต่อต้านตนเองอย่างมาก จงอย่าทำให้ความเมตตาของพระผู้เป็นเจ้าของเขาหลังลงมาไม่ถึงเจ้า"^[4]

ทันทีที่เขาได้ยินการสวดมนต์ตอนนี้ เขาส่งเสียงตะโกนก้องว่า "มีข่าวดี เป็นความปิติอย่างยิ่ง" พระองค์ได้นำเราไปเกี่ยวกับพระองค์เองด้วยการตรัสว่า "ดูกร ประชาชนของเรา" ความเบิกบานใจและความสุขอันล้นเหลือนี้ทำให้เขาเป็นลมหมดสติและล้มลงบนพื้น^[5]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Baha'í World Faith* หน้า 365

[2] นักเทววิทยาชาวมุสลิม เกิดปี พ.ศ. 1601 (ค.ศ. 1058) ถึงแก่กรรมปี พ.ศ. 1654 (ค.ศ. 1111)

[3] วันสวดมนต์วันศุกร์ที่เมืองซีราส ประเทศอิหร่าน

[4] พระคัมภีร์โกหร่าน 39: 54

[5] แปลและดัดแปลงมาจาก *Makatib-i-Abdu'l-Baha* เล่มที่ 2 หน้า 56-7

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาจบศาสน์ฉบับนี้ซึ่งเป็นเรื่องที่พระอับดุลบาฮาได้เล่าให้ฟังว่า เพื่อนๆ ควรจะมีความปีติยินดีอย่างที่สุดที่พวกเราถูกเรียกว่า "ดูกร คนรับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงความงามแห่งอับบา" และเพื่อนๆ ควรจะทราบไว้ด้วยว่า การถูกเรียกเช่นนั้นนับเป็นเกียรติแก่พวกเราอย่างยิ่ง

* * * * *

127

**เนื่องจากเขารับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า
เสมือนเป็นความปรารถนาของตัวเอง เขาจึงมีความสุข**
[Since He Accepted the Will of God as His Own, He Was Happy]

* * * * *

" บ่อเกิดของความดีงามทั้งปวงคือการวางใจในพระผู้เป็นเจ้า ยอม
จำนนต่อบัญชาของพระองค์ และพอใจในพระประสงค์อันทรง
ความศักดิ์สิทธิ์และความยินดีของพระองค์"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

คนๆ หนึ่งถามอีกคนหนึ่งว่า "ตอนนี้คุณเป็นอย่างไร?" อีกคนตอบ
ว่า "มีความสุขอย่างยิ่ง" "ความสุขนี้มาจากที่ใด?" " เพราะว่าสิ่ง
ที่เป็นอยู่เคลื่อนไหวไปตามความปรารถนาของข้าพเจ้า.....
ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่มีความเศร้าโศกใดๆ ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า
สรรพสิ่งที่กำลังเป็นอยู่เคลื่อนไหวไปตามพระประสงค์ของพระผู้
เป็นเจ้า และข้าพเจ้าเลิกคิดหวังในสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งมัน และ
ปรารถนาเพียงความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นความ
ประสงค์ของข้าพเจ้าจึงกลายเป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า
ทั้งนี้เพราะไม่มีสิ่งใดที่เป็นของตัวข้าพเจ้าเอง ทั้งหมดจึง
เคลื่อนไหวไปตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า กระนั้นก็ดี トラバ
จนถึงบัดนี้ความเป็นไปต่างๆ ก็ยังเคลื่อนไหวไปตามความประสงค์
ของข้าพเจ้าเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าจึงมีความสุขมาก" ^[2]

---

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 155

[2] บันทึกรุ่นของคุณจูเลียต ทอมป์สัน หน้า 59-60

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเพิ่มเติมว่า "เมื่อคนเราปล่อยวาง ทุกอย่างก็จะ
เป็นไปตามความปรารถนาของเขา"

* * * * *

128

เพื่อที่จะดำรงไว้ซึ่งระบบ พระเจ้าแผ่นดิน จึงทรงละทิ้งราชอาณาจักรของพระองค์ [To Preserve His System the King Left His Kingdom]

* * * * *

"หนึ่งในคำสอนของพระบาฮาอูลลาห์คือการปรับเปลี่ยนวิถีทาง
ท่ามาหากินในสังคมมนุษย์ ภายใต้การปรับเปลี่ยนนี้สภาวะของ
มนุษย์ชาติจะไม่มีช่องว่างอย่างสุดโต่งระหว่างความมั่งคั่งและการ
ดิ้นรนเพื่อประทังชีวิตอย่างแร้นแค้น"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

คนจนและคนรวยแต่ละระดับต่างก็สามารถอยู่ได้อย่างมีความสุข
อย่างสบายและ

สุขสงบได้ บุคคลแรกที่มีความคิดเช่นนี้ก็คือกษัตริย์แห่งสปาร์ตา
พระองค์ทรงสละราชอาณาจักรของพระองค์เพื่ออุดมการณ์นี้
พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ในช่วงก่อนที่พระเจ้า

อเล็กซานเดอร์ มหาราชจะทรงประสูติ กษัตริย์แห่งสปาร์ตามี
ความคิดเช่นนี้เกิดขึ้นในใจ ความคิดนั้นก็คือ พระองค์สามารถจะ
รับใช้บริการ ซึ่งระดับการรับใช้บริการนี้จะสูงกว่าการบริการใดๆ
ทั้งหมด และจะเป็นที่มาของของความสุขแก่คนจำนวนมาก
ดังนั้น พระองค์จึงแบ่งประชากรสปาร์ตาออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่ม
หนึ่งประกอบด้วยประชากรที่สืบเชื้อสายมาจากสปาร์ตาโบราณ
และทั้งหมดเป็นชาวนา อีกกลุ่มหนึ่งประกอบด้วยประชากรที่
ทำงานด้านอุตสาหกรรมและอีกกลุ่มหนึ่งคือชาวกรีก ซึ่งเป็นกลุ่ม
ที่สืบเชื้อสายมาจากชาวโพเอ็นนิเซีย พระนามของกษัตริย์องค์นี้

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 216

คือ ไลเคอ กัส พระองค์ทรงมีความปรารถนาให้มีความเท่าเทียมกัน อย่างแท้จริงในชนสามกลุ่มนี้ และด้วยความเท่าเทียมกันนี้ พระองค์จะสามารถจัดตั้งรัฐบาลที่ทรงความเที่ยงธรรมได้ พระองค์ ทรงตรัสว่า คนยุคโบราณซึ่งเป็นชาวต่างชาติหลุดพ้นจากข้อผูกมัด เว้นแต่ว่าพวกเขาจะต้องจ่ายหนึ่งในสิบของผลผลิตเท่านั้น ไม่มากไปกว่านี้ ชนในหมู่อุตสาหกรรมและการพาณิชย์จะต้องจ่ายภาษี รายปีและไม่มากไปกว่านั้น ส่วนกลุ่มที่สามซึ่งเป็นชนชั้นขุนนาง และผู้สืบสกุลจากผู้ครองประเทศซึ่งมีอาชีพการงานในแวดวง การเมือง การทำสงครามและการป้องกันประเทศได้ครอบครอง ที่ดินทั้งหมดของ

สปาร์ตา พระองค์จึงทรงรังวัดที่ดินทั้งหมดและแบ่งที่ดินนั้น ออกเป็นส่วนๆ ส่วนละเท่าๆ กัน ตัวอย่างเช่น มีประชากรทั้งหมด เก้าพันคน พระองค์ก็จะแบ่งที่ดินออกเป็นเก้าพันส่วนๆ ละเท่าๆ กัน และมอบที่ดินให้แก่ประชากรคนละผืน พระองค์ทรงมอบหนึ่งใน สิบของผลผลิตให้แก่เจ้าของที่ พระองค์ยังได้ทรงตรากฎหมาย และราชกฤษฎีกาแก่ประชากร เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าทรงบำเพ็ญ ราชภารกิจได้สำเร็จตามพระราชดำริแล้ว พระองค์จึงทรงตรัสว่า

" ข้าจะไปซีเรีย แต่ข้าเกรงว่าหลังจากที่ข้าไปแล้วพวกเขาจะ เปลี่ยนกฎหมาย ดังนั้น ขอให้สาบานว่าพวกเขาจะไม่เปลี่ยนกฎ และกฤษฎีกาใดๆ ก่อนที่ข้าจะกลับมา" ทั้งหมดให้คำปฏิญาณใน โบสถ์และให้ความมั่นใจกับพระองค์ว่าพวกเขาจะไม่เปลี่ยนและจะ คงรักษากฎหมายจนกว่ากษัตริย์จะเสด็จนิวัตสู่ประเทศ แต่เมื่อ กษัตริย์ออกจากโบสถ์แล้ว พระองค์ก็ทรงเดินทางเรื่อยไปและ ไม่ได้ทรงเสด็จกลับมาอีกเลย พระองค์ทรงสละราชอาณัติกรเพื่อ ว่ากฎหมายและกฤษฎีกาต่างๆ จะได้รับการรักษาไว้ให้คงอยู่ แต่ ภายในระยะเวลาสั้นๆ หลังจากนั้น ความเสมอภาคในการกระจาย ความมั่งคั่งกลายเป็นชนวนแห่งความขัดแย้ง นั่นเป็นเพราะชายคน หนึ่งมีลูกห้าคน อีกคนหนึ่งมีสามคน และอีกคนหนึ่งมีสองคน

ความแตกแยกจึงเกิดขึ้นและระบบทั้งหลายเกิดความสับสนไร้ระเบียบ ดังนั้น ประเด็นในเรื่องความเสมอภาคจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮากล่าวเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจโดยใช้หลักศีลธรรมซึ่งเป็นหลักคำสอนข้อหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

---

[1] *Star of the West* เล่มที่ 7 หมายเลข 9 หน้า 82-3

129

ซีโนเบียปฏิเสธที่จะเป็นพระจักรพรรดินีของกรุงโรม [Zenobia Refused to Become the Empress of Rome]

* * * * *

" โลกแห่งมนุษย์ชาติมีสองปีก ปีกหนึ่งคือสตรีและอีกปีกหนึ่งคือบุรุษ หากจะไม่สามารถบินได้จนกว่าปีกทั้งสองข้างจะพัฒนาไปพร้อมๆ กัน"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ในสมัยก่อน สตรีที่โดดเด่นหลายคนได้รับการเชิดชูสถานะในแวดวงการเมืองและความสำเร็จของพวกเธอล้าหน้าบุรุษหลายคน หนึ่งในสตรีที่เรากล่าวถึงนี้คือ ซีโนเบีย ซึ่งเป็นราชินีในโลกซีกตะวันออก มีเมืองหลวงอยู่ที่พัลมายรา จวบจนทุกวันนี้ที่ตั้งเมืองนั้นก็ยังมีพยานหลักฐานของความยิ่งใหญ่ ความสามารถและอำนาจการปกครองของพระองค์ นักเดินทางจะพบซากปรักหักพังของพระราชวังและป้อมที่แข็งแกร่งและเป็นปีกแผ่นมั่นคงที่สร้างโดยพระราชินีอันทรงความเป็นอัจฉริยภาพในยุคสามร้อยปีหลังจากที่พระคริสต์ทรงเสด็จมา พระองค์ทรงเป็นพระมเหสีของเจ้าผู้ครองนครเอเธนส์ หลังจากที่พระสวามีของพระองค์เสด็จสวรรคต พระองค์จึงได้ดูแลรัฐบาลสืบต่อจากพระสวามี และได้ครองอาณาจักรอย่างเต็มประสิทธิภาพ หลังจากนั้น พระองค์ยังทรงมีชัยเหนือประเทศซีเรีย อียิปต์และได้ทรงวางรากฐานให้แก่อาณาจักรที่โดดเด่นด้วยกุศโลบายทางการเมืองและด้วยความละเอียดรอบคอบ จักรพรรดิโรมันส่งทัพใหญ่มาตี เมื่อกองทัพนั้นมาถึงซีเรียด้วยอาวุธสงครามอย่างสง่าเต็มรูปแบบ ซีโนเบียปรากฏองค์ในสนามรบและนำกองกำลังด้วยพระองค์เอง ในวันที่ทำสงครามวันนั้น พระองค์ทรงสวมเครื่องราชกกุธภัณฑ์เต็มยศ ทรง

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 302

พระมงกุฎและทรงขับอาชานำหน้า ด้วยมือที่มีดาบเพื่อต่อต้านการรุกรานของกองทัพโรมัน ความกล้าหาญและกุศโลบายทางการทหารทำให้กองทัพโรมันพ่ายแพ้และแตกกระเจิงไปเนื่องจากกองทัพโรมันไม่สามารถจัดระบบการถอยร่นได้ รัฐบาลกรุงโรมจัดประชุมปรึกษาหารือกัน พวกเขา กล่าวว่า "ไม่ว่าทางเราจะส่งแม่ทัพคนใดไปก็ไม่สามารถเอาชนะพระนางได้ ดังนั้น พระจักรพรรดิ ออเรเลียน จึงทรงต้องนำทัพโรมันไปตีกองทัพของพระนางซีโนเบียด้วยพระองค์เอง พระจักรพรรดิ ออเรเลียน นำทัพถึงซีเรียพร้อมทหารจำนวนสองแสนคน ขนาดกองทัพของซีโนเบียมีจำนวนเป็นรองมาก กองทัพโรมันโอบล้อมเมืองพัลมายูสองปีแต่ก็ไม่สามารถเอาชนะได้ แต่ในที่สุด พระจักรพรรดิ ออเรเลียนก็สามารถตัดเสบียงอาหารที่ส่งเข้าเมืองเพื่อว่าพระนางซีโนเบียและประชาชนจะถูกบีบบังคับให้อดอยากและยอมแพ้ แต่พระนางไม่ยอมแพ้ในสนามรบและถูกพระจักรพรรดิ ออเรเลียน จับเป็นเชลย ถูกบังคับให้เดินทางไปสู่กรุงโรม ในวันที่กลับเข้าเมือง พระจักรพรรดิ ออเรเลียน ทรงจัดขบวนแห่เพื่อฉลองชัยชนะ นำหน้าขบวนคือช้าง ต่อมาคือสิงโต เสือ นก และลิงและที่ตามมาคือพระราชินีซีโนเบีย มีมงกุฎสวมบนพระเศียรของพระราชินี มีโซ่ทองคำที่พระศอกของพระองค์ ด้วยเกียรติศักดิ์แห่งความเป็นราชินีและโดยปราศจากความรู้สึกที่ทำให้อับยศ พระนางตรัสขณะที่ยืนมองไปทางซ้ายและขวาว่า "ที่จริงแล้ว ข้ารู้สึกพอใจที่เป็นสตรีและได้ต่อสู้กับอาณาจักรโรมัน" (เท่าที่ทราบ ในยุคนั้นอาณาจักรโรมันครอบคลุมไปครึ่งโลก) และโซ่ที่คอมมิโซ่เครื่องหมายของความอับยศอดสู แต่เป็นการสดุดีสรรเสริญ นี่คือเครื่องหมายแห่งอำนาจของเรา มิใช่ความพ่ายแพ้" [1]

[1] พระอัครดลมาสา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 135-6

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับสตรีที่ยิ่งใหญ่และมีชื่อเสียงบางท่าน
ในประวัติศาสตร์ของโลก

* * * * *

130

แคทเธอรีน พระจักรพรรดินีที่ทางปรีชาญาณของรัสเซีย [Catherine, the Clever Empress of Russia]

* * * * *

"เมื่อมนุษยชาติได้รับโอกาสในการศึกษา และความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรีเป็นที่ยอมรับแล้ว รากฐานของการเกิดสงครามก็จะถูกทำลายลงอย่างรวดเร็ว"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

สมเด็จพระจักรพรรดินี แคทเธอรีนที่ 1 คืออีกหนึ่งในบรรดาสตรีในประวัติศาสตร์ พระองค์ทรงเป็นพระมเหสีของพระจักรพรรดิปีเตอร์มหาราช ในสมัยนั้นรัสเซียและตุรกีทำสงครามกัน ผู้บัญชาการของหน่วยรบตุรกีคือ มุฮัมหมัด ปาซาร์ มีชัยต่อพระจักรพรรดิ

ปีเตอร์ที่เมืองเซอร์เวีย (ปัจจุบันคือ เซอร์เบีย) และกำลังจะเข้ายึดเมืองเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก ชาวรัสเซียกำลังตกอยู่ในสถานการณ์อันวิกฤต สมเด็จพระจักรพรรดินี แคทเธอรีน ซึ่งเป็นพระมเหสีของพระจักรพรรดิปีเตอร์มหาราชทรงตรัสว่า "เราจะจัดการกับเรื่องนี้เอง" พระนางได้ทรงเจรจากับ มุฮัมหมัด ปาซาร์ มีการตกลงเซ็นสัญญาสันติภาพและเกลี้ยกล่อมให้ มุฮัมหมัด ปาซาร์ ถอยทัพกลับไป พระนางได้ทรงรับใช้พระสวามีและประเทศชาติ นับว่าเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ต่อมาพระนางได้รับตำแหน่งสูงสุดและได้ปกครองประเทศด้วยพระปรีชาสามารถ ^[2]

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 175

[2] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 3 หมายเลข 8 หน้า 20 และ พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 282

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาศาชี้ให้เห็นความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรี โดย
หยิบยกเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง

* * * * *

131

ทาเฮเรย์ผู้มีความรู้สูงและกล้าหาญ [The Erudite and Courageous Táhírih]

* * * * *

"ประวัติศาสตร์บันทึกการมาปรากฏของสตรีซึ่งเป็นสัญญาณแห่งการนำทาง อำนาจและความสำเร็จของโลก"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

อาราตุล เอน (ทาเฮเรย์) เป็นบุคคลที่มีวาทศิลป์ซึ่งบทความและบทกวีของเธอยังคงมีให้เห็นในปัจจุบัน เธอผู้มีความรู้สูง ในแต่ละภูมิภาคของประเทศยกย่องสรรเสริญเธอ เธอเป็นบุคคลที่มีอำนาจและพลังจากท่าทีในระดับที่เมื่อเธออยู่ในกลุ่มอภิปราย เธอจะมีความเป็นต่อเหนือชั้นกว่าบรรดาผู้คงแก่เรียนทางศาสนา ผู้คงแก่เรียนเหล่านี้ไม่กล้าที่จะโต้คารมกับเธอ นับตั้งแต่เธอเป็นผู้สนับสนุนศาสนาบาบี รัฐบาลจึงจำคุกและกดขี่ข่มเหงเธอ แต่เธอก็ยังไม่ยอมเงยบเสีียง

เมื่ออยู่ในคุก ทาเฮเรย์ ก็เป็นปากเสียงและนำทางคนอื่น ในที่สุดพวกเขาก็ออกคำสั่งให้ประหารชีวิตเธอ อย่างไรก็ตาม เธอก็ยังมีความกล้าหาญและมิได้ปล่อยตัวไปกับความอ่อนล้า เธอถูกกักบริเวณอยู่ภายในบ้านของนายกเทศมนตรีของเมือง วันหนึ่งบังเอิญมีงานเลี้ยงเนื่องจากรับวันวิวาห์ในบ้านหลังนั้น จึงเป็นโอกาสรื่นเริงซึ่งมีทั้งความสนุกสนาน มีดนตรี เสียงร้องเพลง มีอาหารและเครื่องดื่มพร้อม

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 74

ในงานเลี้ยง ทาเฮเรย์เริ่มพูดจนทุกคนละทิ้งความบันเทิงและมาห้อมล้อมเธอ ทั้งหมดละความสนใจจากงานวิวาท์และต่างพากันประหลาดใจในตัวเธอ ในงานนั้นเธอเป็นคนที่พูดเพียงคนเดียว

เมื่อกษัตริย์มีบัญชาให้ประหารชีวิตทาเฮเรย์ เธอแต่งกายงดงามและประดับประดาตนเองอย่างวิจิตรบรรจงแม้ว่าไม่ใช่วิสัยที่เธอจะให้ความสนใจกับรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง ผู้คนต่างประหลาดใจและถามเธอว่า "ท่านกำลังทำอะไร?"

เธอตอบว่า "วันนี้เป็นวันวิวาท์" เธอเดินเข้าไปในสวน (สถานที่ประหารชีวิต) ด้วยความภาคภูมิใจและอย่างสงบ ทุกคนพูดว่าเธอกำลังจะถูกฆ่า แต่เธอก็ยังคงพูดต่อไปว่า

" เราเป็นเสียงแตรที่กล่าวไว้ในคำสอนของพระเยซูคริสต์"

จากนั้นพวกเขาก็ประหารเธอและโยนร่างของเธอลงไปในบ่อ ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับสตรีที่มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลต่อโลก

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Ishráq Khávarí, Payám-i-Malakút* หน้า 241, *Ishráq Khávarí, Má'idiy-i-Ásmání* เล่ม 5 หน้า 249-50

132

วาฮิดได้รับคำอธิบายอย่างละเอียดถี่ถ้วนจากทาเฮเรย์ [Vahid Received a Profound Lecturing from Ṭáhirih]

* * * * *

"การแนะนำให้ด้วยคำพูดเสมอมา ถึงเวลาแล้วที่จะให้ด้วยการกระทำ ทุกคนต้องแสดงออกซึ่งการกระทำที่วิสุทธิ และเป็นที่น่าเคารพ เพราะคำพูดนั้นเป็นสมบัติที่ทุกคนมีได้เหมือนกัน แต่การกระทำมีแต่ในผู้ที่เรารักเท่านั้น"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

วันหนึ่งบุรุษที่โดดเด่นคนหนึ่งชื่อ ซียิด ยาห์ยา ซึ่งมีสมญานามว่า วาฮิด ได้เข้าเฝ้า ณ ที่พำนักของพระบาฮาอุลลาห์ ทาเฮเรย์ พี่ชายคนนี้พูดจากหลังม่าน ขณะที่เกิดเหตุการณ์นี้เรายังเด็กอยู่และนั่งบนตักของเธอ วาฮิดพูดอย่างคล่องแคล่วและด้วยความกระตือรือร้นเกี่ยวกับสัญญาและถ้อยพระวจนะ ชีพยานหลักฐานให้เห็นการใกล้เข้ามาของพระผู้แสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าองค์ใหม่ ทันใดนั้นทาเฮเรย์ก็ขึ้นเสียงพูดแทรกเขาอย่างหนักแน่นว่า "ดูกร ยาห์ยา! ถ้าท่านเป็นคนที่มีรู้แจ้งเห็นจริง ขอให้การกระทำมิใช่คำพูดเป็นเครื่องแสดงออกซึ่งความศรัทธาของท่าน ขอให้ยุติการอ้างซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีที่มีมาแต่อดีต เพราะยุคแห่งการรับใช้บริการ การกระทำที่หนักแน่นมาถึงแล้ว จงฉีกม่านแห่งความเพ้อฝันอันไร้สาระ จงส่งเสริมพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าและพลัดตนในหนทางของพระองค์ ขอให้การกระทำ มิใช่คำพูดเป็นเครื่องประดับของเรา"^[2]

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 76

[2] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Bahá'í World Faith* หน้า 200

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอภัยมณีเล่าชีวิตส่วนหนึ่งของทาสีให้เพื่อนๆ ฟัง

* * * * *

133

วาฮิดแสดงความอ่อนน้อมถ่อมตน และการอุทิศตนอย่างสูงสุด

[Vahid Showed His Great Humility and Devotion]

* * * * *

"โปรดทำให้เราเป็นผลฝุ่นในทางเดินของบุคคลที่พระองค์ทรงรัก และโปรดให้ข้าพเจ้าได้อุทิศถวายวิญญานแก่โลกที่ได้รับเกียรติจากรอยเท้าบนหนทางของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรแล้ว ข้าแต่พระผู้เป็นนายแห่งความรุ่งโรจน์ในสถานที่อันสูงสุด"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ข้าพเจ้ายังจำตอนที่ข้าพเจ้ายังเล็กอยู่ได้ ในตอนนั้นข้าพเจ้านั่งอยู่ในสนามติดๆ กับ ซิยิด ยาร์ฮยา วาฮิด^[2] ข้าพเจ้าเห็นมีร์ซา อลี เซยา^[3] นุ่มห่มเสื้อผ้าเป็นนิกบญุมสลิม แต่ไม่สวมรองเท้าตอนที่เข้ามาในบ้าน เท้าของเขาจึงเปื้อนด้วยโคลน มีคนในกลุ่มเราถามเขาว่าเขาไปไหนมา เท้าของเขาจึงเปื้อนด้วยโคลน เขาตอบว่า "มาจากปราสาทมาร์คู จากที่ประทับของพระบ็อบผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์"^[4]

ในทันใดนั้น วาฮิดน้อมตัวลงแทบเท้าของเซยาและเริ่มร้องไห้ และถูหนวดเคราของเขาไปบนเท้าที่เปื้อนโคลนนั้น แม้ว่าวาฮิดจะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและมีสถานะทางสังคมสูง แต่วาฮิดก็น้อมตัว

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 302

[2] เป็นสาวกเอกของพระบ็อบ ท่านโชกี เอฟเฟนดีเขียนถึงบุคคลนี้ว่า " เป็นบุคคลที่มีความโดดเด่นที่ถูกระบุไว้ในไตร่ของศาสนา(ของพระบ็อบ)" ดูในหนังสือ *God Passes By* โดยท่านศาสนภิบาลโชกี เอฟเฟนดี หน้า 50

[3] สาวกที่ซื่อสัตย์ของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์

[4] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqani, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 1 หน้า 280

ลงเช่นนี้เพราะว่าเซยาเดินทางมาจากถิ่นที่พำนักของบุคคลอันเป็นที่รักของเขา นี่คือระดับที่เขาแสดงออกซึ่งความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อคนรับใช้ ณ ธรณีประตู่แห่งสวรรค์

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ในขณะที่เดินทางถึงแคลิฟอร์เนียโดยทางรถไฟ พระอับดุลบาฮาเล่าให้ผู้ร่วมกลุ่มเดินทางฟังเกี่ยวกับการอบรมทางศีลธรรมโดยศาสนาและจากการที่ศาสนามีผลต่อประชาชน

* * * * *

134

ในบรรดาสมบัติทั้งหมดที่เขามี บ้านอิฐของเขา เป็นสิ่งเดียวที่ยังคงอยู่รอดปลอดภัย [His Adobe Brick Outlasted All His Other Possessions]

* * * * *

"จงอย่าทอดทิ้งอาณาจักรนิรันดร์โดยเห็นแก่สิ่งที่ต้องสูญสลาย
ไปและอย่าละทิ้งอำนาจของสวรรค์โดยเห็นแก่ความปรารถนาทาง
โลก"[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มานูเชอร์ คาน ซึ่งเป็น มูทามาเดด โตวเลห์ แห่งเมืองอิสฟาฮาน
เป็นเจ้าของอาคารหลายหลัง เขาเป็นเจ้าของหลายหมู่บ้านใน
ละแวกใกล้กรุงเทหราน แต่สิ่งก่อสร้าง อาคาร ตลอดจนทรัพย์สิน
อื่นๆ ทั้งหมดของเขาก็สูญสิ้นไป ทั้งหมดถูกทำลายอย่างไม่เหลือ
ซาก แต่เขาได้สร้างห้องพักที่ก่อจากอิฐในนครของพระผู้เป็นเจ้า
อิฐนั้นยังคงอยู่และไม่ถูกทำลาย ณ บ้านหลังนี้เองที่เขาใช้ปกป้อง
พระบ็อบจากศัตรู ให้พระองค์ได้ทรงประทับอยู่สองสามวัน ที่
ปรากฏแก่สายตาของคนภายนอกคือ ตอนแรกเขาเนรเทศพระองค์
แต่ต่อมาภายหลังเขากลับปกป้องพระองค์เป็นการส่วนตัวโดยให้
พระองค์ประทับอยู่ในบ้านของเขาเอง เขาสร้างบ้านอิฐนี้ซึ่งจะคง
อยู่ชั่วกาลปาวสานในนครของพระผู้เป็นเจ้า ความชื่นชมในตัวเขาก็
จะยังคงอยู่ชั่วนิรันดร์ในคฤหาสน์แห่งสวรรค์ [2]

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 37
[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือของอัฟนัน ชื่อ 'Ahd-i A'lá Zindigání-yi Hadrat-i Báb
หน้า 595-6

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องนี้ให้เห็นคุณธรรมและจิตใจที่สูงส่งของ มู
ทาเมดุด โดวเลห์

* * * * *

135

เขาสวดมนต์ด้วยความปีติยินดีอย่างยิ่ง [He Prayed with Rapture]

* * * * *

" สภาวะของการสวดมนต์อธิษฐานเป็นสภาวะที่ดีที่สุดสำหรับมนุษย์เพราะในขณะที่สวดนั้นคือการติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้า"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ฟิดา-จาน ซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้ว เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ร่วมกลุ่มอพยพไปยังกรุงแบกแดด เขาเป็นชายชราที่มีความศรัทธาในศาสนา เขามีความรักในพระผู้เป็นที่รัก เขาตั้งตนอยู่ในอุทยานแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า เขาเปรียบประดุจดังกุหลาบที่บานเต็มที่ เขาเดินทางไปถึงที่นั่น ณ กรุงแบกแดด และใช้เวลาทั้งวันและคืนสนทนากับพระผู้เป็นเจ้า เขาท่องบทสวดมนต์และอธิษฐาน แม้ว่าตัวเขาจะอยู่บนโลก แต่เขาเดินทางสู่สถานที่สูงสุด ณ สรวงสวรรค์

เขาทำตามกฎของพระผู้เป็นเจ้าด้วยการทำการค้า เพราะเขาไม่มีอะไรติดตัวมาเลย เขาจึงม้วนถุงเท้าสองสามคู่และหนีบไว้ใต้วงแขนและเดินเร็วขยับไปตามท้องถนนและตลาดนัด แต่พวกหัวขโมยก็จะแย่งชิงสินค้าของเขาไป ในที่สุด เขาจำต้องวางสินค้าไว้บนฝามือที่เหยียดออกไปในขณะที่เขาเดิน แต่เขาก็ยังท่องบทสวดมนต์ต่อมารวันหนึ่งเขาต้องประหลาดใจที่พบว่าพวกโจรมาฉกถุงเท้าที่วางไว้บนแขนทั้งสองไปอย่างซึ้งๆ หน้า เนื่องด้วยเขาเดินทางจากดินแดนอื่นผ่านมายังที่นี่ ความหยิ่งรู้ของเขาเกี่ยวกับโลกจึงยังไม่กระจ่างชัด แต่เขาก็มีชีวิตด้วยความปีติยินดีอย่างเหลือล้น เขาตกอยู่ในภวังค์แห่งความเคลิบเคลิ้มด้วยเสน่ห์แห่งความหลงใหล

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 202

ต่อไปนี้เป็นบางสภาพขณะที่เขาอาศัยอยู่ในอิรัก เขาได้รับอนุญาตให้เข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ เขามีชื่อว่า อับดุลลา แต่เพื่อนๆ ตั้งชื่อเขาว่า พิดา-จาน ซึ่งแปลว่าบิดาอันเป็นที่รักเพราะเขาปฏิบัติตนเหมือนเป็นบิดาที่เปี่ยมไปด้วยความรักต่อพวกเขาทั้งหมด ในที่สุดภายใต้การดูแลอย่างดีจากพระบาฮาอุลลาห์ ดวงวิญญาณของเขาก็เหินสู " บัลลังก์แห่งสัจธรรม ต่อหน้าพระพักตร์ของกษัตริย์ผู้ทรงศักดิ์านภาพ" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวของบาไฮศาสนิกชนผู้มีชีวิตดังเช่นนักบุญ

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Memorials of the Faithful* หน้า 41-2

136

เขาถูกบิดาตัดขาดจากการเป็นพ่อ-ลูก กระนั้นเขาได้ครองสมบัติทั้งหมด

[He Was Disowned by His Father Yet He Inherited All]

* * * * *

" พระองค์ทรงประทานความมั่งคั่งแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดก็ได้ตาม
พระหทัยปรารถนา และพระองค์จะทรงลดความมั่งคั่งของบุคคล
หนึ่งบุคคลใดก็ได้ตามพระหทัยปรารถนา พระองค์ทรงดลบันดาล
ให้ใครอยู่เหนือใครก็ได้ตามพระหทัยปรารถนา"^[1]

พระบ็อบ

* * * * *

ตอนที่พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรประทับอยู่ที่กรุงแบกแดด มี
มุสลิมนิกายชีอะห์คนหนึ่งชื่อ ชีค อับดุล ฮามิด ซึ่งมีความรักใคร่
ชอบพอพระบาฮาอุลลาห์อย่างเหลือล้น ขณะที่พระองค์เสด็จออก
จากกรุงแบกแดด บุคคลคนนี้วิ่งเป็นระยะทางสิบไมล์เพื่อให้ทันส่ง
เสด็จพระบาฮาอุลลาห์ออกจากเมือง

อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นระยะหนึ่ง ความรักใคร่ชอบพอกลับ
กลายเป็นความโกรธและเป็นอริ ความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นเพราะ
เพื่อนคนหนึ่งได้จัดงานเฉลิมฉลองอันยิ่งใหญ่ในช่วงเทศกาลเร
ชวานซึ่งตรงกับวันอสุรา^[2] ซึ่งเป็นวันครบรอบหนึ่งในเหตุการณ์
อันเศร้าในประวัติศาสตร์ของอิสลามนิกายชีอะห์ แต่เพื่อนคนนี้
กลับเฉลิมฉลองเทศกาลเรชวานด้วยการแสดงออกที่ร่าเริงเบิก
บานและมีความสุข การแสดงออกเช่นนี้ทำให้ชุมชนมุสลิมชีอะห์
โกรธแค้นอย่างมากจนทำให้ ชีคอับดุล ฮามิด กลับกลายเป็นศัตรู
เขาอาฆาตจนถึงกับถือปืนและเดินทางไปยังบ้านของพระผู้ทรง

[1] พระบ็อบ จากหนังสือ *Selections* หน้า 214

[2] วันที่อิหม่ามสุเซนถูกประหารชีวิต เป็นวันไว้อาลัย

ความงามอันอุดมพรในกลางดึกคืนนั้นเพื่อสังหารบรรดาผู้ที่อยู่ ณ บ้านนั้นหมดทุกคน

แต่บุตรชายบางคนของซิค อับดุล ฮามิด กลายเป็นศาสนิกชน คำวิงวอนและการรบกวนจากบิดาก็ไม่สามารถทำให้บุตรชายที่ชื่อ ซิค มุฮัมหมัด ละทิ้งศาสนาได้ เพื่อที่จะบีบบังคับให้บุตรชายละทิ้งศรัทธาความเชื่อนี้ ท้ายที่สุดแล้วซิค อับดุล ฮามิด ถึงกับยกมรดกทั้งหมดที่มีให้แก่บุตรชายคนอื่นๆ และตัดสิทธิ ซิค มุฮัมหมัด ออกจากกองมรดกอันมั่งคั่ง และเพื่อที่จะทำให้ ซิค มุฮัมหมัด หมดสิทธิในการร้องอุทธรณ์ต่อศาลหลังจากที่บิดาถึงแก่กรรม ซิค อับดุล ฮามิด ได้ทำนิติกรรมที่ศาลออตโตมานและที่กรมการกงสุล แสดงการขายทรัพย์สินของ ซิค อับดุล ฮามิด แก่บุตรชายคนอื่นๆ พร้อมบันทึกลงในใบเสร็จรับเงินเป็นหลักฐาน

ต่อมา ซิค มุฮัมหมัด ยากจนลง เขาเดินทางด้วยเท้าไปยังเมืองอัคคาด้วยความยากลำบากอย่างยิ่ง เขาได้เข้าเฝ้าพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรซึ่งต่อมาพระองค์ได้ส่งเขาไปที่อิหร่านเพื่อสอนศาสนา ในอิหร่านเขาเดินทางไปทั่ว เขาพบกับบาไฮจำนวนมากและประสบความสำเร็จ

ต่อไปขอให้ท่านดูการทำงานของพระผู้เป็นเจ้า ลำดับแรก พี่ชาย น้องชายของ ซิค

มุฮัมหมัด และต่อมาก็คือบิดาต่างก็ถึงแก่กรรมทีละคน ศาลในกรุงแบกแดดเขียนถึงประเทศอิหร่านขอให้ ซิค มุฮัมหมัด เดินทางไปยังกรุงแบกแดดเพราะที่นั่น ทรัพย์สินทั้งหมดของพี่ชาย น้องชาย และบิดาของเขาขอให้เขาเป็นเจ้าของ เขาจึงเดินทางไปยังกรุงแบกแดดเพื่อรับทรัพย์สินสมบัติทุกอย่าง ^[1]

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Ishráq Khávarí, Muḥádirát* หน้า 120-2

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้เพื่อนๆ ฟังเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ตอนหนึ่ง
ของศาสนา

* * * * *

137

บาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งเสียสละตนเองเพื่อ
บาไฮศาสนิกชนอีกคนหนึ่ง
[One Bahá'í Sacrificed Himself for Another]

* * * * *

" จุดมุ่งหมายเบื้องต้นมูลฐานของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าก็เพื่อปกป้องประโยชน์และส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมนุษยชาติ และเพื่อบำรุงเลี้ยงจิตที่เปี่ยมไปด้วยความรักและสายสัมพันธ์ในหมู่มนุษยชาติ" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ซิดนีย์ สเปรก [2] ป่วยเป็นอหิวาตกโรคที่รัฐบั้นจาบ เมื่อบาไฮศาสนิกชนในเมืองบอมเบย์ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ หนึ่งในศาสนิกชนชื่อ เคโครสโรว์ รีบไปพยาบาลเขาทั้งกลางวันและกลางคืนโดยไม่ได้คำนึงถึงตนเอง ผลปรากฏว่า ซิดนีย์ สเปรก หายป่วยแต่

เคโครสโรว์ ติดเชื้ออหิวาตกโรคและถึงแก่กรรมในที่สุด [3]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับเคโครสโรว์ ซึ่งเป็นบาไฮชาวอิหร่าน โดยกำเนิด ที่งานเลี้ยงอาหารค่ำว่า เขาเป็นเพื่อนในซีกโลกตะวันออกคนแรกที่สละชีวิตแก่พี่น้องบาไฮที่มาจากซีกโลกตะวันตก พระอับดุลบาฮาเกิดเกียรติแด่ เคโครสโรว์ ด้วยการยกสถานะของเขาให้เทียบเท่ากับผู้สละชีพเพื่อศาสนา

* * * * *

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 215

[2] Sydney Sprague เป็นชาวอเมริกันที่อาสาสมัครไปสอนศาสนาในอินเดีย

[3] บาลยูซี หนังสือ *พระอับดุลบาฮา* หน้า 371

138

คำตอบที่ไม่ดีของเขาสืบเนื่องมาจากความเข้าใจผิดของเขา [His Bad Answers Were Due to His Misunderstanding]

* * * * *

" ในบรรดาสิ่งที่จะนำไปสู่ความเป็นเอกภาพและการลงรอยกันและจะทำให้ทั้งโลกเป็นเสมือนประเทศเดียวกันก็คือการลดทอนภาษาที่มีอยู่อย่างมากมายในโลกนี้ให้เหลือเพียงภาษาเดียว และในทำนองเดียวกัน ภาษาเขียนที่มีอยู่อย่างหลากหลายในโลกนี้ก็ควรถูกจำกัดให้เหลือเพียงภาษาเดียว"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่งมีเพื่อนสามคนซึ่งต่างก็ไม่รู้ภาษาของกันและกัน เพื่อนคนหนึ่งเกิดล้มป่วย

อีกคนหนึ่งจึงไปเยี่ยมเขา

ผู้มาเยี่ยมถามอาการไข้เพื่อนที่ป่วยด้วยการใช้ภาษามือประกอบกับแสดงท่าทาง

คนป่วยตอบด้วยตอบว่าเขากำลังจะตาย

ผู้มาเยี่ยมเข้าใจผิดคิดว่าคนไข้ตอบว่าเขาอาการดีขึ้น จึงส่งภาษาตอบคนไข้ว่า "ขอ

พระผู้เป็นเจ้าทรงได้รับคำสรรเสริญ"

---

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 165

ผู้มาเยี่ยมถามอีกด้วยการส่งภาษากายสองสามครั้งว่า "ท่านทานอะไรถึงได้ป่วย?"

คนป่วยตอบว่า "ยาพิษ"

ผู้มาเยี่ยมสนทนาต่อว่า "ขอให้ยานั้นทำให้คุณหายไวๆ"

ผู้มาเยี่ยมถามต่ออีกว่า "ใครคือนายแพทย์ที่รักษาท่าน?"

คนป่วยตอบว่า "เอชราฮิล (ยมทูต)"

ผู้มาเยี่ยมด้วยการส่งภาษาต่อไปว่า "ขอให้การมาของเขาจงช่วยให้สุขภาพของ

ท่านกลับคืนมา"

เพื่อนที่เป็นบุคคลที่สามที่เห็นการสนทนาด้วยภาษากายนี้แจ้งให้เพื่อนผู้มาเยี่ยม

ทราบเกี่ยวกับคำตอบที่ไม่เหมาะสมของเขา

เพื่อนที่มาเยี่ยมส่งภาษาว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าคำตอบของเพื่อนที่ป่วยคือ " ข้าพเจ้า

สบายดี ข้าพเจ้าทานยา และนายแพทย์ที่รักษาข้าพเจ้าคือคนนั้นคนนี้

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตอบเขาว่า "ขอพระเจ้าเป็นเจ้าทรงได้รับคำสรรเสริญ ขอให้

ยานั้นทำให้ท่านหายโง่ๆ และขอให้การมาของแพทย์จงช่วยให้
สุขภาพของ

ท่านกลับมาดีดังเดิม" [1]

* * * * *

ข้อคิด

ทุกคนจะสามารถติดต่อกันและกันอย่างสะดวกสบายด้วยภาษา
อันดับสองที่เป็นภาษาสากล

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Ishráq Khávarí, Payám-i-Malakút* หน้า 40

139

คนเดินทางสี่คนทะเลาะกันแค่เรื่องผลไม้ชนิดเดียวกัน [Four Travellers Quarrelled Over the Same Fruit]

* * * * *

" วันเวลาที่คนทั้งโลกจะลงมดีรับภาษาและอักขระเดียวกันเป็นภาษาสากลกำลังจะใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อมีภาษานี้ ไม่ว่าบุคคลหนึ่งจะเดินทางไปเมืองใด ก็จะเสมือนว่าเขาได้เดินทางเข้าบ้านของตนเอง"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีคนเดินทางสี่คนนั่งอยู่ที่ประตูเมือง คนหนึ่งเป็นชาวเปอร์เซีย คนที่สองเป็นชาวตุรกี คนที่สามเป็นชาวอาหรับและคนที่สี่เป็นชาวกรีก ทั้งหมดอยู่ในอาการหิวโหยและต้องการทานอาหารเย็น มีการตกลงกันให้หนึ่งในสี่คนนั้นไปซื้ออาหารให้คนในกลุ่ม แต่พวกเขาไม่สามารถตกลงกันได้ว่าจะซื้ออะไรมารับประทานด้วยกัน คนเปอร์เซียขอให้ซื้อ แองโกล คนตุรกีขอให้ซื้ออูซุม คนอาหรับขอให้ซื้ออเน็บ และคนกรีกขอให้ซื้อ ลินไก่ ที่มีสีเขียวปนกับสีดำ พวกเขาทะเลาะถกเถียงกันเพื่อพิสูจน์จนเกือบถึงขั้นจะชกต่อยกันว่าอาหารที่แต่ละคนเลือกโดยเฉพาะเจาะจงแล้วนั้นเป็นอาหารชนิดที่ถูกต้อง ครั้นแล้ว ณ ทันใดนั้นก็มีลาตัวหนึ่งซึ่งบรรทุกถุงไว้เต็มหลังเดินผ่านมา แต่ละคนกระโดดขึ้นยืนพร้อมขีมือไปยังจุดเดียวกันที่ถุงที่อยู่บนหลังลาตัวนั้น คนตุรกีกล่าวว่า "ดูซิ นั่นแหละคืออูซุม" คนอาหรับกล่าวว่า "ดูซิ นั่นแหละคืออเน็บ" คนเปอร์เซียกล่าวว่า "ดูซิ นั่นแหละคือแองโกล " และคนกรีกกล่าว

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 249-50

ว่า "ดูซิ นี่ไง ลัทธิไค" จากนั้นพวกเขาก็ซื่อซึ้งและทุกคนก็เงิบ
สงบลง ^[1]

* * * * *

ข้อคิด

*ทุกคนจะสามารถติดต่อกันและกันอย่างสะดวกสบายด้วยการใช้
ภาษาสากล*

* * * * *

---

[1] *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 211 เรื่องราวเดียวกันนี้หาพบได้ใน
หนังสือ พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 248

140

สมาชิกของสโมสรนี้ฉลาดแต่เงียบ

[The Members of This Club Were Clever but Silent]

* * * * *

" และหนึ่งในบรรดาคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ก็คือการเริ่มมีภาษาหนึ่งเดียวที่จะเผยแพร่ในหมู่ประชาชนให้ใช้อย่างแพร่หลายในสากลโลก คำสอนข้อนี้ถูกเผยโดยปากกาของพระบาฮาอุลลาห์เพื่อว่าภาษาสากลนี้จะขจัดความเข้าใจผิดในหมู่มนุษย์ชาติ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ครั้งหนึ่งเคยมีการจัดตั้งสมาคมหนึ่งในเปอร์เซีย เป้าหมายสำคัญของการมีสมาคมนี้คือให้ทุกคนสามารถพูดได้โดยไม่ใช้ภาษา และเพียงการบอกใบ้ด้วยอากัปกริยาจะสามารถสื่อให้เห็นความหมายสำคัญหลายอย่าง สมาคมนี้ก้าวหน้ามากจนถึงระดับที่การส่งสัญญาณเพียงนิดเดียวก็จะสามารถทำให้เข้าใจเรื่องราวที่สำคัญๆ ได้ รัฐบาลเกรงว่าสมาชิกในสมาคมอาจจัดตั้งสมาคมหนึ่งขึ้นมาต่อต้านรัฐบาล และเนื่องจากไม่มีใครในรัฐบาลเข้าใจจุดมุ่งหมาย สมาคมที่ตั้งขึ้นมานี้อาจจะทำความเสียหายอย่างมากแก่ประเทศชาติ ดังนั้นคนในรัฐบาลจึงทำการปราบปรามสมาคมนี้

ข้าพเจ้าใคร่ขอเล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับการทำงานของสมาคมนี้ คือใครก็ตามที่ปรารถนาจะร่วมในชมรมนี้จะต้องยืนอยู่ที่ประตู คนในห้องก็จะปรักษาหาหรือกันด้วยการใช้ภาษาภายในการให้ความคิดเห็นโดยไม่พูดจากัน ครั้งหนึ่งมีคนๆ หนึ่งซึ่งมีใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เหม่มายืนอยู่ที่ประตู ประธานสมาคมมองหน้าและเห็นความขี้อายของบุคคลนั้น มีถ้วยบนโต๊ะใบหนึ่งบรรจุน้ำอยู่ ประธานรินน้ำลงในถ้วยใบนั้นจนปริ่มขอบถ้วย นี่คือสัญญาณบอกปฏิเสศ ซึ่ง

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 301

หมายความว่าไม่มีที่ว่างสำหรับคนๆ นั้นในหมู่พวกเขา แต่ชายที่ยืนอยู่ที่ประตูเป็นผู้ที่มีไหวพริบดีมาก เขาหยิบกลีบดอกไม้เล็กๆ กลีบหนึ่งและเดินเข้ามาในห้องด้วยกิริยาที่มีสัมมาคารวะ และแล้วเขาก็วางกลีบดอกไม้ นั้นบนผิวน้ำในถ้วยใบนั้น เขาบรรจงวางมันอย่างเบา มือจนน้ำในถ้วยไม่กระเพื่อม คนในห้องต่างปีติยินดี เพราะนั้นเป็นการแสดงว่าบุคคลนี้ไม่ต้องการพื้นที่ส่วนตัวอย่างมากมายในสมาคมนี้ จนเปรียบตนเองว่าเป็นแค่กลีบดอกไม้ซึ่งไม่ต้องการ (ที่ว่างใดๆ) คนในห้องทั้งหมดปรบมือและต้อนรับเขา [1] เข้าสมาคมนั้น

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ผู้แสวงบุญกล่าวกับพระอับดุลบาฮาว่า เขาเสียใจที่ไม่ทราบภาษาเปอร์เซีย พระอับดุลบาฮากล่าวว่า "ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ม่านที่ปิดกั้นนี้ไม่มีอยู่ในโลกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ห้วใจสามารถพูดกันได้" [2] จากนั้นพระอับดุลบาฮาก็เล่าเรื่องนี้ให้ทุกคนฟัง

* * * * *

---

[1] *Star of the West* เล่มที่ 7 หมายเลข 9 หน้า 81

[2] *Star of the West* เล่มที่ 7 หมายเลข 9 หน้า 79-81

141

คนตุรกีคิดว่าเขาถูกหมิ่นประมาท [The Turk Thought He Was Being Insulted]

* * * * *

"... และหนทางที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับส่งเสริมความเป็นเอกภาพก็คือ เพื่อให้ประชากรของโลกเข้าใจภาษาพูดและภาษาเขียนของกันและกันได้"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

คนตุรกีคนหนึ่งมาที่นี้ (ดินแดนศักดิ์สิทธิ์) และคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นพูดกับเขาว่า "คุณคือ "แสง" ของดวงตาของข้าพเจ้า" คนที่พูดเป็นคนอาหรับซึ่งใช้สำนวนนี้ในการสื่อความหมายของความรักอันสุดซึ้ง แต่คำนี้ในภาษาตุรกี คือ "เอน" ซึ่งแปลว่า "หมิ่น" ดังนั้นคนตุรกีจึงผลักคนอาหรับล้มลงบนพื้น คนที่เข้าใจภาษาผ่านมาแล้วถามว่า "พวกท่านทำอะไร?" คนตุรกีตอบว่า "คนนี้เรียกผมว่า "หมิ่น" คนอาหรับได้ยินดังนั้นจึงกล่าวยืนยันว่า "โอ้เอ๋ย ข้าพเจ้าบอกเขาว่า เขาคือแสงของดวงตาของข้าพเจ้า" ^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้เพื่อนฟังเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาสากล ท่านกล่าวว่า

" เฉากเช่นเดียวกับที่ภาษาของอาณาจักรสวรรค์มีเพียงหนึ่ง ภาษาของมนุษย์ก็ควรมีแค่หนึ่งภาษาเช่นกัน"

* * * * *

[1] สำนวนของพระบาฮาอูลลาห์ *Tablets* หน้า 127

[2] ในภาษาอารบิก " เอน" แปลว่า "ตา" แต่ภาษาตุรกีคำนี้แปลว่า "หมิ่น" ลาติเมอร์ จากหนังสือ *Light of the World* หน้า 40

142

ในการแข่งขันกันครั้งนี้ ชาวกรีกได้ แค่เพียงขัดกำแพงให้แวววาวขึ้น

[In This Contest the Greeks Just Polished the Wall]

* * * * *

" จงทำให้หัวใจของเจ้าสะอาดด้วยเครื่องขัดจิตวิญญาณ และจง
รีบไปสู่ราชสำนักแห่งความสูงส่งที่สุด "[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

(บางยุคในประวัติศาสตร์มีการชิงดีชิงเด่นกันระหว่างศิลปินชาวกรีกและชาวญี่ปุ่น) การแข่งขันนี้เป็นไปอย่างรุนแรง เพื่อที่ศิลปินจะได้มีโอกาสประลองฝีมือกัน จึงมีห้องให้แสดงผลงานทางศิลปะ และผู้แข่งขันจะวางผลงานประดับไว้บนฟากฝั่งตรงข้ามกัน ระหว่างฟากมีนั่งร้านที่เลื่อนไปมาเพื่อบังผลงานมิให้อีกฝั่งหนึ่งเห็นของอีกฝั่งหนึ่ง ในที่สุด วันแห่งการประลองฝีมือก็มาถึง พระเจ้าแผ่นดินและคณะเดินตรวจชิ้นงานแรกของบรรดาศิลปินชาวญี่ปุ่นซึ่งมีฝีมือในการวางรูปทรงดีมาก จากหลังและศิลปะวัตถุในด้านของฝั่งนี้ถูกจัดวางไว้ในลักษณะที่ยอดเยี่ยมมอย่างที่สุด แต่เมื่อเปิดผ้าคลุมนั่งร้านระหว่างฟากทั้งสองออก ปรากฏว่าศิลปินชาวกรีกได้อุทิศเวลาทั้งหมดไปในการขัดพื้นผิวผนัง เป็นการขัดถูที่สมบูรณ์จนกระทั่งภาพของฝั่งตรงข้ามสะท้อนอยู่ในผนังกำแพงฟากชาวกรีก และภาพที่สะท้อนนั้นงามวิจิตรยิ่งกว่าฝั่งที่วางของจริงเสียอีก [2]

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ พระวจนะเร้นลับ ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 8

[2] *Star of the West* เล่มที่ 2 หมายเลข 4 หน้า 4

* * * * *

ข้อคิด

เราจะต้องขัดถูกระจกแห่งหัวใจของเราและพยายามให้ตัวเรามี
คุณธรรมมากขึ้น นี่คือการแนะนำจากพระอับดุลบาฮา

* * * * *

143

เพลงที่เหมาะสมและมีความซาบซึ้ง โน้มน้าวพระทัยของพระมหากษัตริย์

[A Suitable and Touching Song Would Persuade the King]

* * * * *

" ในยุคนี้ ดนตรีคือศิลปะที่ได้รับการรับรองอย่างสูง และเป็นที่มาของความปีติเบิกบานใจแก่หัวใจที่กำลังเศร้าและท้อแท้"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

บาบาดเป็นหนึ่งในบรรดานักดนตรีสมัยโบราณของเปอร์เซีย เมื่อมีปัญหาสำคัญที่ต้องเพื่อพิจารณาในเขตพระราชฐานของพระมหากษัตริย์ และถ้าหากคณะรัฐมนตรีไม่สามารถให้โน้มน้าวพระทัยของพระมหากษัตริย์ได้ ก็จะมีการหยิบยกสถานการณ์นั้นให้แก่บาบาด เมื่อได้รับคำขอ บาบาดก็จะเข้าไปในเขตพระราชฐานพร้อมกับเครื่องดนตรีของเขา ที่นั่น เขาจะเล่นดนตรีที่เหมาะสมกับโอกาสอย่างซาบซึ้งที่สุด และทันทีที่ดนตรีจบลงก็จะบังเกิดผล เพราะในทันใดนั้นพระเจ้าแผ่นดินจะรู้สึกซาบซึ้งตรึงใจไปตามทำนองดนตรี ความรู้สึกอันซาบซ่านด้วยความกรุณาเอื้อเพื่อแผ้วแผ่ก็จะเบ่งบานในพระทัยของพระองค์ และพระองค์จะทรงยอมอนุโลมมหาทางออก^[2] ให้แก่ปัญหาที่เกิดขึ้น

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาให้ความเห็นว่า ถ้าพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าถูกขับเป็นทำนองอันเสนาะโสภา พระวจนะเหล่านั้นจะเป็นที่ประทับใจอย่างที่สุด

* * * * *

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Compilation* เล่มที่ 2 หน้า 74

[2] บันทึกร่วมของคุณจูเลียต ทอมป์สัน หน้า 81

144

เหล่าเสนาบดีจัดการประชุมที่ให้ประโยชน์ [The Ministers Held Useful Meetings]

* * * * *

" ที่จริงแล้ว คนนั้นคือมนุษย์ ผู้ซึ่งในทุกวันนี้ได้อุทิศตนเองให้กับ การรับใช้มนุษยชาติทั้งหมด พระผู้ทรงยิ่งใหญ่ทรงตรัสว่า "ขอพระ พรและความสุขจะได้แก่ผู้ซึ่งยืนหยัดขึ้นส่งเสริมประโยชน์สูงสุด ของประชาชนและของญาติพี่น้องในโลกนี้"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

เหล่าเสนาบดีของพระเจ้าฟัด อาลี ซาห์ เคยรวมตัวกันในยามค่ำ ค่ำ ณ สถานที่แห่งหนึ่งและพวกเขาจะจัดงานเลี้ยงสรรเสริญเพื่อ มิตรภาพและการแสดงออกซึ่งไมตรีจิตต่อกัน พวกเขาเลือกเวลา กลางคืนเพราะเป็นเวลาพวกเขาผ่อนคลายและปลอดภัยจากความ อึกทึกครึกโครมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงระหว่างวัน ไม่มี ใครนอกจากบรรดาเสนาบดีเท่านั้นที่สามารถเข้าร่วมการพบปะ สันสรรค์นี้ได้ แม้กระทั่งคนรับใช้ที่คอยบริการก็ถูกกันออกไป เหล่า เสนาบดีจะอภิปรายประเด็นสำคัญๆ และปรึกษาหาทางจัดการกับ ประเด็นเหล่านั้นในบรรยากาศที่สงบ ด้วยความสุขและด้วยความ สามัคคี มีการสนทนาและอภิปรายแต่ละประเด็นตลอดทั้งคืนหรือ อาจนานกว่านั้น เมื่อพวกเขาหาข้อสรุปที่ทุกคนแน่ใจแล้ว พวกเขา ก็จะเขียนเป็นบันทึก

หลังจากนั้นจะไม่มีข้อสงสัยหรืออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น พวกเขาไม่ ยอมให้มีผู้เข้ามาทำหน้าที่เป็นตัวกลาง ทั้งยังไม่ยอมละทิ้ง บทบาทหน้าที่ของตนเอง ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจึงสามารถพิจารณา ปรึกษาหารือกันอย่างต่อเนื่องจนถึงเวลาเที่ยงคืน

[1] พระบาฮาอูลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 250

ก่อนอรุณรุ่ง พวกเขา ก็จะร่วมงานเลี้ยงอาหาร จากนั้นก็แยกย้ายกัน
กลับไป ระหว่างวัน พวกเขาจะบังคับใช้ข้อตัดสินใจที่ได้บันทึกไว้
พวกเขามีการรวมตัวกันอย่างสนุกสนานสำราญใจและมีการพบปะ
กันอย่างมีประโยชน์ ปราศจากเสียงอึกทึกคึกโครม^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าให้บุคคลสำคัญที่มาเยี่ยมฟังเกี่ยวกับเรื่องจริง
ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqani, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 108

145

นายกรัฐมนตรีท่านนี้ใช้ปัญญาและ ทักษะในการเจรจาต่อรอง

[This Prime Minister Used Wisdom and Diplomacy]

* * * * *

"เหนือสิ่งใดทั้งหมด ของขวัญอันยิ่งใหญ่และพระพรอันน่าพิศวง
ทั้งที่ผ่านมาและที่จะเป็นไปก็คือสติปัญญา สติปัญญาคือผู้
ปกป้องมนุษย์ที่ไม่เคยทำให้ผิดหวัง สติปัญญาช่วยเหลือมนุษย์
และทำให้มนุษย์เข้มแข็ง"^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

* * * * *

อิหร่านประสบความพ่ายแพ้ในการทำสงครามครั้งหนึ่งกับรัสเซีย
ชาวรัสเซียเจ็ดสิบหกคนถูกมอบหมายให้มาดูแลเกี่ยวกับการ
ปลดปล่อยและการส่งเชลยกลับประเทศตน ในบรรดานักโทษชาว
รัสเซียมีสตรีที่สมรสกับชาวอิหร่านและทั้งสองมีบุตรด้วยกันสอง
คน ไม่ว่าชาวรัสเซียทำอะไรเพื่อโน้มน้าวให้สามีนำสตรีคนนี้มาให้
สามีของสตรีชาวรัสเซียคนนี้ก็ไม่นำเธอมาให้พวกเขา ท้ายที่สุด
ชาวรัสเซียต้องเป็นผู้ไปติดตามตัวนางเอง พวกเขาได้รับแจ้งว่า
สตรีผู้นี้อยู่ที่ห้องอาบน้ำสาธารณะ หลังจากที่เธออาบน้ำเสร็จแล้ว
ชาวรัสเซียก็นำเธอขึ้นมาและพาเธอไปกับพวกเขา เหตุการณ์นี้
ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายและความโกลาหลอีกทีก็กรีกโครม
ทำให้ชาวรัสเซียเหล่านั้นถูกสังหาร

เหตุการณ์ที่ลึกลามนี้ก่อปัญหาใหญ่แก่ประเทศอิหร่าน
นายกรัฐมนตรีกล่าวว่าเขาจะคลี่คลายความขัดแย้งครั้งนี้อย่างสันติ
เขาจึงเขียนจดหมายถึงเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก มีใจความสละสลวย
เกี่ยวกับเรื่องความบริสุทธิ์ ความดีงามและความสำคัญอย่าง

[1] สำนวนของพระบาฮาอูลลาห์ *Tablets* หน้า 66

ยิ่งยวดของคุณลักษณะเหล่านี้ที่ชาวอิหร่านยึดถือเป็นหลักคุณธรรมประจำใจ

เนื้อความจดหมายที่ท่านนายกรัฐมนตรียื่นถึงประเทศรัสเซียมีดังนี้ " เกี่ยวกับเรื่องนี้ ชาวอิหร่านกระทำลงไปอย่างหน้ามิดตามัวด้วยความคลั่งแค้น ขาดสติและไร้เหตุผล เรามีความเสียใจอย่างสุดซึ้งและละลายต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งถ้าเราจะเอาผิด ด้วยการสังหารคนเลวทรามสองสามคนและฝูงชนที่ก่อเหตุวุ่นวายก็ยังไม่สามารถไถถอนความผิดได้อย่างเหมาะสม แทนที่เราจะลงโทษด้วยวิธีดังกล่าวข้างต้น เรากำลังส่งเจ้าชายองค์หนึ่งซึ่งเป็นที่รักยิ่งของเรามาเข้าพบท่าน การที่ท่านเอาชีวิตของบุคคลอันทรงเกียรติองค์นี้ เท่ากับเป็นการประกาศว่าเราไม่ต้องเสียใจหรือรู้สึกอับอายของเพราะได้รับการยกโทษให้แล้ว"

หลังจากที่เจ้าชายองค์นี้เดินทางมาถึงรัสเซีย กษัตริย์แห่งรัสเซียทรงโปรดเจ้าชายองค์นี้มาก พระองค์ทรงตรัสกับเจ้าชายว่า "เจ้าคือโอรสของเรา" กษัตริย์แห่งรัสเซียมิได้ทำร้ายเจ้าชายแต่อย่างใด พระองค์กลับทรงแสดงความเมตตากับพระองค์มาก ^[1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าเกี่ยวกับสงครามที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น ชี้ให้เห็นความสำคัญทางการทูตและการจัดการกับข้อขัดแย้งต่างๆ

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Ḥabíb* เล่มที่ 1 หน้า 133

146

ดื่มอีกแค่สองจอกเขาก็จะกลายเป็นพระผู้เป็นเจ้า [With Two More Drinks He Would Have Become God]

* * * * *

" ความมีศีลธรรมจรรยาและความซื่อสัตย์ของบุคคลทุกคนชั้นและทุกสถานะจะต้องได้รับการผดุงให้คงอยู่ไว้ หมายความว่าแต่ละสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาควรจะต้องได้รับการพิจารณาในแง่ของสถานะที่สิ่งนั้นได้ถูกดลบันดาลให้เป็นอยู่"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เล่าต่อๆ กันมาว่า ครั้งหนึ่งพระเจ้าแผ่นดินปลอมพระองค์และออกเดินทาง พระองค์ทรงสวมเสื้อผ้าแบบชาวบ้านและเริ่มเดินทางไปในทะเลทรายอันร้อนระอุจนกระทั่งถึงประตูกระโจมของชาวอาหรับคนหนึ่ง คนอาหรับเห็นชายที่อ่อนล้าจากความร้อนและความหิวโหย เขาก็ตั้งกษัตริย์เข้าอยู่ในร่ม เมื่อกษัตริย์ทรงพ้นจากความอดโรยจนเป็นปกติแล้วพระองค์ทรงถามชาวอาหรับเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มที่เขาบริโภค ชาวอาหรับตอบว่า "ข้าพเจ้ามีเหล้าองุ่นที่เก็บไว้ในหนึ่งแพะและมีแพะสองสามตัว พระเจ้าแผ่นดินทรงรับสั่งว่า "ดีมาก นำเหล้าองุ่นมาและฆ่าแพะเสียเพื่อทำอาหาร" ชาวอาหรับนำเหล้าองุ่นมาให้ เมื่อกษัตริย์ทรงดื่มเหล้าองุ่นไปหนึ่งจอก พระองค์ทรงทอดพระเนตรไปที่ชาวอาหรับและตรัสถามว่า "ท่านทราบไหมว่าเราคือใคร?" "ไม่ทราบ" "ท่านจงทราบว่าเป็นเราคือทหารคนหนึ่ง ในกองทัพของพระมหากษัตริย์" ชาวอาหรับยินดีที่ได้ต้อนรับบุคคลที่มีความกล้าหาญ กษัตริย์ทรงดื่มเหล้าองุ่นอีกหนึ่งจอก แล้วถามอีกว่า "ท่านทราบไหมว่าเราคือใคร?" ชาวอาหรับถามว่า "ท่านคือใคร?" กษัตริย์ทรงตอบว่า "เราเป็นเสนาบดีคนหนึ่ง ในสภาที่ปรึกษาส่วน

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 188

พระมหากษัตริย์" ชาวอาหรับตอบว่า "ข้าพเจ้ายินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสต้อนรับรัฐบุรุษผู้ทรงเกียรติ" แล้วพระเจ้าแผ่นดินก็ทรงดื่มเหล้าองุ่นจอกที่สามแล้วถามต่อไปอีกว่า "ท่านทราบไหมว่าเราคือใคร?" " เราคือกษัตริย์ องค์นี้เลย" ชาวอาหรับสิ้นความอดทนเขาลุกขึ้นและหยิบหนึ่งแพะที่บรรจุเหล้าองุ่นมาจากพระหัตถ์ของกษัตริย์ ผู้มาเยือนถามเขาด้วยความประหลาดใจว่า "เหตุใดท่านจึงทำเช่นนี้?" ชาวอาหรับตอบว่า "เพราะเราเชื่อว่าถ้าท่านดื่มอีกจอกหนึ่ง ท่านก็จะกลายเป็นพระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้า และจอกที่ห้าจะยกท่านขึ้นสู่สถานะของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น สมควรที่ท่านจะหยุดเดี๋ยวนี้ดีกว่า" [1]

* * * * *

ข้อคิด

บางคนมีความหยิ่งทะนงอันเนื่องมาจากปัจจัยภายนอก เช่น มีความมั่งคั่งและมีตำแหน่งหน้าที่

* * * * *

---

[1] รายงานถ้อยแถลงของพระอับดุลบาฮาในหนังสือ " บันทึกของอาหมัดโซหาราบ" ลงวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2456 (ค.ศ. 1913) ในหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 211-212

147

ปีศาจปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมาสวดมนต์อย่างหยิ่งยโส [Satan Woke Him Up to Say His Prayers with Vanity]

* * * * *

" สัญญาณจากธรรมชาติเบื้องต้นของมนุษย์เป็นเสมือนดังปีศาจ ความชั่วร้ายเกิดจากตัวตนภายในของเรา มิใช่จากลักษณะความชั่วร้ายที่เห็นจากภายนอก" [1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

วันหนึ่งผีปีศาจไปที่ข้างเตียงของ มออาวีเอะ [2] และปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมาสวดมนต์ภาคบังคับ มออาวีเอะ กล่าวว่า "เจ้าปีศาจ เจ้าไม่เคยทำสิ่งที่ดี ไม่เคยทำบุญกุศล ขอให้บอกเจตนาที่แท้จริงที่เจ้าปลุกข้าขึ้นมา"

ผีปีศาจตอบว่า "ความจริงคืออย่างนี้ ท่านนำสวดคนที่มาชุมนุมกัน อย่างทะนงตัว อย่างหยิ่งยโส อย่างโอหัง และอย่างเห็นแก่ตนเอง การนำสวดมนต์เช่นนั้นเป็นบาปมากกว่าการที่ไม่ได้สวดมนต์ร่วมกันเสียอีก ด้วยเหตุนี้ข้าจึงปลุกท่านให้ตื่นขึ้นมาสวดมนต์ เพราะถ้าข้าไม่ทำก็จะเป็นไปตามที่ท่านกล่าวคือ ข้ามิได้ทำกิจที่มีคุณประโยชน์ใดๆ เลย" [3]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 287

[2] พระเจ้ากาหลิบ Umayyad ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 1204-1223 (ค.ศ. 661-680)

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Khátırát-i-Mírzá Isá Isfáhání* หน้า 11-12

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาพูดเรื่องนี้กับผู้มาแสวงบุญเกี่ยวกับพรรคการเมือง
ในอิหร่านและกิจกรรมของพวกเขา พระอับดุลบาฮากล่าวว่า อะไร
ที่พวกนักการเมืองทำล้วนแต่เป็นผลประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขา
ทั้งสิ้น

* * * * *

148

จริงหรือที่อิรัมถูกสร้างขึ้นมาโดยกษัตริย์ในตำนานองคนี้? [Was Iram Really Built by This Mythical King?]

* * * * *

" ความหมายก็คือว่า สมาชิกของมนุษยชาติทุกคนได้รับคำแนะนำ คำบัญชาให้ละวางความเชื่อทางไสยศาสตร์ ขนบธรรมเนียม ประเพณีและการทำตามบรรพบุรุษอย่างหลับหูหลับตา และให้ ค้นคว้าหาความจริงด้วยตัวของเขาเอง"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ในรัชสมัยของพระเจ้า มออาวีเอะ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแผ่นดินของ ตุรกี มีคนอิสราเอลคนหนึ่งซึ่งอ้างตนเองว่าเป็นมุสลิม เขาพร้อมที่จะตอบคำถามใดๆ เกี่ยวกับเรื่องใดๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทาง ประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียม บันทึกเหตุการณ์ข้อเท็จจริงต่างๆ เป็นต้น ครั้งหนึ่งเขาถูกถามเกี่ยวกับความหมายของ " อิรัมที่มียอด สูงสุด" ซึ่งบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์กุรอ่าน ^[2]

เขาตอบว่า "นี่คืออุทยาน อยู่ตรงข้ามกับสวรรค์ที่อยู่ในคำมั่นที่ สัญญาไว้ สร้างโดยชาดาด ^[3] บนโลก ในอุทยานนี้ ต้น ไม้ดอก ของต้นไม้เป็นมรกต ดอกบานเป็นอัญมณี ทรายที่ปลุกเป็นไขมุก กำแพงเป็นทองคำและเงิน คนรับใช้หญิงชายเป็นนีนโนน เมื่อ การสร้างสถานที่แห่งนี้เสร็จสิ้นลง ชาดาดต้องการเข้าไป

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 433

[2] พระคัมภีร์โกหร่าน 89: 7

[3] กษัตริย์อาหรับที่เชื่อในคาถาอาคม ครองราชย์ในช่วงที่พระ Húd เป็นพระศาสดา

ในขณะที่เขากำลังลงจากหลังม้า เท้าข้างหนึ่งยังอยู่ที่โคลน เอชราฮิลซึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งความตายถูกส่งลงมาทำหน้าที่ปลิดชีวิตเขา

ทันทีที่ชาวมุสลิมได้ยินเรื่องที่เหลือเชื่อนี้ พวกเขาก็นับถือเรื่องนี้พร้อมกับบันทึกเหตุการณ์ข้อเท็จจริงต่างๆ [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาพูดกับผู้ที่มาชุมนุมเกี่ยวกับความเชื่อทางไสยศาสตร์และความเชื่อที่สืบทอดกันมาแต่โบราณในศาสนาอิสลาม

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Zarqání, *Badáyi'u'-Áthár* เล่มที่ 2 หน้า 185

149

จงเดินตามตัวอย่างของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า [Following God's Example!]

* * * * *

" ผู้แสวงหาควรถือว่าการนินทาคือความผิดที่ร้ายแรงและควรออกมาให้ห่าง เนื่องด้วยการนินทาดับแสงของหัวใจและดับชีวิตของวิญญาณ"^[1]

พระบาศาอุลลาห์

* * * * *

มีชายคนหนึ่งชื่อมาห์มุดซึ่งมักจะพูดให้คนอื่นเสียหาย มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงแนะนำให้เขางดเว้นจากการซุบซิบนินทา

เขาตอบว่า " ข้าพเจ้ายกกำลังทำตามตัวอย่างของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เพราะพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็ได้ทรงกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับการกระทำความบาปของอดัมในหนังสือจากสวรรค์ ข้าพเจ้าจึงทำตาม ด้วยการทำแบบนี้กับผู้อื่นด้วย"

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรทรงสรรเสริญคำตอบนี้^[2]

* * * * *

ข้อคิด

เราไม่ควรทำให้สิ้นแปดเปื้อนด้วยการนินทาว່าร้ายคนอื่น

* * * * *

---

[1] พระบาศาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 265

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Star of the West* เล่มที่ 11 หมายเลข 19 หน้า 341 (ภาคภาษาเปอร์เซีย)

150

พศดีคิดว่าความโหดเหี้ยมของเขา คือการทำสงครามศักดิ์สิทธิ์จีฮาด

[The Jailer Thought that His Cruelty was Jihád]

* * * * *

" ดูกร ผู้กดขี่บนโลก จงยังมีมือจากการกดขี่ข่มเหง เพราะเราได้
ปฏิบัติกับตนเองแล้วว่าจะไม่ยกโทษให้แก่ความอยุติธรรมของ
ผู้ใด"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่งเคยมีชาวคริสเตียน 50 คนถูกขังในคุกเมืองอัคคา พศดี
เขียนและทรมานพวกเขาเป็นประจำโดยเข้าใจว่าเป็นการกระทำ
ที่ควรแก่การยกย่องสรรเสริญและเป็นการรับใช้ในหนทางของพระ
ผู้เป็นเจ้าของ เขาريدใเงินพวกเขาด้วยการกดขี่ข่มเหงและการทรมาน
ถ้าพวกเขาปฏิเสธไม่จ่ายเงิน เขาก็จะเขียนพวกเขาอีกและกล่าว
ว่านี่คือการทำจีฮาดหรือสงครามศักดิ์สิทธิ์

ในที่สุด คนๆ หนึ่งก็นำความมาแจ้งกับเรา เราจึงพูดกับคนนั้นว่า
"คนเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นคริสเตียนหรือไม่ก็ตาม พวกเขาไม่สมควร
ได้รับการปฏิบัติอย่างเหี้ยมโหดเช่นนี้ หากใครบางคนต้องการต่อสู้
ในสงครามศักดิ์สิทธิ์ เขาก็ควรจะไปต่อสู้ในสนามรบ (สงคราม
ระหว่างรัสเซียกับตุรกี) และต่อสู้กับรัสเซีย เหตุใดจึงมากดขี่ข่ม
เหงคนที่นี่?"

รัฐบาลพิพากษาให้พศดีถูกโบยห้าสิบครั้ง

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *พระวจนะเร้นลับ* ภาคภาษาเปอร์เซีย หมายเลขที่ 64

ไม่นานมานี้ สถานการณ์ของพัศดีเลวร้ายลงอย่างมากจนเขามาหา
ข้าพเจ้าและแจ้งว่าครอบครัวของเขาอดอยากไม่มีแม้กระทั่งขนม
ปัง ท้ายที่สุดเขาก็กลายเป็นวณิก [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเล่าประวัติศาสตร์ส่วนหนึ่งให้ผู้ฟังทราบ

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 185

151

เขาหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ตบ

[He Turned the Other Cheek for Another Slap]

* * * * *

" จงระวัง มิฉะนั้นก็จะมีคนหนึ่งแค้นหรือตบโต้อีกคนหนึ่งแม้เขาจะเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่กระหายเลือด จงระวัง อย่าให้ใครประณามหรือตำหนิคนหนึ่งคนใด แม้เขาคนนั้นจะเป็นผู้ประสงค์ร้ายและผู้กระทำความชั่ว"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ครั้งหนึ่งมีคนๆ หนึ่งพบเพื่อนของเขาบนท้องถนน และหลังจากที่ได้พูดจาทักทายกัน คนหนึ่งก็ตีหน้าอีกคนหนึ่งอย่างแรง "ทำไมท่านทำอย่างนี้?" " ท่านไม่ได้อ่านหรือว่าในพระคัมภีร์พระเยซูคริสต์ทรงตรัสว่า ใครก็ตามที่ตบตีท่านที่แก้มขวา ก็ขอให้ยื่นแก้มซ้ายให้เขาตบตีด้วย ตอนนี้ ตามที่พระองค์ทรงตั้งเตือนสั่งสอนเรา ขอให้ข้าพเจ้าตบตีท่านที่แก้มซ้ายด้วย" เพื่อนคนนั้นก็ยอมให้ตบตีเป็นครั้งที่สองแล้วเขาก็แยกย้ายจากกันไป วันต่อมา เพื่อนทั้งสองมาพบกันอีก ชายคนเดิมก็ได้รับการตบตีอีกสองครั้งที่แก้มโดยปราศจากเสียงบ่นว่าแต่อย่างไร พวกเขาพบกันอีกในวันที่สาม และเขากำลังจะทำให้เขาเจ็บปวดด้วยการตบตีเหมือนเดิม "หยุดก่อน เพื่อนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิใช่เป็นเพียงบุคคลเดียวในโลกที่ดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระเยซูคริสต์ ท่านก็เป็นหนึ่งในผู้ทำตามคำสอนด้วย ข้าพเจ้าเคารพคำสอนของพระเยซูคริสต์มาสองวันแล้ว และสองวันจากนี้ไปจะเป็นตาของท่าน" จบคำ เขาที่ตบตีชายคนนั้นที่แก้มและขอให้เขา "หันแก้มอีกข้างหนึ่งมาด้วย"^[2]

[1] พระอับดุลบาฮา *Tablets* เล่มที่ 1 หน้า 45

[2] *Star of the West* เล่มที่ 5 หมายเลข 8 หน้า 116

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาตอบคำถามเกี่ยวกับการลดอาวุธ พระอับดุลบาฮาได้กล่าวว่า "...การลดอาวุธจะต้องกระทำโดยประเทศทั้งหมด มีใช้ลดอาวุธในสองสามประเทศ^[1] เท่านั้น" ในโอกาสนั้นพระอับดุลบาฮาได้เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง

* * * * *

---

[1] *Star of the West* เล่มที่ 5 หมายเลข 8 หน้า 116

152

ผู้คุ้มกันห่วงแค่ให้ตนเองได้นอนเท่านั้น
[The Guard's Only Concern Was His Own Sleep]

* * * * *

" สิ่งที่มีมนุษยชาติกำลังต้องการในปัจจุบันก็คือ มีความเคารพเชื่อฟังผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ และยึดถืออย่างซื่อสัตย์ต่อสายใยแห่งภูมิปัญญา "[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ในระหว่างทำสงครามกับชาติอื่น หนึ่งในทหารเกิดล้มป่วยลงอย่างรุนแรง แพทย์ทหารเห็นอาการของเขาและแนะนำเขากับทหารยามรักษาความปลอดภัย นายแพทย์บอกกับทหารยามว่า "ทำตามที่เขาเจ้าสั่ง ทหารที่ป่วยคนนี้จะนอนไม่หลับในคืนนี้ เป็นคืนสำคัญที่มีผลต่อความเจ็บไข้ของเขา แต่พอถึงพรุ่งนี้เขาก็จะรู้สึกดีขึ้นมาก ขอให้พยาบาลเขาอย่างดีและดูแลเขาตลอดทั้งคืน แล้วนายแพทย์ก็จากไป หลังตะวันตกดิน ทหารยามรักษาความปลอดภัยจึงเข้ามาทำหน้าที่ดูแลคนป่วยแทน หนึ่งหรือสองชั่วโมงผ่านไป เขาเห็นอาการคนป่วยทรุดลง เขาร้องครวญครางและคร่ำครวญอย่างดัง เพื่อที่จะทำให้ความเจ็บปวดบรรเทาลง ทหารยามจึงให้เขาทานยาที่ทำจากฝิ่น ฤทธิ์ยาทำให้คนป่วยหลับสบายดีตลอดทั้งคืน ในตอนเช้า นายแพทย์กลับมาและพบว่าอาการของคนป่วยแย่งกว่าวันวาน นายแพทย์ไม่สามารถหาคำอธิบายเกี่ยวกับอาการที่ทรุดลงนี้ได้ เขาจึงเรียกหาทหารยาม ถามว่า "ท่านทำอะไรกับเขาเมื่อคืนที่ผ่านมา?" " โอ ! เขาทรนทรายด้วยความเจ็บปวดมากจนข้าพเจ้าต้องให้เขาทานยาที่ทำจากฝิ่น หลังจากทานยาเขาก็หลับสบายดีตลอดคืน" " ท่านคิดหรือว่าข้าพเจ้าซึ่งเป็นนายแพทย์จะไม่ทราบวิธีการรักษาที่ถูกต้อง? เหตุ

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Gleanings* หน้า 207

ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ให้ยาเขาเพราะยาจะทำให้อาการของเขาแยลง"
"แล้วข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร? ในคืนที่อยู่เวรยามข้าพเจ้าก็
ต้องการนอนหลับ แต่คนใช้คนนี้ก็กลับรบกวนการนอนของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าให้ยาที่ทำจากฝิ่นแล้วก็ได้ผล คืนนี้จะมียามมาอยู่เวรอีก
คนหนึ่ง ถ้าคนป่วยอาการแยลงอีก ก็มิได้เป็นการรบกวนข้าพเจ้า
แต่อย่างใด" [1]

* * * * *

ข้อคิด

การเคารพเชื่อฟังเป็นคุณลักษณะที่น่าสรรเสริญของมนุษย์.

* * * * *

---

[1] *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 206

153

เขาจะเต้นรำบนหลังคาด้วยความหรรษาอย่างเต็มที่ [He Would Dance on the Roof with Sheer Joy]

* * * * *

" ความรู้เป็นหนึ่งในคุณประโยชน์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของหน้าที่ของเราทั้งหมดในการไขว่คว้าหาความรู้"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

มีรายงานว่า คาลิห์ นาซีรุดดิน เนทูซี^[2] ซึ่งเป็นนักคณิตศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่จะปีนขึ้นไปบนหลังคาบ้านในบางคืนเพื่อเฝ้าดูความเคลื่อนไหวของดวงดาวบนท้องฟ้า เขาใช้วิธีนี้ในการแก้ปัญหาทางดาราศาสตร์ ยามใดก็ตามที่เขาแก้ปัญหาที่ยากๆ ได้ เขาก็จะลุกขึ้นและเริ่มเต้นรำด้วยความปิติและด้วยความตื่นเต้นอย่างเต็มที่

ในวาระแห่งความสำเร็จเหล่านี้ เขาจะพูดว่า "พระเจ้าแผ่นดินทั้งหลายควรจะมาและได้เห็นที่มาของความสุขอย่างแท้จริง พวกเขาควรจะมาและเรียนรู้เกี่ยวกับสาระสำคัญของความปิติยินดีอย่างแท้จริง"^[3]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาพูดเกี่ยวกับความสำคัญของการได้มาซึ่งความรู้ทางด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ตามที่บัญชาไว้โดยพระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

---

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Bahá'í World Faith* หน้า 171

[2] เป็นนักปรัชญา นักคณิตศาสตร์และนักดาราศาสตร์ มีชีวิตระหว่างปี พ.ศ. 1744-1817 (ค.ศ. 1201-1274)

[3] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 262

154

นักเทววิทยาผู้จองหองว่ายน้ำไม่เป็น [The Conceited Theologian Could Not Swim]

* * * * *

" ความรู้เปรียบเสมือนเป็นปีกของชีวิตมนุษย์ เป็นดั่งบันไดที่พวกเขาจะได้ขึ้นไป การได้มาซึ่งความรู้เป็นหน้าที่ของทุกคน อย่างไรก็ตาม ก็ดี ความรู้ อย่างเช่นด้านวิทยาศาสตร์ควรเป็นประโยชน์แก่คนในโลก มิใช่ความรู้ที่เริ่มจากถ้อยคำและจบด้วยถ้อยคำ"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

ครั้งหนึ่งเคยมีนักเทววิทยาซึ่งเดินทางทางทะเล ขณะที่เขาเดินอยู่บนหาดฟ้าเรือเขาเฝ้ามองดูทะเลที่ราบเรียบ กัปตันเรือเดินผ่านมาและถามเกี่ยวกับสุขภาพของเขา เพื่อนของเราคนนี้มีความรู้เกี่ยวกับเทววิทยามากจนอดที่จะถามกัปตันผู้นั้นไม่ได้ว่า "คุณทราบเกี่ยวกับเทววิทยาหรือไม่?" เขาตอบว่า "ไม่" เพื่อนของเราตอบด้วยความถือยศถือศักดิ์และด้วยความบั่นปึงว่า "ถ้าจัน ท่านก็ได้สูญเสียครึ่งหนึ่งของชีวิตของท่านไปแล้ว" กัปตันไม่ตอบเขาแต่ยังคงเดินต่อไป วันต่อมาทะเลมีคลื่นลมแรงและเรืออยู่ท่ามกลางอันตรายจนใกล้อัปปาง กัปตันเรือเรียกหานักเทววิทยาและพบว่าเขานอนแผ่หราเพราะป่วย กัปตันจึงถามเขาว่า "คุณว่ายน้ำไม่เป็นไหม?" เขาตอบว่า "ไม่เป็น" กัปตันจึงแผดเสียงใส่เขาว่า

[2]

" ถ้าจัน คุณสูญเสียทั้งชีวิตแล้วละ"

---

[1] สำนวนของพระบาฮาอุลลาห์ *Tablets* หน้า 51-2

[2] *Star of the West* เล่มที่ 9 หมายเลข 18 หน้า 210

* * * * *

ข้อคิด

ความจงหองและการถือตัวว่าตนสำคัญเป็นลักษณะที่ไม่พึง
ประสงค์สำหรับมนุษย์

* * * * *

155

เขาเปลือยกายครึ่งหนึ่งและผ่ายผอม แต่เขาได้รับการสนับสนุนที่ยิ่งใหญ่

[He Was Half Naked and Skinny but Had a Mighty Support]

* * * * *

" *ดูกร ประชาชน จงรีบรุดเข้าสู่ร่มเงาของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่ว่า พระองค์จะปกป้องเจ้าจากความร้อนระอุในยุคที่ไม่มีใครสามารถหาที่หลบภัยและที่พิักเช่นนี้ให้กับตนได้นอกจากภายใต้ร่มเงาของพระนามของพระองค์ พระผู้ทรงเมตตากรุณา พระผู้ทรงอภิบาล*"^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

* * * * *

เมื่อตอนที่เรายู่ที่กรุงแบกแดด เราได้ออกไปล่าสัตว์กับเพื่อนหลายสองสามคน มีคนอาหรับผิวสีแต่งกายด้วยผ้าน้อยชิ้นี่อุลูผ่านมาใกล้เรา เพื่อนคนหนึ่งของเราต้องการล้อเขาเล่นจึงขูเขาด้วยเล็งปืนไปที่เขา แต่เพื่อนอีกคนหนึ่งเข้ามาห้ามไว้ คนอาหรับต้องการขนมปัง ยาสูบ กล้องยาเส้นและหินเหล็กไฟ เราให้เขาทั้งหมดที่เขาขอ จากนั้นเขาก็ยังต้องการกาแฟซึ่งเราไม่มีติดตัวไป ในที่สุดเขาก็จากไปด้วยความพอใจ จากนั้นเพื่อนที่เข้าไปห้ามการล้อเล่นด้วยการยิงปืนขู กล่าวว่ "เราไม่ควรตัดสินคนด้วยการดูการแต่งกายครึ่งเปลือยและผิวสีคล้ำของเขา เขามีญาติมิตรและเพื่อนนักขี่ม้าหลายคน ถ้ามีคนทำให้เขาตกอยู่ในความลำบาก เขาเสี่ยงร้องและเริ่มเอะอะมากขึ้น คนขี่ม้าก็จะมาช่วยเขา และคนเดินเท้าที่ตามหลังมาก็จะมาแก้แค้น"^[2]

[1] พระบาฮาอุลลาห์ จากหนังสือ *Bahá'í World Faith* หน้า 206

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mu'ayyad, *Kháṭirát-i-Habíb* เล่มที่ 1 หน้า 34

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาฮาเสริมว่า "บัดนี้ สภาวะของเราก็เหมือนกับคนเร่ร่อนที่มีผิวสีคล้ำคนนั้น ดูภายนอกเราก็เหมือนคนตัวเปล่าเปลือย ช่วยตนเองไม่ได้ ไม่มีญาติมิตรและอยู่ตามลำพัง แต่ในความเป็นจริงแล้ว กองทัพของอาณาจักรในสรวงสวรรค์ชั้นสูงสุดก็คือผู้ช่วยของเรา"

* * * * *

156

อากาศหนาวเย็นและเขาก็ไม่ยากเป็นหวัด [It Was Chilly and He Did Not Want to Catch Cold]

* * * * *

" อาซาของหุบเขา (แสวงหา) นี้คือความอดทน หากปราศจาก
ความอดทน คนเดินทางบนหนทางนี้ก็จะไปไม่ถึงไหนและจะ
ไม่ได้บรรลุถึงจุดหมายใดๆ"^[1]

พระบาสาอุลลาห์

* * * * *

มีชายที่ยากจนคนหนึ่งซึ่งไม่มีผ้าคลุมศีรษะ ตลอดเวลาสามปีเขา
เดินทางไปทั่วทุกสภาพภูมิอากาศ ไม่ว่าจะเย็นหรือร้อน ฝนตก
หรือแดดออก โดยตลอดเวลาที่เดินทางนั้นศีรษะของเขาไม่มีสิ่ง
ปกคลุม ท้ายที่สุดมีชายที่เอื้อเฟื้อและใจดีเกิดความสงสารเขา
และตกลงมอบหมวกโพกศีรษะใบหนึ่งแก่เขา เขานำชายที่ยากจน
คนนี้ไปร้านขายผ้าและสั่งตัดหมวกใบหนึ่งให้เขาใช้

ในทันทีที่ช่างเริ่มวัดขนาดผ้า ชายที่ยากจนคนนั้นก็ยึดชายผ้าไว้
และรีบม้วนรอบศีรษะของตนอย่างรวดเร็ว ช่างตัดผ้าบอกกับเขาว่า
"รอเดี๋ยว ให้ข้าพเจ้าวัดขนาดผ้าก่อนแล้วข้าพเจ้าจึงจะตัดให้ท่าน
ได้"

ชายคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าจะต้องรอนานอีกเท่าใด? มันหนาว
มากและข้าพเจ้าอาจเป็นหวัดก็ได้"^[2]

---

[1] พระบาสาอุลลาห์ จากหนังสือ *หุบผาทิ้งเจ็ด* หน้า 5

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Afrúkhtih, *Khátirát-i Nuh Sálíh* หน้า 361

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

มีเพื่อนคนหนึ่งมีจิตอาสาจะสร้างห้องอาบน้ำให้พระอับดุลบาฮาใช้ หลังจากสามวันผ่านไป พระอับดุลบาฮาถามเพื่อนคนนั้นว่า เมื่อไรโครงการห้องอาบน้ำจะเสร็จ และแล้วท่านก็เล่าเรื่องนี้ให้คนที่ชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นั้นฟัง

* * * * *

157

ไก่ตัวผู้ไม่ขันแต่ดวงอาทิตย์ก็ยังขึ้น [The Rooster Did Not Crow but the Sun Rose]

* * * * *

" เมื่อหมอกและความมืดมิดของไสยศาสตร์และความล่าเอียง
สลายนไป เราทั้งหลายก็จะเห็นดวงอาทิตย์ดวงเดียวกันนั้น
เหมือนกันหมด "[1]

พระอับดุลมาฮา

* * * * *

ในลานเลี้ยงไก่ ไก่ตัวผู้ป่วยมากจนไม่มีไก่ตัวใดวางใจได้ว่ามันจะมีแรงขันในตอนรุ่งเช้า พวกแม่ไก่ต่างวิตกกังวลที่ดวงอาทิตย์จะไม่ขึ้นถ้าการขันของพระผู้เป็นนายและเป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเขาจะไม่ร้องเรียกให้ดวงตะวันขึ้น ท่านเห็นไหมว่าเหล่าแม่ไก่คิดว่าดวงตะวันขึ้นเพียงเพราะได้ยินเสียงไก่ขัน วันรุ่งขึ้นดวงตะวันก็ได้แก่ความเข้าใจผิดของพวกเขา ส่วนไก่ที่ป่วยก็ยังคงป่วยและเสียงก็แหบห้าวเกินกว่าที่จะขันได้ แต่ดวงตะวันก็ยังคงฉายแสงเช่นเดิม ไม่มีอะไรสามารถเปลี่ยนแนวโคจรของมันได้ [2]

* * * * *

ข้อคิด

แม้จะมีความเชื่อที่ผิดๆ และการฝึกฝนในหลักเกณฑ์ที่ไม่มีข้อพิสูจน์ พระผู้ทรงแสดงคุณธรรมของพระผู้เป็นเจ้าก็ยังคงเผยองค์ออกมาอย่างมีชัยท่ามกลางความสงสัยและความไม่เชื่อ และได้ทรงสถาปนาหลักศีลธรรมของพระผู้เป็นเจ้า

* * * * *

[1] พระอับดุลมาฮา จากหนังสือ *Promulgation* หน้า 79

[2] Peseschkian จากหนังสือ *The Merchant and the Parrot* หน้า 53

158

อาหารที่ไม่ดีนี่กลายเป็นอาหารดีเลิศในอีกสองสามวันต่อมา [This Bad Food Became Excellent a Few Days Later]

* * * * *

" จงรับใช้พระมหากษัตริย์ต่างๆ ในโลกด้วยความสัตย์และด้วยความจงรักภักดีอย่างที่สุด จงแสดงออกซึ่งการเคารพต่อท่านเหล่านั้นและจงเป็นผู้ที่ปรารถนาดีต่อพระองค์"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

พระมหากษัตริย์ทรงตรัสกับรัฐมนตรีของพระองค์ว่า มีรายงานว่ามะเขือม่วงไม่ดีต่อสุขภาพ

รัฐมนตรีทูลตอบว่า "ใช่ พะยะคะ มะเขือม่วงทำให้เกิดอาการซึมเศร้า ทั้งยังเป็น อันตรายต่อตับและระบบประสาท"

จากนั้นไม่นาน พระมหากษัตริย์ก็ตรัสกับรัฐมนตรีอีกว่า "ข้าเสวยมะเขือม่วง มัน อร่อยมาก"

รัฐมนตรีขานรับว่า "จริงพะยะคะ ฝ่าบาท จริงๆ แล้วมะเขือม่วงเป็นอาหารที่ดีและมีผลดีต่อร่างกายหลายอย่าง"

พระมหากษัตริย์ทรงตรัสว่า "ไม่นานมานี้ มิใช่เจ้าหรือที่บอกเกี่ยวกับส่วนไม่ดีของ มะเขือม่วง?"

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Will and Testament* หน้า 15

รัฐมนตรีทูตตอบว่า "ใช่แล้ว พะยะคะ ข้าพระพุทธเจ้าเป็นผู้ทูล
พระองค์เอง ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการใช้พระองค์แต่มิได้เป็นข้าราชการใช้
มะเขือม่วง" [1]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

*พระอับดุลบาฮาอธิบายให้ผู้ถามเข้าใจสำนวนดั้งเดิมที่ว่า
"ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการใช้ของพระเจ้าแผ่นดิน แต่มิได้เป็นข้าราชการใช้
มะเขือม่วง"*

* * * * *

---

[1] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ Mázandarání, *Asráru'l-Áthár* หน้า 22

159

อาหารที่อร่อยเคลื่อนขอบเขต [The Tasty Dish Moved the Boundary]

* * * * *

"แต่มนุษย์ยังคงเป็นทาสรับใช้ความอยากทางกิเลสตัณหาอย่าง
วิปริตผิดเหตุผล และเขาก็จะไม่พึงพอใจเพียงแค่อาหาร
ธรรมดาๆ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ครั้งหนึ่งมีชายสองคน ซึ่งทะเลาะกันเรื่องที่ดินผืนหนึ่ง ข้อพิพาทก็
คือเขตที่ดิน หนึ่งในสองคนนี้เชิญผู้พิพากษามาที่บ้านเขาเพื่อ
รับประทานอาหารเย็น หลังจากนั้นผู้พิพากษาก็จากไปและทำการ
รังวัดที่ดินโดยขยายเขตที่ดินออกไปกินเนื้อที่ของชายอีกคนหนึ่ง
เมื่อชายคนที่เสียเนื้อที่ดินทราบเรื่อง เขาก็เชิญผู้พิพากษาคน
เดียวกันนี้ไปที่บ้านเขาเพื่อทานอาหารเย็นที่มีชื่อเรียกว่า ("เต็ม
คำผู้พิพากษา" คือแป้งชุบน้ำผึ้งทอด) เมื่อผู้พิพากษาได้ทาน
อาหารอันเลิศรสนี้และกลับไป (เขารังวัดที่ดินให้แก่คนแรกกิน
โดยล้ำเข้าไปในเขตของคนที่สองสิบเมตร) มาบัดนี้เขากลับรังวัด
ที่ดินให้คนที่สองล้ำเข้าไปในเขตที่ดินของคนแรกยี่สิบเมตร เหตุ
เพราะว่าชายคนแรกเลี้ยงแค้ไขเป็นอาหารเย็น เมื่อผู้พิพากษาถูก
ชายคนแรกถามว่า "เหตุใดท่านจึงรังวัดเนื้อที่ให้แก่ข้าพเจ้าเกิน
สิบเมตรแต่ภายหลังกลับรังวัดล้ำเนื้อที่เข้ามาทำให้ข้าพเจ้าเสีย
เนื้อที่ไปถึงยี่สิบเมตร?" ผู้พิพากษาคอบว่า "รังวัดเส้นแรกคิดจาก
ไข่เป็นฐาน ส่วนการวัดครั้งหลังนี้คิดจากฐาน "เต็มคำผู้พิพากษา"
นี่คือความเป็นมาของอาหารที่ชื่อว่า "เต็มคำผู้พิพากษา"^[2]

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 152

[2] ลาติเมอร์ จากหนังสือ *Light of the World* หน้า 67

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

พระอับดุลบาสาเล่าเรื่องนี้ตอนที่มีการเสิร์ฟอาหารชุดที่มีชื่อเรียกว่า "เต็มคำผู้พิพากษา" แก่ผู้มาแสวงบุญที่เมืองไฮฟา

* * * * *

160

เขาไม่มีผ้าพอสำหรับหัวขโมยทั้งหมด [He Did Not Have Enough Fabric for All the Thieves]

* * * * *

"และในบรรดาคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ก็คือ การแบ่งปันสมบัติกับคนอื่นๆ ในหมู่มนุษย์ชาติ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

* * * * *

ครั้งหนึ่งพ่อค้าซื้อผ้าจากกรุงแบกแดดและเพื่อไปขายในเมืองของเขา ในระหว่างทางเขาพบกับหัวขโมยหลายคน พวกเขาได้ชิงผ้าทั้งหมดของเขาไป พวกเขาใช้หอกวัดผ้าเพื่อแจกจ่ายกันในบรรดาหัวขโมย เนื่องจากวัดแล้วไม่พอแบ่งส่วนให้แก่กันในกลุ่ม พวกเขาจึงพากันตีพ่อค้าและพูดว่า "เหตุใดท่านจึงนำผ้ามาไม่พอแบ่ง?"

พ่อค้าตอบว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าจะมีลูกค้ายี่มีเงินสดมาซื้อผ้าจำนวนมากเช่นนี้ ถ้าข้าพเจ้ารู้แต่แรก ข้าพเจ้าก็คงจะนำมาให้พอแบ่งกันทั่ว"^[2]

* * * * *

ที่มาของเรื่อง

ไซรุส ซึ่งเป็นชาวสวน นำดอกไม้มาให้พระอับดุลบาฮา พระอับดุลบาฮาแจกจ่ายดอกไม้เหล่านั้นให้แก่บรรดาเพื่อนที่อยู่กับท่าน ณ ที่นั้นในทันที แต่ดอกไม้มีจำนวนน้อยและเพื่อนบางคนก็ไม่ได้เลยสักดอกเดียว

* * * * *

---

[1] พระอับดุลบาฮา จากหนังสือ *Selections* หน้า 302

[2] แปลและดัดแปลงมาจากหนังสือ *Khátirát-i Mírzá 'Isá Isfáhání* หน้า 17